

Vì Đó Là Anh

Contents

Vì Đó Là Anh	2
1. Chương 1: Đăng Ký Làm Thực Tập Sinh	2
2. Chương 2: Đồ Nhỏ Mọn, Thật Xui Xẻo	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4: Tập Nhảy, Bị Thương, Quan Tâm	9
5. Chương 5: Đừng Ép Con Làm Những Việc Con Không Muốn	11
6. Chương 6: Ngày Quyết Định	12
7. Chương 7: Tâm Sự	14
8. Chương 8: Công Viên Giải Trí	15
9. Chương 9: Chăm Sóc Anh Ta Thật Mệt	17
10. Chương 10: Nhớ	19
11. Chương 11: Tựu Trường	20
12. Chương 12: First Kiss	22
13. Chương 13: Hộp Bảo	24
14. Chương 14: Khi Ta Yêu	25
15. Chương 15: Khi Ta Yêu (2)	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17: Chỉ Làm Bạn Thôi Sao?	30
18. Chương 18: Xem Mắt	33
19. Chương 19: Xem Mắt (2)	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21: Em Đừng Nhắc Đến Chủ Nhân Trước Kia Của Căn Phòng Được Chưa	39
22. Chương 22: Tôi Sẽ Cho Em Cuộc Hôn Nhân Có Tình Yêu	41
23. Chương 23: Chọn Nhẫn	43
24. Chương 24: Tôi Tin Anh	45
25. Chương 25: Trả Lời Phỏng Vấn	47
26. Chương 26: Về Quê	50
27. Chương 27: Trở Về Tuổi Thơ	51
28. Chương 28: Là Em Cường Hôn Tôi	53
29. Chương 29: Tai Nạn	55
30. Chương 30: Ước Mơ	57
31. Chương 31: Lễ Kết Hôn	59
32. Chương 32: Vì Đó Là Em	61
33. Chương 33: Em Không Được Mặc Áo Người Khác	63
34. Chương 34: Anh Yêu Em Vừa Đủ	65
35. Chương 35: Lời Tiên Tri Trong Tình Yêu	67
36. Chương 36	69
37. Chương 37	71
38. Chương 38: Giấy Đỏ, Lọ Thủy Tinh, Ước Nguyện	73
39. Chương 39	76
40. Chương 40: Bị Bắt	77
41. Chương 41	80

42. Chương 42: Anh Không Thích Em Thân Mật Với Người Đàn Ông Khác	81
43. Chương 43	82
44. Chương 44	84
45. Chương 45: Người Thứ Ba	85
46. Chương 46	87
47. Chương 47	89
48. Chương 48: Với Anh Cô Ấy Là Tất Cả	92
49. Chương 49: Anh Bị Ngốc Sao?	93
50. Chương 50: Em Đúng Là Thỏ	95
51. Chương 51: Anh Đã Nói Dối Em Còn Gì???	96
52. Chương 52	98
53. Chương 53: Hiểu Lầm	100
54. Chương 54: Chấm Dứt. Không Liên Quan	102
55. Chương 55	103
56. Chương 56	105
57. Chương 57	107
58. Chương 58: Hi Vọng Ngày Trở Về	109
59. Chương 59	110
60. Chương 60	112
61. Chương 61	114
62. Chương 62	115
63. Chương 63	118
64. Chương 64: Kết Thúc Viên Mãn	121

Vì Đó Là Anh

Giới thiệu

Thể loại: truyện tình cảm, hiện đại, sáng tác
 Gửi anhEm vẫn nhớ như in lần đầu gặp anh, tưởng chừng như anh chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-do-la-anh>

1. Chương 1: Đăng Ký Làm Thực Tập Sinh

Những tia nắng sáng ấm áp đang len lỏi vào căn phòng nhỏ với tông màu xanh mát dịu của biển, nắng soi vào khuôn mặt thanh tú của nó. Đang say sưa ngủ thì tiếng nhạc chuông điện thoại quen thuộc vang lên. Nó thẫn thờ rửa người nào đang gọi điện cho nó thật không đúng lúc

- Alo- Nó dùng cái giọng ngáy ngủ

- Mà còn ngủ hả? Nghe tin gì chưa- Không ai khác đó là Lan Anh đang luyện thuyền

- Tin gì?- Nó khó hiểu hỏi lại con bạn

- Mà mở máy tính lên xem đi!- Lan Anh giọng đầy phấn khởi nói với nó

- Tin gì thì mà nói tao nghe đi, mà đang làm phiền giấc ngủ ngàn vàng của tao đó- Nó đáp lại nhỏ với cái giọng đầy bức tức

- Thì công ty quản lí của anh mà, thần tượng của tao đang tuyển thực tập sinh nữ kìa, mà ở đó mà ngủ đi- Lan Anh đáp

- Thật hả? Ngày mà bọn mình mong chờ đã đến- Nó ngồi bật dậy

- Tao đăng kí cho cả mày và tao luôn rồi, Thích không?

-Ồ thì thích, mà thôi nha tao cúp đây- Nói xong nó cúp máy không chờ Lan Anh nói tiếng nào
 Nó phi thẳng vào làm vsen xong lại chảy xuống nhà la ý ới

- Ba ơi, me ơi

- Gì đây con gái? sáng sớm đã ồn ào rồi!- Mẹ nó từ trong bếp đi ra mắng yêu nó. Nó thì cười típ cả mắt

- Mẹ à! Công ty quản lí của Nam đang tuyển thật tập sinh nữ đó mẹ. Mẹ cho con đăng kí nha! Mẹ yêu- Nó nịnh mẹ nó

- Mẹ thì đồng ý chỉ có ba con- Bà đưa ánh mắt sang phòng khách nơi ông Bảo ba của nó đang đọc báo. Nghe vậy nó ôm hôn mẹ nó chụp một cái rồi chạy đến chỗ ba nó

- Ba đồng ý nha!

- Ba không đồng ý- Ba nó gương mặt nghiêm nghị

- Tại sao ba đồng ý cho Nam vào đó mà con thì lại không? - Nó nghiêng đầu tỏ vẻ thất vọng hỏi ba nó

- Con biết lý do khi ấy ba đồng ý mà đúng không?

- Con biết!- Giọng nó buồn buồn nó nói tiếp

- Nhưng mà ba à! Ba thừa biết con thích nhảy và hát đến mức nào mà đúng không? Không lẽ ba nỡ nhìn con gái mà ba yêu thương nhất buồn bã khi không thực hiện được ước mơ của mình sao?- Nó làm mặt cún con với ba nó trong rất đáng yêu

- Thôi được rồi con gái ba đồng ý nhưng con vẫn phải nhớ nhiệm vụ của con đó

-Ok baba- Nói xong nó lại hôn chụt vào má ba nó giống hệt như mẹ.

Cả ngày hôm ấy, nó cứ cười mãi như những đứa bị tự kỉ. Theo như nó biết thì ngày mai nó sẽ có kết quả được chọn hay không. Mà nếu được thì, nó sẽ đến công ty vào tuần sau.

Cuối cùng thì nó cũng được chọn, nó vui mừng nhảy cẫng lên la vang nhà, sau giây phút vui mừng quá lố của mình thì nó gọi điện cho Lan Anh

-Alo- Lan Anh nhanh chóng trả lời điện thoại của nó

- Này này tao được chọn rồi, vui quá! mày được chọn không?- Nó vui mừng nói với con bạn của nó

- Mày thì vui rồi- Lan Anh giọng buồn buồn nhàn nhạt trả lời nó

-Mày không được chọn sau- Nó hỏi

- Tất nhiên là không thể không chọn tao! Tao cũng vui quá mày ơi, vui đến mức muốn đập đầu vô gối chết luôn á!

- Mày làm tao cứ tưởng

- À! thứ năm tuần sau 7h là phải có mặt ở công ty đó biết chưa?- Lan Anh nhắc nhở nó

- Biết rồi mày!

- Nhớ dậy sớm đó mày là sâu lười mà! Với lại tao nghe nói bọn mình phải tập một tháng ở công ty với nhiều người khác sau đó mới được chọn chính thức- Lan Anh nói cho nó hiểu

- Ủ biết rồi!

2. Chương 2: Đồ Nhỏ Mọn, Thật Xui Xẻo

Hôm nay, là ngày mà nó đến công ty JK đó là công ty đào tạo cũng như quản lý ca sĩ hàng đầu đất nước. Hôm nay nó thức dậy từ rất sớm, nó chọn cho mình chiếc áo sơ mi trắng tao nhã phối với chân váy màu đen và cuối cùng là đôi giày adidas màu trắng mang thêm chiếc ba lô nhỏ màu đen phía sau lưng, tóc nó búi cao nó hài lòng khi nhìn mình trong gương. Sau đó nó phi thẳng xuống nhà

- Ba mẹ ơi! Con đến công ty nha!
- Không ăn sáng sao con gái- Mẹ nó từ trong bếp nói vọng ra
- Dạ, không ạ con sẽ ăn sau- Nó vừa nói vừa chạy ra cổng

Hiện giờ có một tiểu thiên thần đang tung tăng dạo bước trên đường với tâm trạng rất vui và vô cùng hào hứng không ai khác đó là nó. Vì từ nhà nó đến công ty không xa lắm nên nó chọn cách đi bộ. Tuy nó là con gái cứng của tập đoàn thời trang đứng đầu nước nhưng chưa bao giờ nó khoe khoang hay nhờ vả vào ba mẹ nó. Những việc nó có thể làm nó sẽ tự làm, chẳng hạn như việc mà nó đang làm đây, nó có thể nhờ tài xế riêng đưa đến công ty nhưng nó lại muốn đi bộ. Nó đang đứng trước công ty Jk “thật lớn nha” đó là những gì mà nó nghĩ. Bước vào bên trong, nó đi thẳng đến bàn tiếp tân nhẹ giọng lễ phép hỏi

- Chị cho em hỏi, nơi nào nhận thực tập sinh mới vậy chị?
- À em lên tầng hai, sau đó rẽ trái em tìm phòng tập nhảy- Chị tiếp tân dịu dàng nói với nó
- Vâng ạ! em cảm ơn chị- Nó vui vẻ nói với chị tiếp tân

Nhìn đồng hồ bây giờ chỉ mới 6h30 phút nên nó muốn đi tham quan công ty một lát. Nghĩ là làm, nó vào thang máy nhấn lên tầng ba, nơi này thật rộng lớn nha nó mãi mê đi tham quan công ty mà quên mất con bạn thân, nó vội lấy điện thoại gọi cho Lan Anh

- Mà đang ở đâu vậy? Không phải vẫn còn ngủ đó chứ? Lan Anh vừa nghe máy đã nghi hoặc hỏi nó
- Tao đang ở công ty đây này. Mà ở đâu?- Nó hỏi lại con bạn
- Tao đang ở phòng tập nhảy
- Ủ giờ tao lại đây- Nói xong nó vội vã chạy xuống phòng tập nhảy

* Rầm*

Cái đầu nhỏ của nó va vào ai đó.

- Xin lỗi.... thành thật xin lỗi.... do tôi vội quá- Nó vội vàng xin lỗi
- Cố tình sao?- Cái thanh âm trầm mà lạnh ấy vang lên từ người đối diện nó
- Cái gì mà cố tình chứ, tôi chỉ là vội quá mà va vào anh thôi, tôi cũng đã xin lỗi rồi- Bây giờ nó mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt nó là khuôn mặt hoàn mỹ của nam thân nào đó và cả cái nụ cười nhếch mép kia nữa
- Muốn gây sự chú ý sao?
- Anh là Đình Phong?- Người mà nó va vào không ai khác là Đình Phong. Hắn không nói gì chỉ gật đầu ý bảo nó nói đúng
- Cái gì mà gây sự chú ý chứ, có phải là anh quá tự tin rồi không? Tôi thật không ngờ một ngôi sao như anh lại nhỏ mọn đến vậy chỉ vô tình va vào anh thôi vậy mà..... thật xui xẻo mà-Nó buông một hơi dài
- Cô.... cô....cô
- Tôi như thế nào bây giờ tôi đang rất bận, tôi đi trước đây không hẹn gặp lại- Nói xong nó chạy đi mất
- Cô đừng để tôi gặp lại, nếu không cô chết chắc- Hắn nói với theo. Nói thì như vậy thôi nhưng hắn lại nghĩ “cô bé này thật thú vị”.

Trong khi nó đang tìm phòng tập nhảy thì ở chỗ Lan Anh lại

- Là thực tập sinh mới sao? Thật kém cỏi- Cái giọng nói chanh chua của con nhỏ trạc tuổi Lan Anh, ả ta đang nói với Diệp Vi
- Cái gì mà kém cỏi? Cậu ấy cũng nhờ vào năng lực mà vào đây giống cô thôi- Lan Anh thấy ả ta nói như vậy mà Diệp Vi lại không lên tiếng nên bất bình xen vô
- Lại thêm một đứa lo chuyện bao đồng- Một nhỏ đi cùng ả ta lên tiếng

- Tôi thấy những chuyện chướng mắt thì lên tiếng vậy thôi. Sao nào?- Lan Anh hất mặt về phía bọn ả

- Dùng bao nhiêu tiền để vào được đây- Nhỏ còn lại lên tiếng

- Thì ra là không có năng lực dùng tiền mà vào đây sau? thật đáng để coi thường- Lan Anh giọng đầy sự khinh bỉ nói với bọn ả. Diệp Vi thì cứ ở phía sau kéo áo Lan Anh ý bảo bỏ qua

- Mà dám- Ắ ta đưa tay lên định đánh Lan Anh thì nó đến, nó vội bắt tay cô ta lại

- Cô không có quyền đánh bạn tôi- Nó đẩy ả ta làm ả ta ngã xuống sàn

- Bọn bây không yên với tao đâu- Ắ ta tức tối

Bọn nó đến một góc của phong tập mặt kệ bọn ả đang bực tức

- Cô ta nói cậu vậy sao cậu không lên tiếng- Lan Anh hỏi Diệp Vi

- Mình không muốn gây phiền phức- Diệp Vi lí nhí nói

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi mình là Gia Hân, đây là Lan Anh, cậu tên gì? -Nó vừa nói vừa chỉ sang Lan Anh

- À gọi mình là Diệp Vi- Diệp vi nở nụ cười toả nắng

- Vậy bọn mình làm bạn nha! Xưng mày tao đi cho thoải mái- Lan Anh lên tiếng

Bọn nó đang trò chuyện thì anh nó và hấn ta bước vào, nó vừa thấy anh mình thì lao đến ôm anh mà làm nũng

- Nam à! em nhớ anh- Nó dụi cái đầu nhỏ vào vòm ngực rộng lớn của anh nó

- Anh cũng nhớ em nhóc con- Anh nó cười dịu dàng nói với nó

- Ai đây?- Hấn lên tiếng. Bây giờ nó mới chú ý đến người bên cạnh anh nó

- Đồ nhỏ mọn- Nó la lên

- Nam ai đây- Hấn phớt là nó

- Là người yêu- Không đợi anh nó trả lời, nó đáp nhanh. Còn Nam sau khi nghe nó đáp thì quay sang nhéo cái mũi nhỏ của nó

- Ủ- Nói xong hấn tiếng lên phía trước vỗ tay

- Mọi người chú ý tôi có vài điều muốn nói

Nghe hấn ta nói thì nó cũng vào chỗ còn Nam thì tiếng lên đứng ngan hàng với hấn

- Các bạn có một tháng để luyện tập ở đây, và chỉ có ba người được chọn để trở thành thành viên chính thức của JK hiểu chứ- Hấn băng lạnh nói

-Hiểu- Nó nói lớn. Hấn nhìn sang nó rồi nói tiếp

- Và tôi sẽ là người đại diện của công ty quyết định việc sẽ chọn ai

Choang

Muôn vàng tiếng nổ lớn vang lên trong đầu nó”gì chứ cái tên nhỏ mọn đó sẽ là người chọn sau. Vậy là mình chết chắc rồi” Nó khóc không thành tiếng

- Tôi muốn biết tên của các bạn. Bắt đầu từ cô- Hấn chỉ sang nó

-Nguyễn Bảo Gia Hân- nó nói cộc lốc

- Dạ Hoàng Ngọc Lan Anh- nhỏ nhanh nhẹn

- Em là Diệp Vi- Cô dịu dàng

- Dạ em là Lâm Thiên Như- ả ta giọng ẻo lả

- Còn em là Lâm Thiên Nhi- Nhỏ đi cùng ả ta nói
- Em là Dương Linh- Nhỏ còn lại đáp
- Các em sẽ ở công ty trong một tháng này để thuận tiện cho việc luyện tập. Các em sẽ ở phòng dành cho thực tập sinh ở tầng ba mỗi phòng ở được ba người, các em được quyền chọn ở chung với ai. Hôm nay chỉ có như vậy, bây giờ các em có thể về. Nhưng tôi muốn chiều nay đồ của các em được chuyển vào đây. Hiểu không?-Nam khuôn mặt lạnh lùng nói
- Vâng ạ- Mọi người đều đồng thanh
- Mọi người dần ra về
- Mà có về cùng tao không?-Lan Anh hỏi
- À em về trước đi, anh sẽ về cùng Hân- Nam vẫn lạnh lùng nói
- À dạ vâng- Lan Anh lúng túng khi nói chuyện cùng Nam
- Vậy mình về trước nha!-- Nói xong nhỏ quay lưng đi
- Nam dừng lạnh lùng như vậy có được không? Em không thích Nam như vậy chút nào- Nó phụng phịu nói
- Anh xin lỗi- Nam xoa đầu của nó, nở nụ cười ấm áp
- Nam về cùng em sau?- Nó nghiêng đầu hỏi
- Ừ lâu rồi anh không về thăm ba mẹ, vả lại còn phải về giúp em dọn đồ vào công ty nữa chứ- Nam nói
- Vậy thì về nào- Nó cười tươi nói
- Cả hai anh em cùng nhau đi xuống sảnh lớn của công ty, Nam bảo nó đứng đấy đợi anh đi lấy xe. Nó vui vẻ đứng đấy chờ Nam, nó đâu biết có ba ánh mắt chết chóc hướng về phía nó
- Nó dám đeo bám anh Nam sau?- ả Thiên Như nắm chặt tay.
- Nó còn bảo anh Đình Phong là đồ nhỏ mọn- Thiên Nhi cũng không vừa
- Vậy thì nó chết chắc- Dương Linh lên tiếng

3. Chương 3

Giờ thì nó đã an toạ trên chiếc audi mà anh nó mới tậu về

- Nam, sao bọn em lại phải vào công ty tập nữa mới được chọn vậy?- Đó là thất mắt của nó từ nãy đến giờ
- Lúc đầu bọn em được chọn là do thành tích được ghi trong hồ sơ. Công ty muốn biết năng lực thực sự của bọn em hiểu chưa nhóc- Nam nói cho cô em gái nhỏ của mình hiểu
- Nam sẽ là người dạy bọn em đúng không?- Nó hỏi
- Không phải là dạy mà là xem bọn em hát, sau đó giúp bọn em tốt hơn thôi-Nam xoa đầu nó
- À vậy còn cái tên nhỏ mọn ấy?
- Anh Đình Phong đảm nhận phần tập nhảy cho bọn em. Còn anh Đăng Dương sẽ giúp bọn em chơi nhạc cụ. À mà nè! Sao em lại gọi anh Đình Phong là đồ nhỏ mọn?- Anh thật không hiểu hỏi nó
- Lúc sáng em vào công ty.....pla....pla.....pla vậy đó- Nó kể lại cho Nam nghe
- Lạ thật-Nam đề tay lên cầm xoa xoa tỏ vẻ khó hiểu
- Lạ gì Nam?
- Anh ấy, không thích người lạ chạm vào mà nhất là con gái đó. Nhưng sau em chạm vào rồi còn mắng anh ấy nữa nhưng vẫn toàn mạng trở về nhỉ?

- Chắc là do em dễ thương, đáng yêu. Mà thôi đến nhà rồi mặt kệ cái tên nhỏ mọn đó đi

-Tự luyến- Nam cốc nhẹ vài đầu nó. Còn nó thì chạy nhanh vào nhà

-Ba Mẹ ơi! Nam đánh con gái đáng yêu, dễ thương của ba mẹ kìa

- Cô không làm gì thì sau lại bị đánh- Mẹ nó đang ngồi xem tivi

- Đúng là mama đại nhân hiểu con nhất- Nam chạy đến ôm mẹ, rồi nhìn sang nó đang ôm cánh tay của ba mà làm nũng

-Ba à! Nam ôm mẹ kìa, Nam còn đánh con nữa đấy

-Thôi nào hai đứa cho ba xin đi-Ba nó bây giờ mới lên tiếng

- Cậu vẫn còn nhớ đến ông bà già này sao?- Mẹ nó mắng yêu cậu con trai

-ple.....cho chừa- Nói xong nó chạy lên phòng

- Con không nhớ ba mẹ thì nhớ ai đây. Chỉ là do con bận quá không về thăm ba mẹ thôi- Nam gãi đầu

-Thôi lên phòng thay đồ đi rồi xuống ăn cơm- Ông Bảo lên tiếng giải vây cho cậu con trai

-Vâng ạ

Hiện giờ thì cả gia đình nó đang quay quần bên mâm cơm

-Con có chuyện muốn nói- Nó nghiêm túc nói với mọi người

-Nói đi con gái- Ba nó nói

-Chiều nay con sẽ vào JK ở hẳn trong đấy-Giọng nó buồn buồn

-Cả con cũng đi- Mẹ nó có vẻ không muốn

- Ba mẹ cứ cho em ấy đi đi ạ. Ở trong công ty có con chăm sóc cho em mà ba mẹ đừng lo- Nam cũng nói giúp nó

-Thôi được rồi, mau ăn đi còn chuẩn bị đồ nữa-Ba nó đồng ý

-Con xin lỗi nhưng mẹ cho con đi nha!

-Cô làm gì thì làm- Mẹ nó giận rồi

Cả nhà nó ăn cơm xong thì mỗi người một việc, ba mẹ nó thì đến công ty, Nam giúp nó thu dọn đồ, trong lúc thu dọn Nam nhìn thấy một bức ảnh. Trong bức ảnh đó là một cậu bé khoảng 14-15 tuổi đang ôm hai cô bé một dịu dàng, thuần khiết, một sắc sảo

- Em vẫn còn giữ nó sao? Nam giọng chùng xuống

- Đó là thứ duy nhất mà em có để nhớ về chị ấy- Nó nhìn xa xăm. Sau câu nói của nó mọi thứ lại rơi vào im lặng.

Nó và Nam thu xếp xong cũng đã đến chiều, Nam đưa nó đến công ty. Nó ở cùng với Lan Anh và Diệp Vi, phòng của nó đối diện với phòng của SK, kế bên là phòng của ba ả ỏng ọ kia.

Nam giúp nó mang đồ vào phòng thì gặp Lan Anh và Diệp Vi

- Nam chào bạn em đi. Vừa là bạn em lại vừa là đàn em của Nam đó- Nó lay lay tay anh nó

- Chào- Nam chỉ lạnh lùng buông ra 1 từ chào

- Nam đừng có trưng cái bộ mặt lạnh băng đó ra được không. Nam hãy xem bạn của em giống như em được không- Nó nói

- Anh xin lỗi, em cho anh thời gian được không- Nam chỉ biết nói như vậy với đứa em gái của mình thôi

- Đã 2 năm rồi, Nam mà cứ như vậy thì em biết phải làm sau đây còn cả chị ấy nữa-Nó cố gắng để cho nước mắt không rơi

- Hân dừng nhắc đến cô ấy nữa-Nam quay lưng bước đi để lại cho nó vồn vện một câu.

Bây giờ, thì nó khóc thật rồi từ nãy đến giờ chỉ có hai con người không rõ mô tê gì hết, thấy nó khóc thì lại cuốn cuộn lên mà dỗ nó.

Nó đã không còn khóc nữa, lại vui vẻ như trước, thấy nó không còn khóc nữa Lan Anh mới hỏi

- Sau này lại khóc

-Chị ấy là ai?- Diệp Vi tiếp lời Lan Anh

-Đi ăn thôi, đừng hỏi tao gì hết được không- Nó bước nhanh

-Chờ tao với- Lan Anh và Diệp Vi chạy theo nó

Vừa ra ngoài thì nó gặp anh nó, hân ta và cả Đăng Dương thành viên còn lại của SK. Nhìn anh bên ngoài có vẻ ấm áp và đẹp hơn trong tivi rất nhiều

-Khóc sau?- Hân cản đứt dòng suy nghĩ của nó

- Liên quan à!

Thấy nó và hân cãi nhau nên Đăng Dương lên tiếng

-Ai vậy người quen của cậu sao?

-Cô ta là thực tập sinh mới và là người yêu của nhóc Nam- Hân thần nhiên đáp

-Ahi đồ ngốc-Nó chỉ tay vào hân cười khúc khích cả hai cô bạn của nó cũng ôm bụng mà cười

-Sau cô dám....tức chết mà-Nói xong hân bỏ đi một mạch

-À chào đàn anh! Em là Gia Hân-Nó ngưng cười cúi đầu chào anh

-Em là Lan Anh- Nhỏ lên tiếng

- Em là Diệp Vi

-Mong anh giúp đỡ-Bọn nó đồng thanh

-Anh là Đăng Dương, mong bọn em giúp đỡ-Anh làm giống hệt bọn nó

-Có đi ăn không-Nam lên tiếng sau đó bước đi trước

Bọn nó tuy đi cùng anh xuống nhà ăn nhưng lại không ngồi cùng bàn. Bọn nó không muốn mọi người nói là đeo theo các anh để được vào công ty, bọn nó muốn mọi người nhìn nhận thực lực của bọn nó. Khi đi ngang bàn hân ngồi nó không quên đá hân một cái rõ đau

-A..... cái con tiểu yêu này -Hân đau lắm nhưng phải giữ hình tượng chỉ la lên khe khẽ rồi trừng mắt với nó

- Xin lỗi đàn anh em vô ý quá- Nó vờ xin lỗi

Nó vừa ngồi xuống bàn thì cái giọng khinh người ỏng ẹo của ả Thiên Như vang lên

-Thì ra là nhờ quen biết mà vào được đây sau. Chẳng có năng lực gì.

Bọn nó nghe đó chứ nhưng xem như là không nghe gì cả thần nhiên ngồi ăn. Dương Linh bước đến ghé vào tai nó

-Tránh xa các anh ấy ra

-Không thì sau?-Nó cũng chẳng vừa

-Để xem

Sau khi ăn xong nó bảo mọi người về phòng trước còn nó thì một mình lên sân thượng. Nó thích những nơi cao và lộng gió như thế này. Nó lại nhớ đến cô ấy, người mà nó xem là chị và là người mà anh nó hết mực yêu thương

-Em cũng thích ở đây sau-Thanh âm trầm ấm của Đặng Dương vang lên kéo nó về thực tại

-Em thích những nơi cao cao như thế này-Nó hướng ánh nhìn lên bầu trời đêm đầy sao

- Đang buồn chuyện gì sau. Có vẻ như em và Nam đang cãi nhau thì phải-Anh bước đến ngồi cạnh nó

-Sau anh biết bọn em cãi nhau. Nam nói sao?

-Không thẳng thắn đó chưa bao giờ kể cho ai nghe việc gì cả, kể cả việc nó có em gái.

-Nam lúc nào cũng vậy chỉ biết khép mình bên trong vỏ bọc lạnh lùng. Anh biết em là em gái anh ấy sau?- Nó nghi hoặc nhìn sang anh

-Chỉ có mỗi Đình Phong là không biết. Em và Nam giống nhau như đúc đó là điều cho anh biết em và Nam là anh em- Anh nhẹ nhàng trả lời

-Bọn em là anh em sinh đôi mà-Nó cười với anh

-Em thật không hiểu tại sao anh lại có thể cùng nhóm với hai người đó được

-Sao em lại nói vậy?

- Bởi vì anh ấm áp, dịu dàng còn hai người đó thì lại khó đoán và lạnh lùng đến đáng sợ nhất là cái tên nhỏ mọn ấy

-Em không sợ anh mất họ sao?

-Em tin anh- Nói rồi nó cười với anh sau đó đi về phòng

Ở phòng SK

-Sau cái con tiểu yêu đó.....À không là người yêu của em sau cô ta lại nói anh ngốc vậy- Hân đang nghịch điện thoại chợt quay sang hỏi Nam

-Em ấy là em gái của em, giờ thì anh biết lý do rồi đó-Nam cười sau đó trùm chăn kín mít để mình hân đang tức điên lên vì bị nó gạt

4. Chương 4: Tập Nhảy, Bị Thương, Quan Tâm

Những tia nắng đầu tiên của buổi sớm đầu hạ, đang len lỏi vào căn phòng nhỏ, nắng soi vào khuôn mặt của những thiên thần bên trong căn phòng nhỏ ấm áp này. Một mang nét đẹp dịu dàng, thuần khiết nhưng có phần tinh nghịch đó là nó. Một mang vẻ đẹp thơ ngây của lứa tuổi 17 đó là cô nàng Diệp Vi. Và cuối cùng là sự sắc sảo, quyến rũ của Lan Anh. Họ đang say giấc nồng thì tiếng báo thức của chiếc đồng hồ hình Đôrêmon ở góc bàn của nó reo inh ỏi. Nó ngồi dậy bực dọc

-Aaaaaa..... Biết vậy mình sẽ không mang nó vào đây rồi, bực quá

-Mày ồn ào cái gì vậy Hân để yên cho người khác ngủ nào. - Lan Anh tâm trạng cũng không khá hơn nó khi bị đánh thức

-Khoảng đã mấy giờ rồi?-Diệp Vi như nhớ ra điều gì bật dậy

-6h rồi mà chi vậy?-Nó hỏi lại Diệp Vi

- 7h chúng ta phải có mặt ở phòng tập nhảy đó nếu không là chết chắc

- Sau không nói sớm-Nó và nhỏ đồng thanh

Bọn nó tranh nhau vào làm vệ sinh cá nhân, nó chọn cho mình một áo phông trắng quần jean ngắn ngay đùi, buộc tóc đuôi gà. Lan Anh lại chọn áo thun ba lỗ ngược màu đen và quần thun ngắn ngay đùi màu đen nốt, tóc búi cao. Diệp Vi thì lại chọn đồ thể thao, tóc đen mượt thả tự nhiên. Cả ba đều mang giày adidas màu trắng.

Bọn nó nhanh chóng đi xuống phòng tập, vừa đến nơi nó đã thấy cái khuôn mặt băng tảng ngàn năm của ai đó

-Ngày đầu tiên đã đi trễ,có nên bị phạt không?

-Đàn anh cho bọn em xin lỗi sẽ không có lần sau- Lan Anh vội vàng nói

-Dạ anh bỏ qua cho bọn em lần này, vì đến chỗ mới còn phải sắp xếp nhiều thứ, tối hôm qua bọn em lại ngủ trễ nên.....-Diệp Vi vội vàng giải thích

-Phạt thì phạt sau phải sợ- Nó chen ngang lời nói của Diệp Vi

- Hai em vào chỗ đi, còn cô sang đó hít đất cho tôi,đủ 50 cái mới được vào- Hấn quay sang nói với Diệp Vi và Lan Anh sau đó chỉ tay vào góc phòng tập. Từ nãy giờ bọn ả thấy nó bị phạt thì lại cười đắc ý. Còn nó thì lại đọc thoại nội tâm một mình”cho chừa cái tật cứng đầu, chỉ cần xin lỗi là được”, nó đau khổ.

- Đủ chưa nếu đủ thì vào tập- Hấn vẫn lạnh lùng như vậy. Nghe hấn nói như vậy nó như mở cờ trong bụng vội chạy vào chỗ

-Thật tội nghiệp- Á Thiên Như đứng kế bên nói với nó

- Hân, Thiên Như tập trung- Hấnbực

Nó đang chăm chỉ nhảy, không để ý thì bị ả Thiên Như đẩy mạnh, làm nó ngã sòng soài trên sàn tập. Thiên Như vờ đỡ nó dậy

-Tôi trả cô cái hất tay lần trước

Hấn thấy nó ngã như vậy thì vội vàng

-Có sau không, tại sau lại vô ý như vậy- Tuy là quan tâm nhưng câu nói lại vô cùng lạnh lùng

-Không.....không biết nữa nhưng mà chân tôi đau lắm!

-Ngồi yên đi

Hấn bắt lấy chân của nó xoa xoa lên chỗ đang sưng lên sau đó kéo mạnh

-Aaaaaaaa.....cái tên nhỏ mọn này nếu anh muốn trả thù tôi thì nói, đau chết đi được

-Nếu cô muốn ngày mai đi lại bình thường thì ngồi yên đi-Hấn lạnh giọng

-Nhưng đau lắm!- Nó nhăn mặt

-Bọn em ở đây tôi sẽ nhờ người khác đến thay tôi, tôi đưa Hân về phòng-Nói xong hấn bế nó lên đi thẳng ra ngoài để lại cả bọn ngơ ngác. Nó được hấn bế như vậy thì có hơi ngại, nó kéo nhẹ áo hấn

- Tôi tự đi được mà

-Cô chắc chứ-Sau câu nói của hấn nó im lặng nó biết là không thể đi được

- Đến phòng rồi

Hấn đặt nó xuống giường sau đó đi về phòng của hấn lấy gạc, băng cố định chỗ bị trật giúp nó. Nhìn hấn đang chăm chú băng bó vết thương “Nhìn hấn ta bây giờ thật sự rất khác so với lần đầu mình gặp đó nha! Anh ta cũng biết quan tâm người khác đó chứ. Nhưng sau anh ta cứ cố tỏ ra lạnh lùng như vậy nhỉ? Có phải cũng giống như Nam đã từng chịu nỗi đau lớn không?Mình sau vậy nè, sau lại quan tâm đến anh ta chứ, chẳng phải mình rất ghét anh ta sao?” Nó lại đọc thoại nội tâm

Hấn băng xong cho nó thì lại bắt gặp ánh mắt của nó cứ nhìn mình chăm chăm

-Có phải là bị vẻ đẹp trai của tôi mê hoặc rồi không?- Hấn hỏi nó

-Anh nghĩ anh là ai-Nó đá đểu hấn. Nghe nó nói như vậy hấn có hơi khó chịu, hấn cũng không thể lí giải được chuyện này

-Ừ thì không là ai cả- Nói xong hấn quay đi về phòng

-Gì chứ giận rồi sau? Sau lại giận chứ? Tôi nói gì sai sau?-Nó lẩm bẩm một mình.

Nó ở trong phòng một mình có hơi buồn nên nó quyết định sang phòng hấn

Cốc, cốc

-Tôi vào được không

-Ừ- Chỉ đợi có thể nó nhấc cái chân đang đau của mình lại ngồi cạnh hần

-Sau qua đây-Hần nói với nó còn mắt thì dán chặt vào cái laptop

- Ở bên đó một mình rất buồn

-Ừ

-Mà sao anh cứ cố tỏ ra lạnh lùng chi vậy-Nó muốn tìm câu trả lời

-Nhiều chuyện-Hần lạnh lùng

-Không trả lời thì thôi-Nói xong nó lại giương tròng chần kín mít

-Nè nè cô là con gái sau tùy tiện ngủ ở phòng con trai vậy hả?-Hần kéo kéo cái chăn của nó

-Cái tên nhỏ mọn này, tôi chỉ ngủ có một chút thôi-Nó vén chăn ra hét lớn

-Cô không sợ tôi làm gì cô sao?-Hần tiến đến gần mặt nó

-Biến thái!- Nó lại tròng chần

Hần thấy nó như vậy thì thôi không chọc nữa, lại dán mắt vào cái laptop để yên cho nó ngủ. Nó ngủ say thật rồi, cái dáng vẻ của nó khi ngủ thật đáng yêu. Hần bắt giắc nở nụ cười tươi, một nụ cười thật sự mà từ rất lâu rồi không còn xuất hiện trên khuôn mặt điển trai đó nữa.

5. Chương 5: Đùng Ép Con Làm Những Việc Con Không Muốn

Nó thức giấc đã không thấy hần đâu nữa, nó lủi thủi đi về phòng, vừa bước vào cửa nó đã bị hai con bạn tra tấn

-Sau này lại đi ra từ phòng của SK- Lan Anh chóng nạnh hỏi nó

-Ừ thì lúc này bọn này phải ở lại tập, tao ở trong phòng một mình nên sang đó cho đỡ buồn-Nó ngây thơ trả lời

-Nói thật đi, này với anh Đình Phong có chuyện gì?-Diệp Vi ranh mãnh hỏi

-Chuyện gì là chuyện gì. Tao với cái đồ nhỏ mọn đó thì có chuyện gì-Nó lảng đùng ra giường

-Tao thấy anh Đình Phong quan tâm đặc biệt đến này như vậy mà bảo không có gì, ai mà tin-Lan Anh tỏ vẻ nguy hiểm

-Thôi đi 2 bây chỉ giỏi việc suy diễn, tao đi tắm đây cảm theo- Nói xong nó lấy đồ đi thẳng vào phòng tắm

Tại biệt thự nhà họ Vũ

-Ba gọi con về có việc gì không?-Hần nhàn nhạt nói

-Ba muốn con vào công ty làm việc và không tham gia ca hát nữa-Ông Lâm nghiêm nghị

- Con không đồng ý-Vẫn là cái vẻ lạnh lùng ấy.

Chát

Ông Lâm tức giận đánh hần, quát lớn

-Thằng bất hiếu, tao bảo này vào công ty làm việc này nghe rõ không?

-Mình à đừng giận, Phong con mau xin lỗi ba con đi-Bà Nguyệt khuyên hần

-Con đã nghe theo ba học quản trị kinh doanh rồi như vậy ba không hài lòng sao? Con sẽ vào công ty làm việc nhưng không phải là bây giờ, và một điều quan trọng nữa con mong ba hiểu, con sẽ không từ bỏ việc

ca hát. Nếu ba không muốn nhìn thấy con nữa thì con sẽ vào công ty hoặc là nhà riêng của con ở. Đừng ép con làm những việc con không muốn-Nói xong hấn đi ra ngoài, leo lên chiếc audi phóng nhanh trên đường đến một ngọn đồi đầy những bông hoa bồ công anh đang rung rinh trong gió. Đứng ở đây, có thể nhìn thấy cảnh nhộn nhịp của thành phố. Hấn ngả người trên thảm cỏ xanh mượt, cảm nhận cái không khí khoáng đãn, yên tĩnh. Hấn ngồi ở đấy đến khi trời chập tối mới đứng lên đi về.

Hấn vừa về đến phòng thì mệt mỏi đi vào phòng tắm, xả nước, những làn nước mát như xoa đi sự mệt mỏi của hấn. Vừa trong phòng tắm bước ra, hấn đã bắt gặp hai ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía hấn

-Cả ngày hôm nay cậu đi đâu-Đăng Dương lên tiếng

-Nhà!-Hấn mệt mỏi

-Lại có việc gì sao?-Nam

-Anh mệt rồi. Lúc sáng con tiểu yêu đó tập nhảy bị thương,em sang đó xem cô ta ổn chưa

-Ừ-Nói xong Nam đi sang phòng nó, Đăng Dương cũng đi cùng.

Cốc, cốc

Lan Anh ra mở cửa

-Anh Đăng Dương, anh Nam.

Đăng Dương cười nhẹ với Lan Anh còn Nam thì phớt lờ nhỏ đi lại chỗ nó

-Sau lại bị thương?-Nam lạnh giọng

-Là do em vô ý- Nó biết là bị ả ta đẩy nhưng nó không thể nào nói cho Nam biết được, nếu nó nói thì Nam sẽ làm lớn chuyện này.

-Đau không?-Nam lại ầm áp với nó

-Không đau chút nào cả-Nó cười tươi đưa tay nhéo cái mũi của anh nó. Nếu người ngoài bây giờ, nhìn vào sẽ bảo hai người họ thật đẹp đôi.

-Nói dối-Nam đưa tay cốc nhẹ vào đầu nó, còn nó thì chu môi xoa xoa cái đầu nhỏ trong rất đáng yêu.

-Ganh tị thật-Đăng Dương dựa người vào tường nói

-Sau anh lại ganh tị-Diệp Vi thất mắt hỏi

-Em không thấy tình cảm của anh em bọn họ thật tốt sau?-Anh cười tươi bước lại chỗ Diệp Vi xoa đầu cô. Nhìn thấy dáng vẻ của anh bây giờ, bất giác tim Diệp Vi lại đập hỗn loạn,mặt nóng ran ngượng ngùng, nhìn anh nở nụ cười toả nắng.

- Xem kìa, xem kìa em mới là người ganh tị đây. Hấn thì có anh trai yêu thương, Diệp Vi thì lại được anh Đăng Dương dịu dàng, chỉ có mỗi em là đơn độc thật đáng buồn-Lan Anh lắc lắc đầu chui tọt vào chăn

-Bọn em ngủ sớm đi, bọn anh phải về phòng. Đăng Dương nói xong bước ra khỏi phòng.

-Nhóc con ngủ ngon!

-Nếu Nam không như vậy nữa có lẽ em sẽ ngủ ngon-Nó nói nhỏ khi Nam vừa quay bước.

6. Chương 6: Ngày Quyết Định

Vậy là một tháng đã trôi qua, hôm nay là ngày quyết định bọn nó có được chính thức vào công ty không. Hiện giờ cả ba người bọn nó đều có cùng một tâm trạng là lo lắng và hồi hộp.-Hai người nhanh lên một chút có được không-Nó đứng ngoài cửa thút giục hai con bạn

-Sắp xong rồi-Lan Anh nói vọng ra

-Nè tiểu yêu!-Hấn từ phía sau đập mạnh vào vai nó

-Ôi mẹ ơi! Giật cả mình-Nó hét

-Cái tên này, sáng sớm đã muốn giết người rồi sau?

-Cái gì mà giết người, chỉ là do cô quá nhát thôi!-Hắn cười nhếch mép

-Chắc là đang hồi hộp lắm hả? Báo cho cô một tin vui, là cô bị loại chắc rồi-Hắn quay đi bỏ lại nó ngơ ngát không rõ mô tê gì cả.

-Xong rồi nè-Nhỏ và cô đứng trước mặt nó

-Đi thôi-Nó lôi hai con bạn của nó.

-Nè nè, hôm nay may sao vậy? Tao biết là may đang muốn biết kết quả lắm! Nhưng mà may cũng không cần phải lôi bọn tao vậy đâu.-Diệp Vi nói

Nó thì cứ mặt những lời nói đó cứ lôi hai cô bạn của mình đến phòng tập

-Các em có mặt đủ rồi! Giờ thì anh sẽ công bố kết quả-Đặng Dương đồng dục nói.

Nó thì căng thẳng, đang hai tay vào nhau nắm chặt, mắt thì cứ nhìn xuống mũi giày

-Chắc chắn là bọn tôi-Thiên Như nói nhỏ với nó

- Có lẽ vậy?-Nó cười nhếch mép

-Người đầu tiên đó là Diệp Vi-Đặng Dương hướng ánh nhìn về phía Diệp Vi cười ảm áp

-Tiếp theo là Lan Anh-Nam lạnh lùng

-Và cuối cùng là.....-đang nói thì hắn ngừng lại

-Là ai thì nói lẹ đi có cần phải như vậy không-Nó đang lo mà còn gặp cái tên này nữa

-Là Gia Hân-Hắn nhìn nó

-Tại sao không phải là bọn em chứ? Bọn em tài năng hơn mà anh-Thiên Nhi ổng ọ lên tiếng

-Tài năng sao? Tôi không thấy được điều đó. Nếu như các cô có tài năng thì tôi cũng sẽ không chọn- Hắn vắng lạnh lùng như vậy

-Tại sao?-Thiên Như không hiểu anh đang muốn nói gì

-Vì các cô không đủ tư cách. Đừng tưởng tôi không biết những chuyện các cô đã làm. Nói đến đây thì chắc hiểu rồi chứ? Nếu hiểu thì các cô nhanh chóng bước ra khỏi nơi này- Vừa nói hắn chỉ tay về phía cửa. Bọn ả tức tối bước ra khỏi cửa. Lúc này nó mới lao đến đánh vào người hắn

-Cái đồ nhỏ mọn này anh có biết, anh nói vậy làm tôi lo lắng không hả? Được vào đâu là ước mơ của tôi đó sau anh lại nói vậy hả?-Nó khóc oà lên như đứa trẻ

-Nếu fan của tôi mà thấy cô đối xử với tôi như thế này thì cô sẽ chết dưới tay họ đó- Hắn bật cười khi thấy hành động của nó. Nó thôi không đánh hắn nữa.

-Anh làm tôi cứ tưởng là sẽ không được chọn-nó vừa nói vừa lao đi những giọt nước mắt

-Cô tin tôi sao? Thật ngốc mà-Hắn đưa tay định xoa đầu nó thì bị Nam hất tay ra

-Đó là em gái của em cấm anh chạm vào

-Thằng nhóc này, em cứ giữ em gái của em đi. Một ngày nào đó anh sẽ không cho em chạm vào em gái của em đâu-Nói xong hắn quay đi

- Nói gì không hiểu gì hết-Nó lẩm bẩm

Cả Nam và Đặng Dương nghe hắn nói thì cười tươi “Chịu mở lòng rồi sao?” đó là suy nghĩ của cả hai người.

- Bọn em có thể ở lại công ty hoặc là về nhà. Tuần sau các em sẽ có người quản lí và sẽ được tập luyện với giáo viên riêng-Đặng Dương nói

- Mọi người không dạy bọn em nữa sao?-Diệp Vi hỏi
- Không tuần sau bọn anh sẽ phải đi lưu diễn-Đặng Dương nhẹ nhàng nói
- Woa..... Dạo này anh Đặng Dương và Diệp Vi có vẻ thân nhau nhỉ- Lan Anh trêu hai người.
- Mọi người sẽ ở lại công ty hai về nhà- Nó hỏi
- Về nhà- Cả bọn đồng thanh
- Ừ vậy thì về dọn đồ nào. Nhớ nhà quá!- Nó nói đầy phấn khởi
- Anh giúp em- Nam lên tiếng
- Nam có về nhà không?- Nó nghiêng đầu hỏi
- Ừ anh phải về nhà lấy vài thứ

7. Chương 7: Tâm Sự

Sáng hôm sau, do ở nhà quá buồn chán nên nó quyết định rủ hai con bạn chí cốt của mình đi chơi. Nghĩ là làm nó lấy điện thoại ra nhắn tin [Đi đâu đó chơi đi. Ở nhà buồn sắp chết rồi nè! Cafe House nha!]. Nó biết chắc là hai người kia sẽ đi nên đi chuẩn bị đồ. Nó chọn cho mình áo phong trắng phối với quần yếm dài đến tận gối và đi đôi giày nike trắng, mái tóc hoe hoe đỏ, uốn cúp phần đuôi, xoả dài ngang vai. Giờ này thì ba mẹ nó đã vào công ty rồi, nó khoá cửa cẩn thận sau đó bắt một chiếc taxi đi đến chỗ hẹn. Vừa bước xuống xe nó đã thấy hai con bạn đứng ở cửa chờ mình. Hôm nay cô nàng Lan Anh có phần giống nó, cô nàng cũng diện yếm nhưng mà là yếm đầm phối với áo phong trắng và đi giày dạ quang màu hồng, tóc tết để lệch sang một bên. Còn Diệp Vi thì lại dịu dàng trong chiếc váy màu xanh nước biển và đôi giày búp bê cùng màu.

- Mày đến trễ đó nha!-Lan Anh nhắc nhở nó
- Biết rồi, vì tao đến trễ nên tao sẽ trả chiều này. ok-Nó thầm thương cho túi tiền của mình
- Ok- Cả Lan Anh và Diệp Vi đều đồng thanh
- Vậy thì vào-Nó kéo hai nhỏ vào quán

Bên trong là một không gian yên tĩnh trái ngược với vẻ ồn ào, nhộn nhịp ở bên ngoài cùng giai điệu du dương của một bài hát mà nó không biết tên. Ở đây thật ấm cúng giống như tên gọi của quán “House”, cách trang trí của quán rất đặc biệt, đó là những cái bàn gỗ nhỏ kiểu giống như ở Nhật và thật nhiều những kệ sách đủ loại. Bọn nó chọn một cái bàn khuất trong góc sau đó gọi thức uống. Nó thích trà sữa hương bạc hà, Lan Anh thì lại thích capochino, còn Diệp Vi thì lại chọn cacao nóng.

- Không biết giờ nay các anh ấy đang làm gì nhỉ?-Lan Anh chóng tay lên cằm
- Anh ấy?-Nó hỏi lại
- Là SK đó- Diệp Vi
- Nam đang ngủ. Từ bao giờ 2 người bọn mày lại quan tâm đến SK vậy hả?Khai mao, thích ai-Nó chỉ tay vào hai người còn lại làm mặt nguy hiểm
- Là anh Đặng Dương tao thích anh ấy từ cái lần gặp mặt đầu tiên, anh ấy thật sự rất ấm áp lại còn dịu dàng nữa.- Diệp Vi ngại ngùng nói
- Ừ, còn mày?- Nó quay sang Lan Anh
- Thì..... là Nam, anh trai của mày-Lan Anh chẳng khác gì Diệp Vi
- Anh tao? Từ khi nào? Mày đừng nói là lần đầu tiên gặp luôn nha!-Nó ngạc nhiên nói
- Không phải, là một năm trước mới đúng
- Một năm trước- Lần này còn ngạc nhiên hơn cả lần trước

* gât, gât*

-Khoang đã một năm trước mày đâu có gặp anh tao đâu mà thích-Nó nghi ngờ nói

-Đó là lúc anh mày mới thành lập nhóm, tao đã nhìn thấy anh ấy, tao thích cái dáng vẻ lạnh lùng đó của anh ấy, đến khi gặp nhau tao lại càng thích anh ấy hơn. Thật sự anh ấy không lạnh lùng như lúc đứng trên sân khấu, anh ấy luôn dịu dàng với mày-Lan Anh kể với chất giọng đầy sự hạnh phúc

-Ừ đúng rồi, Nam đâu phải là người lạnh lùng-Nó lẩm bẩm

-Mày nói gì?-Lan Anh hỏi nó

-À không gì. Mà bọn mày yên tâm tao sẽ giúp bọn mày chinh phục trái tim chàng-Nó vỗ ngực tự tin

-Mà nè, Diệp Vi chơi thân với nhau lâu rồi nhưng mà tao không nghe mày nhắc đến gia đình- Lan Anh thắc mắc hỏi. Diệp Vi vẻ mặt buồn buồn

- Ba tao là luật sư, còn mẹ tao thì mất do tai nạn giao thông khi tao mới lên 10

-Tao xin lỗi tao không cố ý- Lan Anh thấy sự cảm thấy có lỗi khi nhắc đến chuyện này

-Không gì đâu tao quen rồi-Diệp Vi cười tươi để an ủi bạn mình

-Hân mày cho tao nhiều chuyện một lần nha!- Lan Anh vội đổi chủ đề

-Ừ mày nói đi-Nó

-Chị ấy mà mày và anh Nam nhắc đến là ai vậy?

-Sao này tao sẽ kể cho mày nghe còn bây giờ thì.....-Nói đến đây nó im lặng

- Tao xin lỗi, nhưng tao thật sự tò mò về người đó. Mỗi lần nhắc đến mày lại như vậy- Diệp Vi lại hỏi. Nó đứng dậy hít một hơi thật sâu

-Về nào!

Cả bọn kéo nhau về, bỏ dở câu chuyện.

8. Chương 8: Công Viên Giải Trí

Nó vừa về đến nhà đã thấy anh nó ngồi trên sofa xem tivi

-Nam ngày mai đi chơi nha! Lâu rồi Nam không đi chơi với em-Nó lay lay cánh tay anh nó

-Đi đâu nhóc con-Nam yêu chiều nhìn đứa em gái nhỏ của mình

-Đi công viên giải trí nha!Em rất muốn đến đó.Rủ cả anh Đăng Dương nữa. -Nó lại làm nũng

-Không được ở đó có rất nhiều người! Nếu như fan của bọn anh nhìn thấy thì sẽ không hay đâu.

-Nam không thích thì thôi vậy. Hân đi một mình. Nó đứng dậy dậm chân đi lên lầu, nhưng vừa bước được vài bước, nó quay lại bởi câu nói của Nam

-Giận sao? Anh sẽ đi, được chưa

-Dạ được, Nam là nhất-Nó chạy lại hôn chụt vào má Nam một cái rồi kêu, sau đó chạy lên phòng.

[Ngày mai bọn mình sẽ đi công viên giải trí. Gặp nhau tại cổng lúc 8h nha!]. Nó cười tủm tỉm khi gửi tin nhắn cho hai đứa bạn thân yêu.

Sáng hôm sau, đúng 8h cả bọn đã có mặt tại công viên. Trước cổng công viên là ba cô nàng với trang phục dạo phố thật thoải mái và ba chàng trai trùm kín mít nào là khẩu trang, kính, nón đủ kiểu

-Mọi người làm gì vậy? Bây giờ đang là mùa hè đó!-Nó cười sặc sụa

-Cô thử nổi tiếng như bọn tôi đi rồi biết-Hắn vênh mặt lên nói

-Khoang đã, sau cái tên nhỏ mọn này lại có mặt ở đây-Nó

-Công viên của nhà cô chắc-Hắn gằng cổ lên cãi lại

-Sau mỗi lần hai người gặp nhau thì lại cãi nhau chứ. Là do anh rủ cậu ấy đi cùng cho vui đó mà-Đăng Dương gầy đầu

-Anh thật là....-Nó tức nói không nên lời

-Tao tưởng chỉ có ba người bọn mình thôi chứ-Diệp Vi kéo nó ra nói nhỏ, Lan Anh ở bên cạnh cũng gật gù

-Tao là đang tạo cơ hội cho bọn mày đó. Cố gắng nắm bắt-Nó cười ma mãnh

-Mọi người Let go- Nó hét lớn

Vào đến nơi hắn đã chọn ngay cái trò mà nó sợ nhất “nhà ma”

-Chơi trò này đi-hắn nói

-Không....không chơi được không-Nó lấp bập

-Cô sợ sao?-Hắn thích thú

-Ai nói, chỉ là.... chỉ là tôi thấy trò này nhàm chán quá thôi!-Nó rất sợ nhưng nó vẫn mạnh miệng

-Vậy thì vào-Nói xong hắn tiếng đến quầy bán vé mua vé cho sáu người.

Lần lượt từng người bước vào, đầu tiên là Đăng Dương, Diệp Vi, Nam, Lan Anh, hắn và người cuối cùng là nó. Nó vốn dĩ từ nhỏ đã sợ bóng tối rồi vậy mà ở trong này lại chẳng có cái đèn nào cả. Nó kéo áo hắn

-Cho tôi lên trên được không?.Không đợi hắn trả lời nó nhanh chóng tiếng lên phía trước. Trước mắt nó bây giờ, là cái đầu đầy máu cứ treo lơ lửng trong rất đáng sợ. Nó đưa tay tìm Lan Anh vì nhớ nhỏ đi trước nó. Nhưng nó đâu ngờ Lan Anh đang sợ hãi bám chặt vào người anh nó. Bỗng dưng từ phía sau phát ra thanh âm lạnh lạnh

-Cô đang rất sợ thì phải-Đó là hắn, như tìm được cứu tinh nó ôm chặt hắn

-Làm ơn đi tôi đi không được nữa rồi. Tôi rất sợ-Nó khóc

-Tôi công cô-Hắn cúi người xuống chờ nó leo lên lưng

-Cảm ơn-Nó nói lí nhí, đây là lần đầu tiên nó nói cảm ơn với hắn thì phải

Ở chỗ nó là như vậy còn ở chỗ Diệp Vi thì

-Anh Đăng Dương mình đi ra được không?-Diệp Vi bầu chặt cánh tay anh

-Trong đây chỉ có một lối ra thôi! Nếu muốn ra thì em phải đi tiếp-Anh ầm ập nói với cô

-Nhưng em sợ lắm!-Cô chẳng khác gì nó, cô khóc thật rồi

-Vi nhìn anh này-Anh xoay người cô lại

Cô đưa đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh

-Tin anh không

gật gật

-Mọi thứ ở nơi này đều là giả hết không có cái gì là thật cả-Anh chân thành nhìn cô. Nghe anh nói như vậy thì cô thôi khóc cùng anh đi tiếp

Từ khi vào đến giờ chỉ có mỗi Lan Anh là im lặng. Nhỏ cũng đang rất sợ, lúc nào cũng bầu chặt vào góc áo của Nam. Lan Anh thầm nghĩ người con trai đi bên cạnh cô sau có thể lạnh lùng đến vậy. Nếu so về độ lạnh lùng thì Nam còn lạnh lùng hơn cả Đình Phong. Nam biết là Lan Anh sợ nhưng vẫn ung dung mà đi về phía trước không hề để ý đến.

Khi ra được bên ngoài cả Lan Anh và Diệp Vi đều vui mừng chỉ có mỗi nó là đang nhắm tịt mắt ở trên lưng hấn

-Nè tiểu yêu, có xuống không thì bảo. Tôi mỏi lắm rồi đó, cô có biết cô nặng lắm không hả-Hấn lạnh giọng nói với nó. Nghe hấn nói như vậy thì nó phóng xuống đi trước. Đi đến chỗ tàu lượn siêu tốc thì dừng lại.

-Chơi trò này nha! Nó nhìn mọi người, chỉ tay về phía tàu lượn

-Không được-Hấn lớn tiếng

-Tôi không có bị lằng tay, nói nhỏ dùm cái-Nó bực trước thái độ của hấn

-Nhưng sau lại không được?-Nó nghiêng đầu hỏi

-Anh Phong bị hạ đường huyết không thể chơi những trò như vậy được-Nam trả lời thay hấn

-Ai nói là không được-Hấn sợ bị nó trêu nên lên tiếng

-Cậu chắc chứ-Đặng Dương có phần hơi lo

-Nếu anh chơi không được thì thôi không chơi trò này nữa-Nó nói

-Ai bảo cô là không được-Hấn bước lên tàu lượn, bọn nó bước lên theo

Tàu vừa mới duy chuyển thì hấn đã hét toáng lên thật mất hình tượng. Sau mànng tàu lượn thì

-Anh ổn chứ-Nó có phần hơi lo lắng hỏi. Khi thấy mặt hấn xanh như tàu lá chuối, môi tái nhợt.

-Không ổn chút nào. Tôi chóng mặt lắm!- Hấn ôm cái cây ở gần đó

-Giờ sau Nam?-Nó nghe hấn nói vậy càng lo hơn nhất thời không biết phải làm gì

-Hậu quả của em gây ra thì em tự mà gánh lấy-Nam bỏ mặt nó

-Nam có phải là anh của em không vậy?Anh Đặng Dương sau bây giờ- Nó quay sang cầu cứu anh. Vừa nói xong thì hấn đã ngất đi, mai mà nó đỡ kịp sau đó đưa hấn vào bệnh viện.

9. Chương 9: Chăm Sóc Anh Ta Thật Mệt

Hấn tỉnh dậy khi trời đã về chiều, đầu hấn đau êm ảm, chóng mặt không thể tả nổi. Hấn nhìn khắp căn phòng, dùng ánh nhìn nơi chiếc bàn, nơi có con tiểu yêu nào đó đang lay hoay gọt táo” khụ....khụ” hấn ho khàng vài tiếng

- Anh tỉnh rồi hả? Có sao không, còn đau chỗ nào không, để tôi đi gọi bác sĩ nha!-Nó nói một hơi không cho hấn trả lời. Nó quay đi định gọi bác sĩ thì cánh tay bị ai đó nắm chặt, kéo mạnh về phía sau, nó theo đó mà ngã lên người hấn

-Em là đang quan tâm tôi sau?-Hấn ôm lấy nó, ầm áp hỏi

-Anh vào đây một phần là do tôi nên, tôi phải có trách nhiệm với anh-Nó ngồi bật dậy, có phần ngượng ngùng.

Cạch

Tiếng đẩy cửa bước vào, một người con trai khoảng 25 tuổi tiến đến chỗ hấn, người này nó chưa gặp qua bao giờ.

-Sau lại vào đây, hôm qua còn khoẻ kia mà-Người đó lên tiếng

-Do em bị hạ đường huyết thôi. Không sao cả-Hấn cười nói

-Ai đây?-Người đó chỉ tay về phía nó

-Đó là Gia Hân là thực tập sinh mới của công ty mình. Còn đây là anh Huy quản lí của tôi, em mau chào hỏi đi-Hấn nói với nó

-À dạ chào anh-Nó cúi đầu chào

-Ừ chào em. Nhưng sao em lại ở đây-Anh quản lí nghi hoặc hỏi

-Em...em....là do-Nó không biết phải trả lời thế nào. Chả nhẽ nói do nó mà hấn mới vào đây

-Lúc này không có ai chăm sóc anh Phong. Nên em nhờ em ấy-Nam đi vào giải vây cho nó

-Em cho sao?-Anh Huy lại khó hiểu, từ trước đến giờ hấn ta không hề thích con gái đến gần, chạm vào hấn huống gì là nó đang thấy bộ dạng này của hấn lại còn chăm sóc nữa chứ

-Lạ lắm sao?-Hấn

Gật gật

-Mấy đứa còn 4 ngày nữa để chuẩn bị cho chuyến lưu diễn đó. Mau khoẻ lại-Anh Huy vỗ nhẹ vào vai hấn

-Biết rồi-Hấn

-Anh về trước đây-Anh quản lí ra về

-Em vào đây thăm anh một chút thôi em phải về rồi-Nam nói với hấn sau đó xoay qua nó

-Em chăm sóc anh ấy cẩn thận

-Em sao?Nó lấy tay chỉ chỉ vào người

-Không phải em thì là ai. Lỗi do em mà.

Bây giờ trong phòng chỉ còn mỗi nó và hấn

-Nè tôi đói rồi! Em mau mua gì cho tôi ăn đi

-Biết rồi đi mua liền đây. Mà anh làm ơn bỏ cái kiểu xưng hô tôi-em đó đi. Nghe không quen. -Nó hậm hực
Khoảng 15 phút sau, nó quay lại với tô cháo nóng trên tay, nó đặt xuống chiếc bàn cạnh hấn

-Nè! ăn đi tôi nghĩ người bệnh nên ăn cái này sẽ tốt hơn.

Mặt cho nó nói hấn vẫn ngồi đó, im lặng

-Sau không ăn đi. Lúc này than đói mà-Nó khó hiểu nói hấn

-Không ăn nổi-Hấn giọng đầy sự mệt mỏi

-Lại đau chỗ nào hả-Nó tiến lại chỗ hấn

-Không phải-Hấn lắc đầu

-Vậy sao không ăn

-Em dứt tôi ăn đi-Hấn giương cái vẻ mặt cún con ra

-Tay của anh có bị làm sao đâu mà bảo tôi dứt

-Vậy thôi không ăn. -Hấn dỗi

-Tôi dứt là được chứ gì-Nó tức lắm! Nhưng biết làm sao được mọi chuyện là do nó mà.

Cạch

Người bước vào phòng bây giờ là Đăng Dương theo sau là Diệp Vi và cả Lan Anh

-Trong hai người thật giống như các cặp đôi đang yêu nhau ấy-Đăng Dương vừa bước vào phòng đã lên tiếng trên chộc

-Có cho em cũng không thêm làm người yêu anh ta đâu-Nó phụng phịu nói

-Ngoài kia có hàng tá các cô gái xinh đẹp muốn trở thành người yêu của tôi mà không được đó-Hấn nói

Nghe hấn nói nó chỉ trề môi

-Tại người ta chưa biết bộ mặt thật của anh, đồ đáng ghét.....ple-

-Hân nè! Người ta bảo ghét của nào trời trao của nấy! Cẩn thận-Diệp Vi cười

-Nếu có trao thì tao cũng sẽ mang cho người khác, còn nếu không thì mang đi bán đấu giá cũng được-Nó nhíp nhíp ngón trở trên cằm.

-Em nghĩ tôi là đồ vật hay sao mà mang ra đấu giá-Hắn nghe nó nói như vậy thì tức lộn cả ruột

-Thôi thôi hai người người cho em xin.-Lan Anh lên tiếng nhằm chấm dứt chiến tranh

-Không thêm nói chuyện với anh nữa-Nó quay sang kể khổ với hai con bạn

-Bọn mày biết không. À mà chắc không biết đâu, chăm sóc hắn ta thật sự là rất mệt đó, nào là....pla.....pla....pla-Nó tự nói tự trả lời. Diệp Vi và Lan Anh thì chỉ biết im lặng nghe nó kể rồi lắc đầu.

10. Chương 10: Nhớ

Hắn cũng đã khoẻ lại, hôm nay là ngày mà hắn xuất viện, vừa xuất viện là hắn đã ra sân bay để chuẩn bị cho chuyến lưu diễn.Những ngày sau đó, bọn nó lại tiếp tục chăm chỉ luyện tập nhưng mỗi người lại mang một nỗi niềm riêng. Diệp Vi lúc nào cũng luyên thuyên những câu đại loại như là “Anh Đăng Dương bây giờ đang làm gì? Đã ăn uống gì chưa?”

Lan Anh tuy cũng rất nhớ Nam nhưng cô nàng chẳng buồn mở miệng, mỗi khi tập xong thì cứ ngồi thẩn thờ.

Còn riêng nó thì, lại thấy buồn buồn khi không có hắn. Nó nhớ những lúc nó và hắn cãi nhau, nhớ cái dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo nhưng tận sâu trong cái vỏ bọc ấy là sự dịu dàng, ấm áp của hắn. Nó rõ ràng là nhớ đến hắn nhưng nó luôn biện minh là do nhớ Nam. Nó có tình cảm với hắn thật rồi nhưng lại không thừa nhận. Những ngày không có bọn hắn, bọn nó như bị lấy đi mất một phần của cuộc sống rất tẻ nhạt.

Ở chỗ hắn cũng chẳng khác gì mấy. Chỉ có mỗi Nam là không có cái cảm giác nhớ mong còn Đăng Dương lúc nào cũng nghĩ đến Diệp Vi, anh nhớ cái cô gái có vẻ ngoài nhỏ nhắn, ít nói ấy

Còn hắn thì lại mong chuyến lưu diễn này mau kết thúc để trở về gặp nó, cùng nó đấu võ mồm. Mỗi khi Nam nghe điện thoại của nó, hắn lại viện cớ ngồi gần Nam chỉ để nghe giọng của nó. Hôm nay cũng vậy.

-Nam đi diễn về chưa-Nó gọi điện cho anh nó

-Anh vừa về đến khách sạn nè!

-Nam ăn gì chưa?

-Ăn rồi

-Nam mệt lắm không!

-Được em gái quan tâm như vậy thì không mệt gì cả-Nam cười hì hì

-Hắn ta cũng giống Nam hả?- Nó nhỏ giọng hỏi.

Hắn nghe nó hỏi đến mình thì vui lắm nhưng vẫn chững cái bộ mặt băng tảng ấy ra

-Cũng vậy là sau? Em nói chuyện chẳng đầu chẳng đuôi gì cả-Nam hỏi lại nó

-Là hắn đã về chưa? Ăn gì chưa? Có mệt lắm không? Nó buông một hơi

-Ừ giống anh. Hai ngày nữa anh về. -Nam thở dài nói

-Dạ, Nam ngủ đi, Nam ngủ ngoan moa moa-Nó hôn gió vào điện thoại, sau đó cúp máy trùm chăn lại cười khúc khích.

Hôm nay là ngày mà bọn hắn về, nó cùng Lan Anh và Diệp Vi ra sân bay để đón bọn hắn. Nhưng bây giờ, bọn hắn đang bị fan vây kín, thấy vậy bọn nó chỉ đứng ở góc khuất nhìn cho đến khi bọn hắn bước lên xe thì bọn nó mới về.

-Bọn bây có định nói cho họ biết không?-Trên đường về nó bỗng dừng hỏi

-Nói gì? Biết gì?-Lan Anh cùng Diệp Vi nghếch mặt ra

-Thì là tình cảm của hai người bọn mày đó-Nó tự nhiên nói

Diệp Vi lắc lắc đầu, Lan Anh thì thở dài

-Anh Nam luôn lạnh lùng và giữ khoảng cách với tao.

-Anh ấy là như vậy?-Nó cũng thở dài

-Tao nghĩ thời gian sẽ giúp anh ấy nhận ra tình cảm của mày-Nó nói giống như chuyên gia tình yêu ấy.

Bọn nó tạm biệt nhau, nhà ai nấy về, về đến nhà nó đã chạy lên phòng ôm chầm lấy Nam mà làm nũng

-Nhớ Nam quá đi!

-Dạo này em hay làm nũng anh lắm nha! Lớn rồi. Nam bẹo má nó

-Em còn nhỏ lắm! Nam có mua quà cho em không?-Nó chìa tay trước mặt Nam

-Làm sao đây anh quên rồi. -Nam nhún vai

-Không biết đâu-Nó làm mặt giận

-Anh giỡn thôi làm sao mà quên mua quà cho em gái được chứ-Nam vừa nói vừa lấy từ trong balo ra một đôi giày màu xanh dạ quang

-Woa..... Sao Nam biết em thích loại giày dạ quang này mà mua vậy? -Nó nâng niu đôi giày trên tay

-Anh là ai chứ? Anh là Nguyễn Bảo Hoài Nam là anh trai của em mà.- Nam vừa được nó khen thì lại đắc ý

-Xem kìa, xem kìa em mới khen có một xú đã vậy rồi.

Chương này có hơi ngắn với lại ít thoại. Mấy bạn thông cảm

11. Chương 11: TỰ TRƯỜNG

Hai tháng hè, bọn nó chỉ gắn liền với việc tập luyện ở công ty sau đó lại về nhà. Hôm nay, là ngày tựu trường, từ sớm nó đã chuẩn bị tất cả. Nó trông có vẻ dịu dàng và nữ tính trong chiếc áo sơ mi trắng thắt nơ và váy kẻ sọc màu xanh đen đó là đồng phục của trường nó. Tóc nó thả tự nhiên, nó chỉ chọn cho mình một chút son dưỡng như vậy là đến trường. Bây giờ nó đang có mặt tại trường, ngồi trường mà nó theo học là ngôi trường đứng đầu nước về chất lượng giáo dục cũng như cơ sở hạ tầng. Trường có bốn dãy phòng học, mỗi dãy có đến 3 tầng, phía sau là sân bóng. Nên phải là một khung viên rộng lớn với những bông hoa đủ màu đang khoe sắc. Từ xa nó nhìn thấy Lan Anh và Diệp Vi đang loay hoay có lẽ là tìm nó

-Đây này- Nó gọi lớn sau đó chạy về phía 2 người kia

-Xem lớp chưa?-Nó hỏi

-Đợi mày đi xem cùng nè-Lan Anh nói với nó

-Ừ-Bọn nó đi lại bảng thông báo của trường để xem

-Đâu rồi! Sau không thấy gì cả?-Nó rất bức khi phải chen lấn mà lại không nhìn thấy tên nó

-Đây này! Bọn mình học cùng lớp đó nha! Lớp 11A1-Diệp Vi quay sang nó và Lan Anh

-Ừ lên lớp đi ở đây ồn ào thật-Nó

-Sau ngoài đó đông vậy? Có chuyện gì sau- Lan Anh chỉ tay về phía cổng trường tò mò nói

-Không đến trường thì thôi đến trường thì lại gây ồn ào thật là- Nó lắt đầu ngáng ngẫm

-Ai-Diệp Vi ngơ ngác. Nó thì đi một mạch về lớp chỉ bỏ lại một từ “Nam“. Hai người kia sau khi định hình được thì cũng chạy theo nó lên lớp.

11A1 là lớp chọn, những người vào được lớp này một là nhờ năng lực còn hai là nhờ vào tài lực. Bọn nó thì tất nhiên là nhờ vào năng lực. Vì là lớp chọn nên được ưu tiên ở tầng trệt nó đi vài bước là đã vào lớp. Nó ngồi vào chiếc bàn ở cuối lớp và..... ngủ.

-Nè đi gì nhanh vậy? Lan Anh đập vào vai nó

-Có cần bạo lực đến vậy không? Là do mày đi chậm thôi- Nó nhăn nhó. Đang nói thì có một vật thể lạ đi lại bàn nó tự nhiên ngồi xuống. Xác định xong cái vật thể đó là ai thì nó mới lên tiếng

-Ai cho Nam ngồi đây-Nó đánh anh nó

-Anh thích. Đi học không chờ anh đi cùng-Nam búng vào trán nó

-Đi cùng Nam để bọn fan cuồng nhiệt của Nam giết em chết hả? Nam xuống bàn dưới ngồi đi em muốn ngồi cùng Diệp Vi- Nó đẩy đẩy Nam ra rồi kéo Diệp Vi vào bàn

-Em đối xử với anh vậy hả?-Nam hậm hực đi xuống bàn dưới ngồi

-Nam chịu khó ngồi cùng Lan Anh đi- Nó cười hì hì.

-Chiều nay vào công ty có quản lí mới và chọn ngày để ra mắt nhóm đó-Nam nghiêng túc

- Dạ-Bọn nó đồng thanh

Bọn nó mãi mê trò chuyện mà không hai biết xung quay những ánh mắt không mấy thiện cảm đang nhìn và những lời bàn tán

-Sao anh Nam lại thân mật với bọn nó chứ-Nữ sinh 1

-Chắc là đeo bám anh Nam đây mà-Nữ sinstrong

pla.....pla.....pla

Năm tiết học nhàm chán trôi qua bọn nó về nhà đánh một giấc đến chiều.

Bọn nó đến công ty đi vào phòng họp, ở trong phòng có giám đốc của nó, một chị gái trong có vẻ rất xinh khoảng 24-25 tuổi và cả bọn hấn nữa.

-Mấy em đến rồi. Vào đi-Giám đốc của nó lên tiếng.Bọn nó tiến đến ngồi đối diện bọn hấn

-Đây là Diệp Linh, quản lí của bọn em. Diệp Linh sẽ ở chăm sóc cho bọn em khi đi biểu diễn cũng như tập luyện-Giám đốc ôn tồn nói

-Chào chị-Bọn nó đồng thanh, cúi đầu chào hỏi lễ hỏi

-Chào các em-Diệp Linh tươi cười

-Bây giờ vào vấn đề chính-Giám đốc lên tiếng

-Hai tuần nữa chúng ta sẽ có buổi họp báo ra mắt nhóm. Tôi cần một nhóm trưởng, một gương mặt đại diện của nhóm và người hát chính.

-Em nghĩ nhóm trưởng sẽ là Lan Anh ạ. Vì Lan Anh có tài lãnh đạo lắm ạ!- Nó đề nghị

-Vậy còn gương mặt đại diện-Giám đốc hỏi

-Gia Hân nói chuyện lưu loát, phong cách thời trang của cậu ấy cũng ổn. Em nghĩ Hân đảm nhận vai trò này là thích hợp nhất.- Lan Anh tin tưởng nó

-Vậy phần hát chính sẽ do Diệp Vi đảm nhận được chứ?- Giám đốc quay sang hỏi Diệp Vi

-Dạ được ạ!- Diệp Vi điệu dàng đáp

-Cho em hỏi được không ạ!-Nó

-Hân có điều gì muốn hỏi?-Giám đốc vui vẻ hỏi

-Nếu đi diễn thì việc học của bọn em-Đây là điều mà cả nhóm nó đang lo

-Các em cứ yên tâm. Công ty sẽ sắp xếp giáo viên riêng, các em sẽ học vào những lúc rảnh. Chỉ cần tham gia thi ở trường là được.

Gật gật

-Các em định lấy tên nhóm là gì?-Đặng Dương im lặng từ nãy đến giờ mới lên tiếng

-À là The Sun-Nó nhanh chóng nói

-The Sun sao?-Giám đốc

-Bọn em muốn như ánh mặt trời ấm áp, chạm vào trái tim của khán giả- Nó nói

-Được rồi! Công ty thời trang Nguyễn Bảo muốn mời The Sun và Sk là gương mặt đại diện cho sản phẩm mới của họ. Tuần sau mọi người sẽ có buổi chụp hình. - Giám Đốc dựa lưng vào ghế

-Nguyễn Bảo sao?-Nó và Nam bắt ngờ hét lớn

-Sao lại phản ứng như vậy?- Diệp Vi hỏi. Vì nó và anh nó đều không muốn mọi người trong công ty biết ba mẹ nó là người đứng đầu công ty Nguyễn Bảo mà đối xử đặc biệt nên đã không nói thân phận thật sự

-Chủ đề chụp ảnh là gì?- Hân lạnh giọng

-Là “young love” chủ đề cùng tên với sản phẩm-Giám đốc nói

-Sản phẩm là gì vậy giám đốc-Lan Anh tò mò

-Là đồ đôi, đó là thiết kế mới của nhà thiết kế Ely Nguyễn

-Ely Nguyễn-Anh em nhà nó lại đồng thanh

gật gật

-Hôm nay chỉ có vậy-Mọi người ra về hết chỉ còn nó và Nam trong phòng họp

-Ba đang muốn làm gì đây. Sau lại mời chúng ta chứ. Em phải làm gương mặt đại diện cho mẫu thiết kế của em sao? -Nó thở dài

-Về hỏi ba thì biết-Cả hai anh em nó cũng về.

Có vài chương bị lỗi mấy bạn thông cảm dùm nha! Ủng hộ mình nha! Cho mình xin vài lời nhận xét

12. Chương 12: First Kiss

Nó và Nam mang hai cái khuôn mặt đầy sự khó hiểu về nhà.

-Ba đâu rồi mẹ-Nó lại tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi

-Ba con ở trên phòng làm việc mà tìm ba chi vậy con gái-Mẹ nó đang nấu ăn

-Bọn con có việc muốn hỏi ba-Nam nói thay em gái mình.

Cả hai người kéo nhau vào phòng làm việc của ba

-Sao ba làm vậy?-Nam ngã người xuống sofa đối diện bàn làm việc của ba nó

-Việc gì con?-Ông Bảo ngưng làm việc chuyển ánh nhìn về phía cậu con trai

-Ba mời SK và The Sun làm người đại diện cho sản phẩm lần này. Và quan trọng hơn nữa đó là mẫu thiết kế của con-Nó buông một tràn, bước đến ngồi cạnh Nam

-Ba có hai lí do các con muốn nghe lí do nào? Thứ nhất hay thứ hai?-Ba nó hỏi

-Cả hai-Đồng thanh

-Thứ nhất vì SK là nhóm nhạc đang được giới trẻ hiện nay yêu thích, mẫu thiết kế lần này của chúng ta là dành cho giới trẻ, ba chọn SK là điều dĩ nhiên-Ba nó lấy tư cách là một người kinh doanh nói chuyện với nó.

-Lí do thứ 2 là gì?-Nam nghiêng đầu khó hiểu

-Ba muốn tên tuổi của The Sun cũng như Hân được mọi người biết đến khi cộng tác cùng SK-Ông nghĩ cho con gái của mình

-Ba chưa từng hỏi qua ý con. Đó là mẫu thiết kế của con, con muốn chính con là người chọn gương mặt đại diện. Và hơn hết, con muốn đi lên bằng chính đôi chân của mình, không muốn dựa dẫm vào tài lực của gia đình. Con muốn mọi người nhìn nhận thực lực và sự cố gắng của con. Ba hiểu không-Nó mệt mỏi đi về phòng

-Con luôn tin vào những quyết định của ba. Nhưng lần này, ba có hơi vội vã rồi đó. Con biết ba thương yêu Hân nhưng ba đừng giúp em ấy bằng cách đó. Làm như vậy dần dần Hân cũng sẽ giống như những cô tiểu thư khác ỷ lại vào gia đình đó ba à!-Nam cũng đi ra ngoài

-Lần này là do ba sai sau?-Ông Bảo buồn bã nhìn bóng lưng con trai mình đang khuất dần sau cánh cửa.

Hôm nay nhóm nó phải đi chụp hình, từ sáng đã có xe của công ty đến đón.

Đi khoảng 15 phút thì đến nơi, bọn nó nhanh chóng được đưa vào bên trong

-Nhóm The Sun nhanh chóng lại chị hoá trang-Tiếng của một chị hoá trang vang lên

-Dạ vâng-Bọn nó vào chỗ ngồi

Bây giờ, nó đang mặc một chiếc áo sơ mi bên ngực trái có những bông hoa màu tím rất đẹp và quần jean ngang đùi. Hân cũng mặc áo giống vậy nhưng phối với quần sọt

Diệp Vi thì lại mặc áo len trắng bên ngực trái là những bông hoa màu tím vạc áo được bỏ vào bên trong chiếc quần đùi lưng cao màu đen. Đăng Dương cũng mặc giống vậy nhưng phối với quần jean rách gối.

Còn phần Lan Anh thì dịu dàng với chân váy màu đen phối cùng áo thun trắng ở giữa được vẽ hình một cậu con trai đang cầm đóa hoa màu tím tặng cô gái. Nam cũng giống vậy nhưng đi cùng là quần jean đen 8 túi. Nó chọn những bông hoa màu tím, hoa oải hương loài hoa mà nó thích nhất làm điểm nhấn cho bộ sưu tập lần này. Nó rất vui khi khoát lên người mẫu thiết kế của chính mình.

-Mọi người tập trung, bây giờ từng đôi sẽ lần lượt chụp nha! Đầu tiên là Đăng Dương và Diệp Vi-Tiếng của anh chụp hình.

Cứ như vậy mọi người lần lượt vào chụp. Nó thấy nào là Đăng Dương ôm Diệp Vi từ phía sau hai người cười hạnh phúc, rồi Nam ôm eo Lan Anh ghé sát vào tai nhỏ như nói gì đấy còn nhỏ thì cười thật tươi. Nó đứng ở bên ngoài thoáng nghĩ không biết nó và hân sẽ làm gì.

-Tại sao tôi lại phải chụp cùng với anh chứ. Thật xui xẻo mà-Nó quay sang lườm hân

-Em đi mà hỏi anh chụp hình.-Hân cười nhếch mép.

-Hân và Đình Phong nhanh chóng nào đến phần của bọn em rồi-Nghe nói như vậy thì nó đi vào.

Hân ngồi xuống chiếc ghế màu trắng còn nó thì ngồi lên đùi, đầu thì tựa vào ngực hân. Rồi đủ kiểu.

-Hai em hôn nhau đi đây là tấm cuối-Anh chụp hình cười cười

-Đổi kiểu khác được không anh. First kiss của em-Nó không muốn

-Không được

-Cô chưa từng hôn ai sau?- Hân nói nhỏ

gật gật. Nó thành thật. Hân thấy nó như vậy thì lại càng vui. Cuối cùng thì nó cũng phải làm. Khuôn mặt đẹp trai không tì vết của hân đang được phóng đại hết cỡ trước mặt nó và rồi kiss

Tách

Chờ có vậy nó đỏ mặt đi vào phòng thay đồ, con hân thì đứng cười như mầy đứa bị tự kỉ

13. Chương 13: Hợp Báo

Bọn nó chăm chỉ tập nhảy, tập thanh nhạc rồi còn đàn nữa để chuẩn bị cho buổi hợp báo. Ngay từ đầu, bọn nó đã được mọi người biết đến với những ca khúc cover cực chất, những điệu nhảy điêu luyện....

Hôm nay, là ngày nhóm nó chính thức ra mắt. Trước nó bây giờ là một kháng phòng với rất nhiều đèn, xung quanh là những băng ron có hình của bọn nó không gian rất ấm cúng. Trong buổi hợp báo này còn có sự xuất hiện của SK. Hôm nay, nó trông rất quyến rũ khi khoát lên người chiếc đầm xoè màu đỏ, tóc búi cao để lộ cái cổ trắng ngần, khuôn mặt được trang điểm tao nhã không quá đậm như vô cùng quyến rũ. Lan Anh thì lại phá cách với áo ba lỗ đen khoác bên ngoài là chiếc áo da nâu bóng với quần bò cũng màu nâu nốt tóc được thả tự nhiên. Diệp Vi lúc nào cũng vậy dịu dàng trong chiếc đầm trắng chẳng khác nào một thiên thần. Từ xa bọn hấn lịch lãm với vest đen đi đến chỗ nó. Hấn có phần, ngây người khi nhìn thấy nó.

-Hôm nay em đẹp lắm!- Nam khen nó

-Em của Nam nào lúc nào cũng đẹp hết chẳng qua là hôm nay đẹp hơn thôi-Nó tự tin

-Em thật tự tin đó. -Hấn đứng bên cạnh chen vào

-VÀ NGAY BÂY GIỜ BUỔI HỢP BÁO XIN ĐƯỢC BẮT ĐẦU- Tiếng anh MC.

Bọn nó và bọn hấn lần lượt bước ra cúi chào sau đó đi vào ghế ở giữa kháng phòng hướng về phía những phóng viên.

-Mọi người có quyền thể đặt ra câu hỏi-Anh MC nói

-Tại sao các bạn lại chọn tên nhóm là The Sun?- Một chị phóng viên hỏi

-Là vì chúng em muốn mình giống như ánh mặt trời, ấm áp chạm vào trái tim mỗi người khi lắng nghe bọn em hát.- Nó cười rạng rỡ

-Gần đây các bạn có tham gia buổi chụp hình với nhóm SK đúng không?- Anh phóng viên nói

-Dạ đúng rồi ạ! Là loạt ảnh “young love”- Lan Anh trả lời

- Tôi muốn hỏi thành viên Gia Hân nhóm The Sun. Trong loạt ảnh đó, chúng tôi có thấy ảnh em và Đình Phong trưởng nhóm SK nổi tiếng lạnh lùng hôn nhau không biết là em cảm thấy như thế nào. Và được làm việc cùng SK The Sun có bị lung lay trước bề ngoài của các chàng trai không. -Anh phóng viên hỏi

“Cái ông phóng viên này sau lại hỏi nhiều đến vậy” nó thầm rửa cái anh phóng viên dễ thương vừa đặt câu hỏi

-Anh Đình Phong đối với em là đàn anh đi trước, là người dìu dắt cả ba người bọn em khi mới vào công ty. Còn nếu hỏi em có tình cảm với anh ấy không thì em sẽ trả lời là có. Đó là tình cảm của một người em gái đối với anh trai.

Hấn nghe nó nói như vậy có phần hơi hụt hẫng

- Đối với người hoàn hảo như các anh ấy có lẽ nhiều người sẽ bị lung lay. Nhưng bọn em chỉ xem các anh ấy như một người anh không hơn không kém. -Diệp Vi lên tiếng nhấn mạnh.

-Vậy còn SK cảm thấy như thế nào khi được cộng tác cùng các cô gái xinh đẹp lại tài năng như thế này?- Một phóng viên khác lại hỏi

-Cũng giống như các em ấy bọn em xem nhau như anh em thôi ạ-Đặng Dương nói

-Trong thời gian sắp tới SK có tham gia dự án phim hay các buổi hoà nhạc nào cùng The Sun nữa không? Bởi vì tôi thấy các bạn rất đẹp đôi khi đi cùng nhau. Lại một câu hỏi khác

-Việc này thì mọi người có thể vào trang riêng của công ty mọi hoạt động của bọn em đều được cập nhật trên đó cả- Nam trả lời

Cuối cùng buổi hợp báo cũng kết thúc với nhiều câu hỏi khó đỡ. Cả bọn mệt mỏi ra về

-Mọi người có muốn đi đâu đó không?-Đặng Dương hỏi

-Đã chín giờ tối rồi đó anh-Diệp Vi đưa tay nhìn đồng hồ

-Tìm chỗ nào vắng vắng đi-Hắn lên tiếng

-Em biết một chỗ rất yên tĩnh-Nó

-Ở đâu?- Hắn hỏi

-Sân thượng của công ty. Chúng ta chỉ cần mua vài món mang lên trên đấy, vừa được ăn, được hóng gió, nhìn thành phố về đêm và còn cả ngắm sao nữa rồi-Nó đếm ngón tay kể ra hàng loạt

-Ok duyệt- Nam vẫn lạnh lùng

Bọn nó đang ở trên sân thượng

-MÁT THẬT ĐÓ RẤT THOẢI MÁI. -Nó hét lớn

-Lúc này em nói là thật chứ-Hắn hỏi nhỏ nó

-Chuyện gì?-Nó hướng ánh nhìn lên bầu trời đầy sao

-Xem tôi như anh trai của em-

-Ờ..... ờ là thật-Nó hơi lúng túng

-Ừ. Gương mặt hắn buồn hẳn ra

-Hai người to nhỏ gì đó. Mau lại ăn này- Lan Anh gọi

Sau khi đánh chén no say thì bọn nó về phòng, cả bọn quyết định sẽ ở công ty.

14. Chương 14: Khi Ta Yêu

Ánh mặt trời dần lên cao, rọi vào căn phòng nơi có ba cô gái đang say giấc nồng

-Dậy nào mấy đứa. -Chị Diệu Linh quản lí của bọn nó mở cửa bước vào

-Chị cho bọn em ngủ một xíu nữa đi. Hôm qua đến 11h mới ngủ đó chị-Lan Anh vò vò mái tóc đang rối tung

-Không được. Bọn em phải tập thể dục và quan trọng là phải có mặt tại phòng họp lúc 8h-Diệp Linh kiên quyết

-Bọn em biết rồi. -Nó đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Bọn nó làm vsen xong thì tập thể dục sau đó đến phòng họp.

-SK và The Sun các em chuẩn bị hành lí để tham gia chương trình thực tế-Anh quản lí của SK nói

-Chương trình gì vậy anh?-Diệp Vi

-Khi ta yêu. Bọn em là khách mời-Diệp Linh trả lời

-Không hiểu cho lắm!-Nó gãi đầu, tỏ vẻ khó hiểu

-Não ngắn-Hắn nói móc nó

-Không hiểu thì bảo không hiểu? Anh biết thì nói đi. -Nó thách thức

-Khách mời nam và nữ sẽ trở thành cặp đôi yêu nhau. Cùng nhau đi đến các địa danh nổi tiếng và tham gia các thử thách của chương trình. Thời gian tham gia khoảng một tháng, trong thời gian này chúng ta sẽ ở cùng nhau như một cặp đôi thật sự.Hiểu không-Hắn giải thích

-Quan trọng bây giờ là ai với ai trở thành một cặp. -Nam nói

-Em với Nam là một cặp-Nó gơ tay

-Không được-Hắn nói lớn

-Lý do?-Nó nghiêng đầu

-Anh cũng thấy không được. Mọi người đều biết em và Nam là anh em thì làm sau mà....-Anh Huy quản lí lên tiếng

-Vậy em cùng anh Đăng Dương cũng được.-Nó xụ mặt

-Không được. Anh và Diệp Vi sẽ là một cặp-Anh hướng ánh nhìn về phía Diệp Vi

-Hai người có ý gì đây?-Lan Anh nghi ngờ

-Vậy Hân và Phong, Nam và Lan Anh, Đăng Dương và Diệp Vi. Nhưng chị nhắc cho các em nhớ, không được yêu đương trong công ty nếu không thì....-Diệp Linh đưa tay lên cổ

-Nhớ-Cả bọn đồng thanh

-Các em về thu xếp hành lí đi. Ngày mai xe của công ty sẽ đến đón và sẽ đến biển “Tình”-Anh quản lí

-Được đi biển thích quá đi. Biển ơi ta đến đây. -Nó vừa nói vừa nhảy chân sáo đi ra ngoài. Để lại mọi người đang lắt đầu ngáng ngẫm

-Trẻ con-Câu nói là vậy nhưng ánh mắt của hắn thì lại chứa đầy yêu thương dành cho nó

-Con bé này khi nào mới lớn đây-Nam đi theo nó

-Thích đến vậy sao?Không chú ý hình tượng gì cả?-Lan Anh cũng bó tay với nó.

Trong phòng chỉ còn lại Đăng Dương và Diệp Vi

-Mình phải xa nhà một tháng sao anh?-Diệp Vi kéo tay Đăng Dương lại hỏi

-Ừ-Đăng Dương xoa đầu cô

-Có được về nhà trong thời gian ghi hình không anh-Cô ánh mắt mong chờ nhìn anh

-Anh nghĩ là không vì mình phải duy chuyển địa điểm liên tục.

-Vâng, em về trước nha anh!-Cô giọng buồn buồn đi nhanh ra cửa. Anh cũng khó hiểu đi theo.

Khác hẳn với cái dáng vẻ lúc nãy bây giờ nó đang cao có, lăm bằm trên xe

-Tại sao em lại là một cặp với hắn chứ? Cái tên nhỏ mọn đó mà yêu đương gì? Làm người yêu của Nam hay hơn

-Em yên lặng một chút được không? Anh không tập trung lái xe được nè!-Nam chăm chú lái xe.

-Nam có biết là em ghét cái tên đó lắm không? Nam sao hiểu được cảm giác của em bây giờ-Nó chóng tay ngay hong gấn cổ nói

-Được rồi. Nhưng Hân yên lặng giùm anh đi-Nam mặt lạnh băng

-Em im là được chứ gì? Có cần phải chửi cái bộ mặt ấy ra không. Bực quá đi. -Nó hậm hực

-Hân-Nam gắt. Nó im bất đến khi về nhà.

Nó giậm chân đùng đùng đi lên phòng không thề chào hỏi ba mẹ.

-Con bé này! Hôm nay sau không chào hỏi người lớn hả?- Mẹ nó tức giận trước thái độ của nó

-Mẹ cứ mặt em ấy!-Nam từ ngoài đi vào ngồi xuống cạnh mẹ

-Hôm nay Hân sau vậy con-Ba nó hỏi

-Chỉ là làm việc cùng người mà em ấy không thích nên mới vậy đó ạ-Nam lắc đầu

-Lớn rồi sao không bỏ cái tính trẻ con đó chứ? Đâu phải chuyện gì cũng theo ý mình-Mẹ nó trách nó.

Nó thì đang lẩn lộn trong đống chăn, thậm nguyện rửa hắn.

Phần hấn thì vui không tả nổi. Hấn thừa nhận là hấn có tình cảm với nó, nói đúng hơn là hấn yêu nó. Nhưng mỗi khi ở gần nó thì hấn lại đấu khẩu với nó đôi lúc hấn muốn nói cho nó biết tình cảm mà hấn dành cho nó nhưng rồi lại thôi. Hấn sợ khi nói ra rồi nó sẽ né tránh hấn, sẽ không còn những lần đấu khẩu với nó nữa.

15. Chương 15: Khi Ta Yêu (2)

Chỉ mới 5h sáng, nó đã chạy sang phòng anh nó gây rối, cũng vì nó háo hức quá thôi. -Nam dậy đi. -Nó kéo cái chăn của anh nó.

-Giđây? Để yên cho anh ngủ-Nam dụi dụi mắt

- Dậy chuẩn bị đi biển-Nó chớp chớp đôi mắt

-Đi quay nắng lắm! Phải tập trung ghi hình không có được chơi đâu mà mong. -Nam nghiêm giọng

-Mặt kệ, Nam mau dậy đi-Nó lại làm nũng

-Dậy sớm làm gì? Đi ra cho anh ngủ-Nam có hơi lớn tiếng sau đó trùm chăn tiếp tục cái công việc thiêng liêng

-Không chơi với Nam nữa.-Nó đóng cửa mạnh bạo, nó giận rồi.

Nó chạy về phòng lượm lại kiểm tra lại đồ mang theo xem đã đủ chưa. Hôm nay, nó điệu đà nhưng thanh lịch trong chiếc váy sườn ren hoa màu xanh và đôi giày lưới màu trắng.

Nó mang balo to đi xuống nhà, nhìn thấy Nam nhưng nó lại ngó lơ

-Mẹ con phải đi một tháng mới về, sẽ nhớ mẹ lắm!- Nó ôm mẹ mè nheo

-Cả con cũng đi?-Mẹ nó giọng buồn hấn ra

-Khi về con sẽ mua quà cho mẹ cả ba nữa-Nó chạy nhanh ra cửa, Nam cũng chào ba mẹ rồi đi theo nó.

Mọi người đã có mặt đủ chỉ chờ có anh em nó. Hôm nay Lan Anh năng động khi diện quần ống rộng kẻ sọc màu xanh mix với áo phong trắng và đi giày bánh mì trắng. Diệp Vi thì lại chọn trang phục đi biển là quần sooc, áo pull và giày sandal sỏ ngón màu đen. Đăng Dương thì chọn áo sơ mi trắng, quần sọt đen cùng giày đế bệt trắng. Hấn lại đối lập với Đăng Dương là áo sơ mi cổ trụ đen, quần kaki cùng màu và giày converse classic cùng đen nốt. Nam thì lại khoe thân hình cân đối trong lớp áo thun polo mỏng màu tím, quần jean mài rách đi giày lưới trắng.

-Chào cả nhà!-Nó nhí nhảnh đưa tay hình chữ V

-Chào-Mọi người đồng thanh chỉ có hấn là im lặng. Nam lại ngồi cạnh nó nhưng nó tỏ vẻ không quen biết đi xuống ghế sau ngồi một mình. Hấn thấy nó vậy thì xuống ngồi cạnh bên

-Cải nhau sau?

-Hỏi làm gì nhiều chuyện?-Nó chẳng thèm nhìn hấn lấy một cái

-Kể từ bây giờ, em là người yêu của tôi, mọi việc làm của em tôi phải biết-Hấn khẳng định

-Yên lặng giùm-Nó nhàn nhạt trả lời, dựa đầu vào cửa kính ngủ.

Vì mong được đi biển nên tối qua nó ngủ không được, sáng lại dậy sớm nên vừa nhắm mắt nó đã ngủ say. Hấn thấy nó gật gù, thì kéo nó dựa vào người. Như tìm được cái gối êm, nó dụi dụi cái đầu nhỏ vào ngực hấn.

Xe chạy khoảng nửa tiếng thì đến nơi

-Nè, tiểu yêu! Đến nơi rồi-Hấn lay nó

-Ừm.....muốn ngủ nữa-Nó vòng tay qua người hấn

-Dậy đi biển.-Hấn nhỏ giọng

Cái hơi thở nam tính của ai đó cứ phả vào tai nó. Như nhận ra được điều gì, nó đẩy hẳn ra

-Biết.....biết rồi!-Nó tay chân luồn cuộn chạy xuống xe. Nó chạy như ma đuổi.

-Làm gì chạy dữ vậy? Gặp ma hả?-Lan Anh đưa tay kéo cổ áo nó.

-Aaaaaaaa..... cái con này-Nó vì bị bắt lại nên la oái oái

-Gặp ma hả?- Lan Anh lập lại câu hỏi

-Chỉ là thấy biển đẹp quá nên chạy nhanh thôi-Nó trả lời cho qua chuyện

-Ồ....-Lan Anh và Diệp Vi nghe nó trả lời thì gật gù tỏ vẻ hiểu ý

Bọn nó mỗi người một chiếc balo, xách xách, kéo kéo khó khăn

-Để anh giúp cho?-Đặng Dương giành lấy chiếc balo từ tay Diệp Vi

-Em cảm ơn!-Diệp Vi cười hiếp cả mắt

-Tôi giúp em-Hắn

-Không cần.-Nó ngoảnh lại

-Không cần cũng giúp-Hắn ngang ngược giành lấy chiếc balo trên tay nó. Có người mang giúp cũng tốt vậy là nó leo đèo đi theo sau.

Nam chìa tay trước mặt Lan Anh ý bảo “đưa đây tôi mang” nhưng cô nàng thì lại quá ngây thơ, tròn mắt nhìn Nam.

-Nếu muốn tôi mang giúp thì đưa đây-Muốn giúp đỡ nhưng sau lời nói thì lại lạnh lùng đến vậy. Lan Anh đưa balo về phía Nam

-Đừng hiểu lầm. Vì đang ghi hình nên mới như vậy-Nam lạnh lùng đi trước

-Sau lại phải viện lí do-Lan Anh nói nhỏ, chạy theo Nam

Sau khi nhận phòng thì phòng ai nấy về. Cả ekip thì ở tầng trệt. Phòng của bọn nó đối diện phòng bọn hắn ở trên lầu, nơi thích hợp để ngắm biển.

16. Chương 16

Hoàng hôn nơi đây thật đẹp, nắng nhẹ trải dài trên bờ cát trắng. Trái với cái vẻ đẹp thơ mộng của thiên nhiên, hiện giờ bọn nó cùng cả đoàn đang chăm chỉ làm việc.

-MỌI NGƯỜI VÀO VỊ TRÍ- Anh đạo diễn nói to. Bọn nó nhanh chóng vào vị trí.

-CHUẨN BỊ, DIỄN

Nói là diễn nhưng chỉ đơn giản là bọn nó tự nhiên vui đùa với nhau, dành những cử chỉ yêu thương cho nhau như vậy là được.

Hắn nắm tay nó đi trên bờ cát cười nói vui vẻ. Diệp Vi và Đặng Dương trẻ con chơi trò toé nước. Nam thì đuổi theo Lan Anh cười hạnh phúc. Đang chạy bỗng dừng, một cảm giác đau rát truyền đến. Nam dừng lại thì ra là cậu bị vồ cát phải, máu tứa ra. Cả đoàn phải dừng lại kiểm tra vết thương cho Nam, Lan Anh thì cuộn quít lên

-Anh không sao chứ!

-Tránh ra-Nam không thích Lan Anh chạm vào

-Anh ngồi yên để em băng vết thương lại sau đấy em sẽ tránh ra, được chứ?- Lan Anh vừa nói vừa đưa miếng băng về phía vết thương

-Không cần, tôi tự làm được-Nam hất mạnh tay làm cho Lan Anh ngã nhào ra, cậu bước đi

-Nam đứng lại. -Nó đuổi theo. Nghe tiếng em gái gọi mình thì cậu đứng lại.

-Nam quá đáng lắm đó!-Nó thật sự không thể chấp nhận hành động đó của Nam

-Vậy làm như thế nào thì không quá đáng đây hả?

-Nam không nên đẩy Lan Anh như vậy. Nó thật sự quan tâm Nam. Mau xin lỗi đi-Nó tức giận

-Anh không làm được?- Nam nhàn nhạt trả lời

-Nam biết Lan Anh thích Nam chứ?- Nó đổi chủ đề

-Biết thì sao?- Nam quay lại nhìn nó

-Biết nhưng sau Nam lại.....

-Bởi vì anh không thể yêu ai khác ngoài cô ấy-Nam chen ngang lời nói của nó

-Là không thể hay là Nam đang sợ?

-Anh không muốn tranh luận với em- Nam bước nhanh về hướng resort.

Mọi người cũng cùng nhau trở về

-Không sao chứ?-Diệp Vi lo lắng hỏi Lan Anh

-Không sao cả- Nhỏ lắc đầu

-Xin lỗi-Nó lại ngồi gần Lan Anh nhỏ giọng

-Tại sao lại xin lỗi?- Lan Anh nghech mặt hỏi nó

-Vì Nam.....

-Mày không cần phải xin lỗi tao. Mà tao cũng không giận anh ấy đâu, anh ấy vốn dĩ như vậy mà. Tao ngủ trước đây.-Nhỏ ngắt lời nó.

Một ngày làm việc mệt mỏi lại kết thúc, mọi người chìm vào giấc ngủ. Trên bờ biển, có một cô gái, thân hình nhỏ nhắn đang hướng ánh nhìn ra biển, nức nở. Không ai khác là Diệp Vi

-Sau em ra đây giờ này? Gió biển lạnh lắm đấy?-Đặng Dương đứng cạnh cô từ lúc nào

-Là anh sau?-Cô đưa ánh mắt ngẩn lệ nhìn anh

-Em khóc sau?Có chuyện gì à? Hay đi đang nhớ ba mẹ?- Đặng Dương thấy cô khóc, vô cùng lo lắng

- Hôm nay, là ngày giỗ của mẹ em. Những năm trước em đều ở nhà cùng ba giỗ mẹ, nhưng năm nay em lại không có ở nhà. Có phải em là đứa con bất hiếu không anh-Diệp Vi luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mọi người, nhưng mỗi khi ở cùng anh cô lại yếu đuối, lại bộc bạch hết nỗi lòng mình với anh. Anh ôm cô vào lòng vỗ về

-Là do công việc nên em mới thế. Chỉ cần em luôn nhớ đến mẹ thì cho dù ở đâu, mẹ em cũng vẫn sẽ hiểu cho em.

-Thật không anh?-Diệp Vi ngưng khóc

-Thật-Anh cười, dịu dàng xoa đầu cô

-Vi nè! Sau này hãy để anh là người ở cạnh em, lắng nghe và chăm sóc cho em mỗi lúc em cần được không-Anh kéo cô vào lòng, ấm áp nói

-Nhưng em sợ..... quản lí sẽ.....-Cô ngập ngừng

-Không phải sợ gì cả. Chỉ cần em ở cạnh anh thôi hiểu không?-

Diệp Vi không nói gì cả chỉ nhẹ nhàng gật đầu thay cho hai từ “đồng ý“. Anh cuối đầu xuống cuồng nhiệt hôn vào cánh môi mỏng của cô.

Ở phía xa xa có hai con người từ nãy đến giờ chứng kiến hết mọi việc

tách, tách

-Em làm gì vậy?-Hắn khó hiểu nhìn nó

-Chụp hình lại. Sau này khi hai người họ công khai hệ hò. Thì tôi sẽ phát tán tấm hình này. Chắc sẽ có nhiều lượt xem lắm đây.-Nó nhìn vào tấm ảnh vừa mới chụp được cười đắc ý.

-Giữa đêm, em kéo tôi ra đây là để xem cảnh người ta yêu nhau hả?-Hắn

-Ngủ không được định đi dạo cùng anh-Nó ngây thơ trả lời mà nào biết ai kia lại nghĩ

-Sau lại muốn cùng tôi đi dạo? Em có ý đồ gì?-Hắn vờ bắt chéo hai tay trước ngực

-Trong đầu anh chứa toàn những thứ đen tối đó không hả? Chỉ là không có ai đi cùng nên tôi mới rủ anh

-Ừ

Lan Anh thức giấc không thấy ai bên cạnh, sợ hãi chạy sang phòng đối diện

cốc, cốc

Nam đi ra mở cửa, đập vào mắt cậu là cô gái mặc bộ đồ ngủ hình mèo kitty, đầu tóc bù xù đang ôm chiếc gối. Thật sự rất buồn cười nhưng cậu vẫn tỏ ra lạnh lùng

-Sang đây làm gì?

-Cho em ở đây một lát được không? Mọi người đi đâu mất rồi, em rất sợ. Em hứa sẽ không làm ồn-Lan Anh làm mặc cún con

-Vào đi

Nhỏ vừa vào phòng là lăn ra giường ngủ ngon lành

-Con gái gì mà....-Nam lắc đầu ngáng ngẫm

Nhìn Lan Anh khi ngủ thật sự rất đáng yêu. Những lời nói của nó cứ lặp lại trong đầu Nam. Thật sự cậu rất sợ. Cậu sợ mình thật sự yêu Lan Anh, sợ một ngày nào đó nhỏ lại rời xa cậu như người con gái đó. Cậu sợ yêu rồi lại mất.

-Sau em ấy ở đây. Không phải em nhân lúc người ta đang ngủ mà mang sang đây đấy chứ?-Câu nói của Đăng Dương kéo Nam ra khỏi dòng suy nghĩ

-Em không phải loại người đó đâu. Anh vừa đi đâu về?-Nam lườm anh

-Đi dạo biển đêm, hít thở không khí-Anh tự nhiên trả lời

-Đi cùng ai?-Nam tiếp tục chất vấn

-Diệp Vi

-Ừ. Em đưa em ấy về phòng-Nam ôm Lan Anh vào lòng đi ra cửa. Cô gái nhỏ nào đấy, ở trong lòng cậu không an phận cứ dụi dụi cái đầu nhỏ vào vòm ngực rộng lớn của cậu. Hai tay choàng vào vai cậu

-Tại sao quan tâm nhưng cứ tỏ ra lạnh lùng như thế?- Đăng Dương nói vọng theo

-Đó là chuyện của em. Anh chỉ cần quan tâm mỗi Diệp Vi là được-Cậu lạnh lùng

17. Chương 17: Chỉ Làm Bạn Thôi Sao?

Bình minh lại rủ nhau đến, mang những tia nắng ấm áp đến miền biển hiền hoà

-Bị cáo Hoàng Ngọc Lan Anh mau mau ngồi dậy cho ta thẩm vấn-Nó giật mạnh cái chăn

-Sáng sớm lên cơn hả mấy?- Lan Anh giật lại cái chăn từ tay nó

-Khai mau tại sao hôm qua lại được anh Nam bế về phòng-Diệp Vi nghiêm giọng

-Là do ai đi ra ngoài bỏ tao ở trong phòng một mình? Là do ai hả?-Lan Anh làm mặt giận

-Hôm qua mày cũng ra ngoài sau?- Diệp Vi há hốc mồm chỉ tay về phía nó

-Ồ.....tại ngủ không được nên đi dạo ấy mà-Nó gầy đầu cười hì hì

-Khoang đã, mày sợ bóng tối sẽ không dám đi một mình. Mà hôm qua, tao sang phòng bên đấy chỉ có mỗi Nam ở trong phòng. Không lẽ hai đứa bây.....Nhưng mà Diệp Vi thì có khả năng. Còn mày thì không thể nào đi cùng anh Phong, hai người đâu có thích nhau-Lan Anh ra vẻ như nhà bác học, phân tích vấn đề.

-Khùng hả?- Cả nó và Diệp Vi đồng thanh, rồi lấy gối đánh vào người Lan Anh

-Hai bây mới khùng đó.-Lan Anh cũng không vừa phản công lại

Bọn nó cứ chí choé với nhau, đến phòng đối diện cũng phải bị đánh thức.

-Gì đây? Không ngủ thì phải để yên cho người khác ngủ chứ. -Hắn bị bọn nó làm ồn, uất ức

-Aaaaaa..... bực quá đi. Biết vậy em sẽ không ở phòng này rồi?-Nam cũng không kém gì hắn

-Cũng trễ rồi. Dậy là phải.-Trái ngược với hai con người kia Đăng Dương lại cười thích thú

-Có phải là Đăng Dương của chúng ta không? Bình thường cậu là người dậy muộn nhất đó.Ồi thật bất ngờ-Hắn tròn mắt

-Người ta có tình yêu thì phải khác chứ anh.- Nam thản nhiên nói sau đó đi vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa.

-Thằng này muốn chết hả?-Cái gối từ tay Đăng Dương phi thẳng đến cánh cửa nhà vệ sinh.

-Nó nói vậy là sau?Không lẽ cậu với Diệp Vi?-Hắn nghi ngờ

-Ừ thì là vậy đó. Cậu mà nói ai khác thì coi chừng-Đăng Dương cảnh cáo hắn. Hắn đưa tay lên bịt chặt miệng.

-Biết vậy tốt- Anh bước vào nhà vệ sinh khi Nam vừa bước ra

-Nè, mình thấy cậu càng ngày càng giống anh hai mình rồi đó-Hắn nói vọng vào nhà vệ sinh

-Em sang phòng Hân đây.- Nam nói rồi thông dong bước đi

-Sang đây làm gì? Anh đi cùng nữa-Hắn tung chăn chạy lại định mở cửa

-Anh định ra ngoài với bộ dạng này hả-Nam chỉ chỉ vào người hắn.

Hắn nhìn lại mình, thật không ổn nha! Đầu tóc rối bù, quần áo sộc sét

-Ừ? Mà sang đây làm gì?

-Rủ Hân đi ăn. Nghe nói hải sản ở đây ngon lắm!

-Chờ hai người bọn anh

-Nhanh giùm.-Nam đi về hướng phòng đối diện

cốc, cốc

Lan Anh đi ra mở cửa. Nó ngồi ở giường, thấy Nam thì nói vọng ra

-Sang đây làm gì? Xin lỗi sau?

-Ăn nói với anh mình vậy hả?-Nam lướt qua nhỏ bước đến ngồi cạnh nó

-Anh của em không vô lí như thế.- Nó chẳng thèm nhìn anh nó

- Anh xin lỗi

-Người mà Nam cần xin lỗi không phải là em-Nó hướng anh nhìn ra cửa, nơi Lan Anh đang đứng

-À! Hôm qua anh Nam đã xin lỗi mình rồi. -Lan Anh biết Nam không thích nói những lời như vậy với người khác nên nhỏ lên tiếng cứu nguy

-Thật không-Nó thật không tin

Cả hai cùng gật đầu

-Vi à! Đi ăn thôi em-Đặng Dương từ ngoài nhảy bổ vào kéo Diệp Vi đi

-Hai người đứng lại-Lan Anh chẳng ngang cửa, không cho hai người đi

-Vi à! Sau thân mật vậy. Nói mau?-Nó đi vòng vòng hai người bọn họ. Tuy là nó đã biết hết nhưng vẫn giả vờ

-Bọn anh đang yêu nhau. Bây giờ đi được chưa-

-Em đi cùng tôi. Hải sản ở đây ngon lắm đấy-Hắn cũng kéo tay nó đi. Nó nghe nói đến thức ăn thì hai mắt sáng rỡ

-Thật sau?- Hắn không nói gì chỉ kéo tay nó đi

-Nhưng mà em cũng hay thật đấy

-Chuyện gì?-Nó không hiểu hắn đang nói gì

-Em biết chuyện của hai người bọn họ nhưng lại giả vờ không biết gì cả-Hắn cho tay vào túi quần thản nhiên nói với nó

-Không làm như vậy sau họ nhận chứ-Nó cười ma mĩnh

-Tiểu yêu-Hắn cốc nhẹ vào đầu nó

-Muốn chết-Nó lườm hắn

-Không hề-Hắn xoa xoa tay

-Cảm ơn-Nam có phần hơi ngượng khi nói tiếng cảm ơn với Lan Anh

-Không có gì đâu-Nói xong nhỏ kéo tay Nam đi

-Không giận tôi vì chuyện đó sau?-Nam mặc cho Lan Anh nắm tay kéo đi

-Không ạ! Chỉ cần anh không lạnh nhạt với em là được-Nó quay lại nở nụ cười ngây thơ để lộ đôi má lúm đồng tiền. Nam thật sự không biết nói như thế nào với người con gái này, cậu chỉ im lặng bước đi cùng nhỏ.

Bọn nó đã có mặt đầy đủ ở nhà hàng. Nơi đây thật thoáng mát, có thể nhìn thấy biển nữa thật thích mà. Một chị phục vụ xinh đẹp bước đến bàn của bọn nó, tươi cười

-Quý khách dùng gì?-

-Em dùng gì?-Hắn quay sang hỏi nó

-Gì cũng được-Nó mãi mê ngắm nhìn những cơn sóng đang nô đùa trên bờ cát

-Cho tôi hai phần mực hấp kiểu Thái và hai cốc sữa

-Cho tôi hai phần cháo ngao và hai cam ép-Đặng Dương gọi món cho anh và Diệp Vi

-Tôi một phần sò điệp hấp miền và cafe- Nam

-Chị cho em một phần ngao hấp trứng mềm và nước bưởi ép ạ!- Lan Anh cười nhả nhặn

-Quý khách chờ một lát, sẽ có ngay ạ!- Chị phục vụ thân thiện

Một lát sau, cả bàn thịnh soạn đã được mang lên. Mọi người lao vào đánh chén, có mỗi nó là ngồi chống cằm. Hắn thấy nó không ăn liền hỏi

-Thức ăn không ngon hay em không khỏe chỗ nào?

-Hắn bị dị ứng với mực nếu ăn vào sẽ gây khó thở, nặng hơn là sẽ mất mạng-Nam bây giờ mới chú ý đến cô em gái nhỏ của mình

-Hay tôi đổi giúp em nha!-Hắn ái ngại nhìn nó, là do hắn không biết mà gọi bừa

-Không cần phiền phức vậy đâu. Tôi đổi với Nam là được rồi. Thức ăn mà mang bỏ sẽ rất phí phạm-Nó đổi lấy phần của Nam sau đó ăn ngon lành.

Sau khi đánh chén no nê cả bọn nó kéo nhau ra biển.

-Không hiểu sau người ta lại gọi đây là biển tình-Nó tung tăng nô đùa với sóng, bôn quơ hỏi

-Không biết thật sau?-Hắn nghe nó hỏi thì hỏi lại nó

-Ừ không biết. Anh biết không?

-Em có thấy những người đến đây đa phần là tình nhân không?

-Thấy

-Ừ. Người ta bảo những cặp đôi yêu nhau khi đến đây sẽ hạnh phúc ở bên nhau suốt đời.

-Không phải người yêu thì sau

-Thì sẽ làm bạn với nhau mãi mãi- Hắn xoa đầu nó

-Chỉ làm bạn thôi sau?- Nó có hơi hụt hẫng, nếu như vậy thì nó và hắn chỉ có thể làm bạn thôi sau. Nó vung chân toé nước vào người hắn

-Nè!- Hắn quát nó. Rồi chạy theo nó

Cả hai cứ vô tư rượt đuổi nhau như vậy trên bãi biển mặt cho bao ánh nhìn đang hướng về phía họ đa số là ngưỡng mộ.

18. Chương 18: Xem Mắt

Thấm thoát một tháng đã trôi qua. Mọi người trở về thành phố, tạm biệt biển tình thơ mộng. Nó lao vào nhà, nhanh như tên lửa.

-Nhớ ba mẹ quá! Nhớ nhà quá đi!- Nó ôm chầm ba mẹ nó

-Chỉ giỏi nịnh-Mẹ nó đánh yêu nó

-Ba mẹ có con gái dẻo miệng thì quên mất con trai rồi.- Nam giọng oán trách

-Chỉ có anh chị là quên hai người già chúng tôi thôi-Ba nó lên tiếng

-Hai đứa nghĩ ngơi đi. Chiều chúng ta dùng cơm ở nhà hàng-Mẹ nó cười dịu hiền

-Sao hôm nay mẹ hào phóng vậy ta?-Nó nghi hoặc

-Dùng cơm cùng bạn của ba mẹ-Ba nó

-Ba mẹ dùng cơm với bạn tại sao lại cho bọn con đi cùng?- Nam khó hiểu hỏi

-Tiện thể xem mắt con bé Hân luôn-Mẹ nó xoa đầu nó

-Xem mắt-Nó và Nam bắt ngờ đồng thanh

Ba mẹ nó chỉ nhẹ nhàng gạt đầu

-Con chỉ mới 17 tuổi thôi. Không được đâu ba mẹ, còn công việc của con nữa. Không được tuyệt đối không được-Nó khóc không ra nước mắt

-Con cũng không đồng ý-Nam bên vực nó

-Con không có quyền phản đối cả con nữa Nam. Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra-Ba nó đi lên phòng

-Nhất định chiều nay con phải đi-Mẹ nó cũng đi theo ba nó

-Nam làm sau đây? Em không thể lấy chồng và càng không thể làm vợ người mà em không yêu-Nó uất ức, ôm Nam khóc nức nở.

-Lên phòng nghỉ đi-Một khi ba mẹ nó đã quyết thì không ai ngăn được, Nam cũng không ngoại lệ. Nó ngoan ngoãn đi lên phòng không nói tiếng nào.

Biệt thự nhà họ Vũ

-Con sẽ không từ bỏ đâu nên ba đừng phí công-Hắn từ ngoài đi vào, ngồi đối diện ba hấn.

-Ta sẽ không phản đối việc của con nữa- Ba hấn mân mê tách trà thưởng thức

-Ba nói thật-Hắn không thể tin là ba hấn có thể từ bỏ dễ dàng như vậy

-Thật. Nhưng với điều kiện-Ba hấn nghiêm giọng

-Ba nói đi. -Hắn thẳng thắn

-Đi xem mắt

-Sao? Đi xem mắt. Con không đồng ý-

-Mẹ tin là con sẽ thích con bé ấy-Mẹ hấn luôn là người xoa dịu căng thẳng giữa ba và hấn.

-Nói như thế nào thì con cũng không đồng ý-Hắn đi ra cửa không màng đến ba mẹ

-Chiều nay 5h con phải có mặt tại nhà hàng nếu không muốn ta kêu người mang con đến-Ba hấn cảnh cáo. Hiện bây giờ, trước cửa nhà hàng sang trọng có cô gái nhỏ nào đấy đang phụng phịu

-Con không vào được không?-Nó biết đây là câu hỏi ngớ ngẩn nhất của nó

-Không thể. Vào trong nào con gái-Mẹ nó ngọt giọng, kéo nó vào bên trong.

-Mẹ định chôn vùi thanh xuân của con bằng cuộc hôn nhân này hả?-Nó muốn khóc lắm nhưng nơi đây đông người, nó phải giữ hình tượng.

-Cười lên nào con gái.-

Nó đã đến nơi cần đến, trước mặt nó bây giờ là một người đàn ông trung niên nét mặt có hơi nghiêm nghị. Và một người phụ nữ khuôn mặt nhân từ, phúc hậu đang tươi cười nhìn nó. Nhưng mà người nó cần xem mắt đâu nhỉ? Hi vọng cái tên đấy không đến. Hắn từ đâu bước vào làm nó có hơi ngớ ngẩn

-Là anh/cô sao?-Nam, nó và hấn có phần hơi bất ngờ

-Nam biết Phong thì đúng nhưng Hấn biết Phong sao?-Mẹ nó ngớ người

-Mẹ sao vậy? Hấn ta.... à không anh Phong là đàn anh của con trong công ty. Với lại sản phẩm mới của công ty chúng ta là do bọn con làm đại diện mà.-Nó giải thích

-Vậy thì tốt quá còn gì-Mẹ hấn vui mừng

-Bọn con ngồi đi. Đây là bác Lâm và cô Nguyệt kia là Phong bọn con chào hỏi đi-Ba nó chỉ tay vào mọi người. Nó và Nam cuối chào lịch sự

-Còn đây là bác Bảo và cô Nghi kia là Nam và Hấn-Ba hấn giới thiệu. Hấn cũng lịch sự cuối chào.

Bữa ăn diễn ra thật ngượng ngịu và gò bó

-Con xin phép ra ngoài một lát ạ!-Nó lên tiếng phá tan bầu không khí

-Con đi đi-Nhận được sự đồng ý của mọi người nó bước ra ngoài

-Con cũng xin phép-Hắn đứng dậy bước theo nó.

19. Chương 19: Xem Mắt (2)

Nó đi ra khoảng sân rộng, nơi đây trồng rất nhiều hoa hồng. Tựa đầu vào cửa kính ngắm nhìn những bông hoa đang rung rinh trong gió. Nó thật không biết là nên vui hay nên buồn đây? Người mà nó kết hôn là hần sao? Liệu rằng nó sẽ hạnh phúc trong cuộc hôn nhân gượng ép này. Liệu rằng hần sẽ yêu thương nó. Hàng ngàn câu hỏi được nó đặt ra nhưng không một câu trả lời.

-Em định sẽ như thế nào?- Hần dứt tay vào túi quần, đứng đối diện nó.

-Sẽ phải kết hôn sao?-Nó chán nản, hỏi lại hần. Hần chỉ gật đầu

-Tôi sẽ không đồng ý.-Đúng vậy nó không thể nào kết hôn.

-Em nghĩ chúng ta sẽ thoái thác được-Lúc đầu hần không đồng ý vì hần không biết người hần kết hôn là nó. Nhưng bây giờ, hần nhất định sẽ kết hôn cho dù nó không đồng ý. Nó im lặng, nó biết là không thể

-Em nhất định phải đồng ý-Hần giọng nói đầy sự ra lệnh

-Tại sao tôi lại phải lấy một người tôi không yêu?-Nói như vậy có đúng không? Nó thật sự không yêu hần sau?

-Nếu không kết hôn tôi sẽ phải từ bỏ ước mơ của tôi. Tôi sẽ phải làm những việc mà tôi không muốn.Xem như em giúp tôi-Hần chân thành nhìn nó

-Dù gì tôi cũng không thể từ chối cuộc hôn nhân này.-Nó làm như vậy liệu đã đúng

-Có muốn đi hóng gió không?

-Ừ. Vào xin phép mọi người đã.

Sau khi xin phép người lớn, nó được hần lái xe đưa đến ngọn đồi bờ công anh.

-Chia sẻ khoảng không gian riêng của tôi cho em đây. Thích không?-Hần dựa người vào xe. Nó phóng tầm mắt ra xa, ở nơi đây có thể nhìn toàn cảnh thành phố về đêm. Những ánh đèn đủ màu sắc cứ lấp lánh trong màn đêm.

-Không ngờ ở cái thành phố ồn ào như thế này lại có một nơi yên tĩnh đến vậy- Nó trải người xuống thảm cỏ xanh

-Nếu như chúng ta kết hôn giới truyền thông sẽ biết đúng không?-Nó thản nhiên hỏi hần

-Em nghĩ con trai của tập đoàn đá quý Vũ Nguyễn kết hôn cùng con gái tập đoàn thời trang hàng đầu nước. Trưởng nhóm SK kết hôn cùng thành viên nhóm The Sun sẽ diễn ra trong im lặng sau?-Hần cũng trải người trên thảm cỏ xanh cạnh nó

-Tôi không muốn Fan của chúng ta biết. Tôi muốn diễn ra trong im lặng-Nó thở dài

-Tôi cũng giống em. Việc này chúng ta sẽ nói với người lớn

-Tôi và anh sẽ sống cùng nhau?

-Không lẽ em sẽ ở cùng ba mẹ

-Ừ. Nhưng nếu như ba mẹ không sinh tôi thì anh và Nam phải kết hôn sao?

-Em bị ngốc hả? Tôi và Nam sau kết hôn được-Hần cốc nhẹ đầu nó

-Ba mẹ tôi nói họ đã hứa hôn khi còn trẻ mà.

-Nếu như cả hai gia đình đều sinh con trai thì sẽ làm anh em hiểu không?

Không thấy nó lên tiếng hần quay sang thì thấy nó ngủ ngon lành. Con tiểu yêu này cho dù trời có sập xuống cũng sẽ ngủ ngon, vô âu vô lo như vậy sao? Hần chỉ lắc đầu cười khổ, bế nó vào xe. Đưa nó về nhà riêng của hần. Mang nó lên phòng, đắp chăn cho nó rồi gọi điện xin phép ba mẹ nó

-Con Phong đây ạ! Hần sẽ ở lại nhà con được không ạ!-Hần lễ phép khi nói chuyện với ba nó

-Ừ. Hai con cũng sắp lấy nhau rồi còn gì.-Ba nó cười nói

-Vâng ạ-Hắn tắt máy. Lên giường, ôm nó vào lòng đi vào giấc ngủ. Nó cũng choàng tay qua hong hắn.

Sáng, như thường lệ nó toang bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh. Nhưng khoang đã, đây không phải là phòng nó. Phòng nó mang vẻ tươi mát với tông màu xanh chứ không đơn điệu là màu trắng, bố trí của căn phòng cũng không giống, mọi thứ đều khác lạ. Nó nhìn sang thì thấy khuôn mặt đẹp không tì vết của hắn đang nhắm nghiền mắt, con người này còn ung dung ôm nó nữa chứ

-Aaaaaaaa.....-Nó thẳng chân đạp hắn té xuống giường, la thất thanh.

20. Chương 20

-Sau anh lại ở đây-Nó chỉ tay vào hắn

-Đây là nhà của tôi-Hắn mặt méo xẹo, ngồi dưới sàn

-Nhưng sao anh lại ngủ cùng phòng với tôi.... anh..... anh biến thái-Nó tức đến đỏ mặt tía tai

-Em.....

(Tận ngay trước mắt mà cách xa ngàn phút giây

Ngồi kề bên em mà vẫn không chạm cánh tay

Dù em nói mãi mãi tình ta sẽ không nhì

Thề nhưng mà, tình nào không qua

Giờ anh biết rằng tình sẽ không thề nữa rồi

Vù con tim có những nỗi niềm rẻ riêng lối

Anh chỉ ước rằng mình giá như có phép màu

Xin thời gian dừng lại để được hôn thật lâu

Vì biết tình đã như ngày xưa

Mà cứ ngóng trông em về chưa

Em đã hứa em yêu anh hoài

Mà nay bao cánh hoa sao tàn phai

Trời vẫn màu biếc xanh như trời xưa

Chỉ còn bước chân anh dần thưa

Giờ em nơi đây, giờ rim anh đau

Vì sao lỡ mối nhân duyên cùng nhau.) (Lỗi ở yêu thương- Thanh Duy)

Bài nhạc chuông điện thoại quen thuộc của hắn vang lên, cắt ngang cuộc tranh luận

-Dạ, con đây ạ

-.....

-Bọn con sẽ đến ngay ạ

Cuộc điện thoại chỉ ngắn gọn như vậy. Nó đang rất tò mò không biết người gọi điện là ai mà hắn lại lễ phép đến vậy

-Là ai vậy?- Nó kéo kéo tay hắn

-Ba vợ tương lai-Nói xong hắn phi thẳng vào phòng tắm. Nó vẫn chưa tiêu hoá kịp câu nói của hắn

-Cái gì mà ba vợ tương lai chứ?-Nó nói vọng vào, rồi cười tủm tỉm.

Khoảng 15 phút sau hắn bước ra với áo thun trắng, quần jean rách gối và áo khoác da mà đen rất tươm tất. Nhìn hắn như thế này thật giống một playboy, nó có hơi đứng hình trước cái vẻ bề ngoài đẹp không tì vết của hắn.

-Em nhìn đủ chưa?-Hắn dựa lưng vào cửa phòng tắm

-Ờ-Nó bắt giắc gật đầu

-Nếu rồi thì mau mau làm vệ sinh. Sau đó đi cùng tôi mọi người đang đợi chúng ta-Hắn dịu dàng nói với nó

-Hả? Đi đâu? Mà ai đợi?- Nó ngơ ngác nhìn hắn

-Đi về nhà em. Ba mẹ chúng ta đang đợi

-Ừ. Chờ tôi

Nó nhanh chóng làm vệ sinh sau đó đi cùng hắn về nhà nó.

Mở cổng bước vào nó đã thấy khuôn mặt lạnh như tiền của ông anh mình

-Hôm qua sau không về nhà?-Nam chất vấn nó

-Em ở nhà anh ta-Nó chỉ tay vào hắn

-Hôm qua, anh mang em gái của em đi đâu?-Nam hướng mắt về phía hắn

-Đó là vợ anh. -Hắn cũng lạnh lùng chẳng khác gì Nam

-Nhưng nó là em gái của em

-Bây giờ em ấy là vợ anh. Anh không cần em nữa

-Hai người có thôi đi không?-Nó lên tiếng chấm dứt chiến tranh. Sau đó ung dung bước vào nhà, theo sau là hai con người mang đầy sát khí

-Con chào mọi người-Nó nhẹ cúi chào khi nhìn thấy chư vị phụ huynh

-Ngồi đi con-Mẹ hắn kéo tay nó ngồi cạnh. Nó ngoan ngoãn ngồi xuống

-Dạ con đến rồi ạ!-Hắn lễ phép, sau đấy ngồi cạnh nó

-Phong và Hân sẽ kết hôn vào cuối tháng này.-Ba hắn đi thẳng vào vấn đề

-Có sớm quá không ạ!-Nó

-Không sớm đâu con gái.-Mẹ nó cười hiền

-Ngày mai ta sẽ cho công bố với báo chí việc kết hôn của các con-Ba nó tiếp lời mẹ nó

-Con nghĩ không nên đâu ạ!-Hắn vội lên tiếng

-Tại sao?- Ba hắn vẻ mặt không mấy hài lòng

-Con cũng nghĩ giống anh ấy. Mọi người cũng biết bọn con đều là người nổi tiếng. Nếu như công bố việc kết hôn, thì bọn con sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều-Nó giải thích cho mọi người hiểu

-Con nói cũng đúng. Thôi được chúng ta sẽ không công bố-Mẹ hắn từ tốn

-Còn một việc nữa. Ta muốn Hân dọn về sống cùng Phong tại nhà riêng của Phong-Ba hắn nhìn nó

-Con không đồng ý-Nam im lặng từ nãy đến giờ lên tiếng. Nó thì nhìn Nam với ánh mắt cảm ơn

-Đây không phải việc của con-Ba nó nghiêm giọng nhìn Nam

-Hân và anh Phong chưa cưới nhau thì làm sao ở cùng nhau được hả ba?-Nam nghiêm túc

-Bọn nó trước sau gì cũng sẽ lấy nhau thôi-Ba nó

-Nhưng.....

-Không bàn cãi gì hết. Hân lên phòng thu xếp đồ đi. -Ba nó cắt ngang câu nói của Nam, quay sang nó. Nó biết sẽ không thay đổi được quyết định của ba nó nên ngoan ngoãn đi lên phòng.

-Phong lên giúp con bé đi con-Mẹ hân thúc giục. Hân vâng lời, bước nhanh theo nó. Nam thấy vậy cũng đi lên phòng.

-Lên đây làm gì?-Nó thấy hân bước vào phòng thì bực dọc

-Mẹ bảo tôi lên giúp em-Hân thản nhiên đi lại giường nó

-Không cần.-Nó đang rất bực vì quyết định vô lý của ba nó giờ còn gặp phải cái tên này nữa

-Tại sao không phản đối, bây giờ lại lên đây nổi quạo?-Hân nhìn nó

-Anh nghĩ được sao?-Nó khoanh tay nghiêng đầu hỏi hân. Hân cũng chỉ im lặng

-Tôi sẽ không ở cùng phòng với anh. -Nó kiên quyết

-Em là vợ tôi-Hân chỉ muốn trêu nó

-Thì sao?-Nó thản nhiên hỏi lại hân

-Vợ tôi thì phải ở cùng phòng với tôi chứ-Hân lại tiếp tục trêu đùa nó

-Cái đồ điên này-Nó đá mạnh vào chân hân

-Em dám đối xử với chồng mình vậy hả-Hân ôm cái chân vừa bị nó đá, khổ sở nói

-Tôi nhắc lại là tôi không ở cùng phòng với anh-Nó như hét vào mặt hân

-Em sẽ ở phòng đối diện được chưa-Hân thấy nó quạo lại thôi không trêu nó nữa

-Ừ. Giúp tôi dọn đồ đi. Đừng có nằm lì ở đấy-Nó lấy đồ cho vào vali

-Không muốn. Buồn ngủ lắm-Hân giả giọng trẻ con

-Anh là heo sao? Bây giờ chỉ mới 8h sáng mà ngủ gì?-Nó tập trung thu xếp đồ.

Sau ba tiếng đồng hồ, cuối cùng nó cũng đã mang hết đóng đồ vào vali. Bây giờ, nó mới chú ý đến con người đang ngon giấc trên giường. Nó tiêng đến ngồi cạnh hân, lúc ngủ nhìn hân thật đáng yêu nha! Cái mũi cao cao, đôi môi đỏ mọng chẳng khác gì con gái lại thêm hàng mi dài, còn cả đôi mày đang khẽ nhếch lại. Nó bất giác đưa tay chạm vào mặt hân. Bỗng dưng hân kéo nó vào người

-Không ngờ em lại có sở thích nhìn người khác ngủ, lại còn tùy tiện chạm vào khi không có sự cho phép của người khác nữa chứ. -Hân nở nụ cười hạnh phúc

-Tôi.....tôi không có-Nó cố thoát ra khỏi hân

-Đừng có chối-

-Buông tôi ra mau-Nó đánh vào ngực hân

-Không buông-Hân vẫn ngoan cố siết chặt nó

-Vậy thì tôi đánh cho anh chết-Nó vừa nói vừa không thương tiếc đánh mạnh vào ngực hân. Cuối cùng hân cũng buông nó ra, nhưng sau hân lại im lặng nhĩ. Nó ngồi dậy thì thấy hân nhắm tịt mắt

-Nè nè anh sao vậy-Nó lay lay người hân, nhưng hân vẫn im lặng

-Mau mở mắt ra. Anh đừng làm tôi sợ mà. Lúc này còn khỏe mạnh sao giờ lại-Nó lo lắng khi thấy hân cứ im lặng như vậy

-Cái tên này. Làm sao vậy hả?

Hân chồm người dậy ôm nó vào lòng

-Em lo cho tôi sao? Tôi chỉ muốn gần với em một chút thôi. Không ngờ em lại lo đến vậy.

-Giờn kiểu gì vậy hả? Có biết tôi sợ lắm không?-Nó đánh vào ngực hắn
-Tôi xin lỗi. Nhưng em đánh đau lắm đó-Hắn ôn nhu. Nghe hắn nói thì nó cũng thôi đánh ngoan ngoãn ở trong vòng tay hắn
-Tôi đói rồi-Nó nhỏ giọng
-Ừ tôi cũng đói-Nói xong hắn kéo nó xuống nhà.

21. Chương 21: Em Đừng Nhắc Đến Chủ Nhân Trước Kia Của Căn Phòng Được Chưa

Nó và hắn cùng nhau đi xuống nhà. Không thấy ai cả chỉ có mỗi anh nó đang ngồi ăn bím bím và xem tivi ở phòng khách. Nó chạy đến đập mạnh tay vào vai anh nó

-Nam, ba mẹ đâu rồi cả hai bác nữa
-Anh cũng không biết nữa. -Nam dán mắt vào màn hình tivi
Nó nhân cơ hội dành lấy bím bím từ tay anh nó mà ngấu nghiến
-Nhóc con đã xin phép ai chưa mà lấy hả?- Nam vươn người dành lại
-Không cho em cũng lấy-Nó ương bướng
-Muốn ăn thì tự mà đi mua-Nam luôn nhường cho nó mọi thứ nhưng đồ ăn thì không bao giờ
Hắn nhìn anh em nhà nay chỉ biết lắc đầu. Không ngờ con người lạnh lùng như Nam đôi lúc lại trẻ con đến vậy. Chỉ có nó mới có khả năng làm thay đổi người khác và thay đổi cả hắn nữa
-Hai người trẻ con thật đấy-Hắn ngồi xuống sofa
-Anh thôi cái giọng điệu người lớn đó đi-Nó quay sang hắn trách mắng
-Vốn dĩ anh lớn hơn hai người bọn em-Hắn cao ngạo trả lời
-Nhưng anh phải gọi em bằng anh hai đó-Nam vênh mặt
-Bao giờ em dọn sang nhà anh Phong-Nam hỏi nó
-Muốn em dọn đi đến vậy sao?- Nó vờ dỗi Nam
-Không có. Anh chỉ muốn biết khi nào em dọn đi thôi-Nam rất sợ nó giận
-Ăn xong anh sẽ mang đồ em ấy về nhà anh-Hắn lên tiếng
-Tôi tưởng ngày mai chứ?-Nó
-Ngày mai phải đi làm lại rồi không có thời gian-Hắn ung dung đi lại phòng bếp tìm thức ăn tự nhiên giống như ở nhà mình
-Nhà anh sao?-Nam thấy hắn tùy tiện thì lên tiếng
-Nhà vợ anh-Hắn thản nhiên trả lời
-Anh đừng có một tiếng vợ hai tiếng cũng vợ được không? Tôi nổi hết cả da gà đây này-Nó tỏ thái độ với hắn
-Em cứ ngồi đấy mà nói đi. Tôi ăn hết thì đứng có khúc-Hắn đang ngồi trước bàn ăn
Nó nghe đến đồ ăn thì ba chân bốn cẳng chạy vào. Hai người sao khi đánh chén no nê thì lại đấu võ mồm vì một chuyện cón con
-Anh rửa chén đi, tôi sẽ mang đồ vào xe-Nó phân công nhiệm vụ

-Em rửa đi tôi sẽ mang đồ giúp em-Hắn không thích những việc đại loại như rửa chén vì đó là việc làm của phụ nữ

-Đó là đồ của tôi, tôi tự mang được-Nó cũng chẳng có hứng thú gì với mấy việc này

-Tôi không biết, tôi sẽ mang đồ-Hắn chạy thẳng lên phòng nó mang đồ xuống. Nó đành rửa chén vậy.

Mọi việc xong cả, nó và hắn cùng lên xe trở về nhà hắn. Nói là nhà nhưng thật ra đó là một biệt thự, tuy không rộng bằng nhà nó nhưng ở đây rất thoáng mát nha! Từ ngoài đi vào bên phải nó bắt gặp một chiếc xích đu màu trắng. Ngoài ra chỉ là một thảm cỏ xanh, được cắt tỉa đều đều. Bên hong của toà nhà là một hồ bơi

-Nhà anh bề ngoài thật đơn điệu-Nó giở giọng chê bai

-Theo em như thế nào mới gọi là không đơn điệu?-Hắn nheo mắt nhìn nó

-Tôi sẽ trồng ở đây, ở đây. À không sẽ trồng hết sân vườn luôn-Nó cao hứng với cái ý tưởng của mình

-Trông gì-Nó nói từ nãy đến giờ nhưng vẫn chưa nói vào vấn đề

-Là oải hương-Nó cười tinh nghịch

-Em thích oải hương sao?

-Ừ

-Vào nhà đi. -Hắn kéo nó vào nhà. Vừa vào đến nhà nó đã riu rít

-Để xem nào-Nó chạy khắp nhà để xem xét

Trước tiên là phòng khách, không có gì đặc biệt chỉ có mỗi bộ sofa và tivi. Nó đi tiếp đến phòng bếp, rồi đi lên tầng trên

-Tôi ở đây hả?- Nó chỉ vào phòng đối diện phòng hắn. Hắn nhẹ gật đầu

-Nhà gì mà chỉ có hai phòng vậy trời. Sao này có con rồi ngủ ở đâu.- Nó nghĩ gì thì nói nấy

-Không ngờ em lại suy nghĩ xa đến thế-Hắn nguy hiểm nhìn nó

-Suy.....suy nghĩ gì?- Nó bây giờ mới ý thức được lời nói lúc nãy

-Nghĩ gì thì em biết chứ-Hắn càng lúc càng gần nó

-Tôi mang đồ vào phòng đây-Nó luống cuống mở cửa. Xíu nữa là nó ngất xỉu trước cảnh tượng của căn phòng. Bàn ghế, tủ áo mọi thứ đều đầy bụi

-Bao lâu rồi anh không lao dọn phòng hả?- Nó chống tay vào hong, như cô vợ nhỏ đang mắng chồng vì không lao dọn phòng

-Cũng đã hai năm- Giọng của hắn có phần trầm xuống

-Giúp tôi lao dọn đi. Không ngờ anh lười đến vậy- Nó ngáng ngắc lắt đầu

Nhưng căn phòng này, lại mang tông màu xanh biển mát dịu đúng màu nó thích chứ không phải là màu trắng đơn điệu như phòng hắn

-Lúc trước có ai ở đây không?- Đang chiêm ngưỡng căn phòng bụi bậm thì bỗng dưng nó quay sang hỏi hắn

-Có-Hắn lạnh lùng

-Người ở đây có sở thích giống tôi đó nha! Đều thích tông màu xanh. Không phải anh mang người yêu về đây ở chứ?- Nó xoa xoa cằm, nghi ngờ

-Nếu em không muốn phải lao dọn một mình thì im lặng giùm.- Hắn bực dọc với nó

-Lúc nãy còn bình thường mà sao giờ lại. Thật khó hiểu?- Nó lắt đầu nhìn hắn rồi lại chăm chú làm việc.

Làm xong việc, trời cũng đã về chiều

-Tôi đói rồi-Nó lay lay tay hắn

-Chờ chút tôi nấu cho-Hắn vẫn cái khuôn mặt lạnh lùng

-Anh lạnh lùng như vậy, tôi thấy không thoải mái-Nó nhìn theo bóng lưng của hắn nói lớn

-Tôi xin lỗi. Nhưng sau này em đừng nhắc đến chủ nhân trước kia của căn phòng được chứ?- Hắn lại dịu dàng với nó

Nó im lặng đi theo sau hắn. Đến phòng bếp nó ngoan ngoãn ngồi chổng cằm nhìn hắn nấu ăn

-Không ngờ anh cũng biết nấu ăn

-Còn rất nhiều điều em chưa biết về tôi-Hắn tập trung xào xào nấu nấu

30 phút sau, một bàn ăn thịnh soạn đã được bày trước mắt nó. Nào là sườn xào chua ngọt, thịt kho, rồi cả canh thịt hầm nữa. Vì đói quá mà nó lao vào ăn ngấu nghiến không chú ý hình tượng. Hắn chỉ biết cười trừ nhìn nó.

-Nhà anh có sân thượng không?-Ăn xong nó quay sang hỏi hắn

-Có

-Lên đây không?-Nó đề nghị. Hắn gật đầu sau đó nắm tay nó đi lên sân thượng

-Sao lên đây-Hắn ngồi cạnh nó

-Ở đây yên tĩnh, lại còn có gió mát nữa.

Cả hai người im lặng, ngồi đấy, suy tư với những nỗi niềm riêng cho đến tận khi trời tối mịt.

22. Chương 22: Tôi Sẽ Cho Em Cuộc Hôn Nhân Có Tình Yêu

Bình minh lại đến, một ngày mới bắt đầu với mỗi con người với cả nó và hắn. Nó vươn vai đi xuống lầu đã thấy hắn mang thức ăn ra.

-Anh dậy sớm thật-Nó ngáp một cái rỏ dài

-Không ngủ nướng như em. Lại đây ăn sáng rồi đến công ty-Hắn kéo ghế cho nó ngồi

-Cảm ơn-Nó ngồi vào ghế

-Tôi đến công ty cùng với anh sao?-Nó bỏ một miếng bánh mì nhỏ vào miệng từ tốn nhai

-Em nghĩ đi cùng ai-Hắn

-Nhưng người của công ty, tôi sợ bị nói ra nói vào rồi còn cả Fan của anh nữa-Nó e dè nói

-Tôi và em đi cửa sau.

Nó yên phận ngồi ăn cho xong bữa sáng sau đấy đến công ty. Xe vừa chạy vào bãi nó đã vội vội vàng vàng trùn kín mặt để người khác không nhận ra.

-Em làm gì vậy?-Hắn khó hiểu nhìn cái bộ dạng lén lút của nó

-Tôi sợ người của công ty nhìn thấy nhất là quản lý đấy. Chị ấy sẽ không tha cho tôi- Nó ngó nghiêng quan sát

-Em cứ như trốn nợ ấy. Trông rất buồn cười-Hắn cười trêu chọc khi thấy bộ dạng của nó

-Ngày nào cũng phải như vậy chắc tôi chết sớm-Nó than vãn

-Có ai làm gì em đâu mà lo. Đi theo tôi-Hắn bước xuống xe lôi nó đi. Nó cứ làm quá vấn đề lên chứ ở công ty thì Fan đâu ra và lại giờ này chị quản lý đã có mặt tại phòng làm việc để nhận hoạt động hằng ngày của nhóm rồi. Hắn hộ tống nó đến phòng tập nhảy

-Tiểu yêu tập luyện ngoan nha! Không được gây rối-Hắn xoa đầu nó cứ như ông ba trẻ đưa con đến trường

-Anh làm như tôi ngày đầu đi học không bằng-Nó hất tay hất ra khỏi cái đầu nhỏ của nó

-Trưa nay lên sân thượng ăn cơm cùng tôi-Hắn ghé sát tay nó rồi cho tay vào túi quần ung dung bước đi. Nó nhìn bóng lưng hắn khó hiểu

-Ăn cơm thì phải đến nhà ăn chứ lên sân thượng thì ăn cái gì được-Nó lẩm bầm

Vừa thấy bóng lưng của hắn khuất dần hai con bạn của nó kéo tay nó luôn miệng hỏi

-Sao hôm nay lại đi cùng anh Phong-Lan Anh bắt đầu tra hỏi

-Đúng đúng. Sau không đi với Nam-Diệp Vi hòa theo

-Mày với anh Phong có vấn đề-Lan Anh xoa xoa cằm

-Hai người bọn bây còn muốn hỏi gì nữa không?-Nó chen ngang

-Còn rất nhiều. Tao rất tò mò nha! Mày từ trước đến giờ luôn đấu võ mồm với anh Phong sao hôm nay lại đi cùng-Lan Anh

-Chuyện này dài lắm khi nào rảnh tao kể cho nghe-Nó chán nản nói

-Thôi kể liền đi-Diệp Vi hớn hở

-Ừ thì chuyện là..... pla.....pla.....pla..... là vậy đó-Nó kể ngắn gọn xúc tích cho hai con người nhiều chuyện kia hiểu

-Đám cưới-Cả hai cô nàng đồng thanh khi nghe nó kể

gật gật

-Mày đồng ý-Đồng thanh tập hai

-Tao đâu thể từ chối-Nó

-Chúc mừng mày-Diệp Vi đập đập vào vai nó

-Vui sao mà chúc mừng-Nó cau có

-Mày có biết anh Phong là mẫu người đàn ông lý tưởng của biết bao cô gái không? Vừa hát hay, nhảy giỏi, đẹp trai, con nhà giàu, học cũng giỏi nữa. Mày mai mắn quá rồi con gì?-Lan Anh cười tươi

-Thích thì mày đi mà lấy-Nó nói như hét

-Thôi thôi thầy vào kìa-Diệp Vi chỉ tay ra cửa

Cả buổi sáng bọn nó chỉ tập trung cho phần vũ đạo. Thẩm thoát cũng đã đến giờ nghỉ trưa. Nó viện lí do để lên sân thượng

-Bọn mày đi trước đi tao xuống nhà ăn sau

-Ừ

Cuối cùng nó cũng tách khỏi hai con bạn rắc rối chạy lên sân thượng tìm hắn.

-Sao kêu tôi lên đây?-Nó thấy hắn đang ngồi ở đấy

-Ăn trưa, lại đây đi-Hắn chỉ tay vào chỗ cạnh mình. Nó và hắn cùng nhau ăn trưa

-Em để thẳng chân ra đi-Hắn kéo kéo chân nó

-Làm gì?-Nó nghi hoặc nhìn hắn

-Bảo thì cứ làm-Hắn chao mày. Nó ngoan ngoãn duỗi thẳng chân ra. Sau đó hắn gồi đầu lên chân nó mắt nhắm hờ

-Anh xem chân tôi là gỏi hủ?-Nó lắc lắc chân mình

-Yên nào-Hắn nhàn nhạt

Nó thôi không phá rối hấn nữa, cứ để yên cho hấn gối đầu lên đùi nó.

-Chúng ta sẽ mãi như thế này sau? Im lặng một lúc nó lại lên tiếng phá tan cái không khí tĩnh lặng.

-Như thế này là sao?-Hấn vẫn nhắm mắt

-Kết hôn, cố gắng sống cùng nhau nhưng không có tình yêu-Nó đưa tay về phía ánh mặt trời như đang cố nắm lấy cái gì đấy.

-Tôi cũng không biết. Tôi sẽ cố gắng không để em phải chịu thiệt- Giọng điệu cứ như bình thường nhưng hấn cũng đang lo

-Tôi thì thiệt thòi gì chứ-Nó cúi xuống nhìn hấn

-Em phải lấy một người em không yêu

-Đây là lần đầu tiên tôi và anh nói chuyện mà không cãi nhau thì phải?- Nó đổi chủ đề

-Ừ. Chiều nay về sớm, chúng ta sẽ đi chọn nhẫn-Hấn ngồi dậy nhìn nó

-Tôi xuống trước đây-Không đợi hấn trả lời nó chạy nhanh xuống.

-Tôi sẽ cho em cuộc hôn nhân có tình yêu-Hấn nói nhỏ, nhìn theo bóng lưng nó.

23. Chương 23: Chọn Nhẫn

Bây giờ nó đang cùng hấn đến nơi chọn nhẫn, nhưng sao hấn lại dừng xe ở công ty nhà hấn nhỉ? Có việc gì sao?

-Sao lại đến đây không phải chúng ta đi chọn nhẫn sao?-Nó bước xuống xe ngược nhìn toà cao ốc trước mắt

-Công ty nhà tôi chuyên về việc thiết kế trang sức đây-Hấn nắm tay nó bước vào công ty với bao ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ

-Biết. Nhưng sản phẩm của công ty đa phần được đặt ở cửa hàng. Sao chúng ta không đến cửa hàng để chọn đến đây làm gì?- Nó luyên thuyên bên tai hấn

-Vì nhẫn của chúng ta đặc biệt hơn những loại khác-Hấn cười hiền nhìn nó. Rồi kéo nó vào thang máy đi đến phòng ba hấn

Cốc cốc

-Vào đi-Tiếng nói trầm trầm của người đàn ông trung niên phát ra. Nó đoán được chủ nhân của căn phòng này là ai rồi. Hấn đẩy cửa bước vào theo sau là nó

-Ba, nhẫn của bọn con đã có chưa?-Hấn ngồi vào ghế đối diện ba mình, nó cũng ngồi cạnh hấn im lặng

-Ta sẽ kêu trợ lí mang lên cho con-Ba hấn nhấn nút gọi cho ai đó. Vài phút sau một người đàn ông tầm 30 tuổi bước vào

-Dạ thưa chủ tịch.....-Người đàn ông có vẻ lo sợ

-Chuyện gì? Anh nói đi-Ba hấn ra lệnh

-Thật ra.... nhẫn của thiếu gia đặt làm.... do sơ xuất của khâu nhập hàng đã được mang đến cửa hàng của công ty vào sáng nay rồi ạ.- Người đàn ông cúi đầu

-Cái gì?Các người làm việc cái kiểu gì vậy hả? Nếu cặp nhẫn đó bị người khác mua mất thì các người chuẩn bị nghĩ việc đi-Hấn tức giận, nắm tay nó đi ra ngoài

-Cửa hàng nào?-Hấn dừng chân trước cánh cửa chờ câu trả lời

-Là cửa hàng Uyên Ương-Người đàn ông nhỏ giọng nói. Chỉ chờ có thế hấn kéo nó bước ra ngoài.

-Khoang đã-Nó kéo tay hấn lại.

-Con chào bác, chào chú con đi ạ-Nó cúi đầu lễ phép sau đó nhanh chân bước theo hấn

-Con bé thật lễ phép-Ba hấn cười hài lòng sau đó quay sang người đàn ông kia

-Đó là sản phẩm đầu tiên của thằng bé thiết kế dành riêng cho vợ nó. Nếu như bị người khác mua mất thì tôi cũng không thể giúp các người

Hấn phóng xe đến cửa hàng

-Sao anh lại giận chỉ cần đến đây mang về là được mà-Nó là lần đầu tiên thấy cái vẻ mặt tức giận này của hấn thật đáng sợ

-Tôi không thể chấp nhận cái việc làm thiếu trách nhiệm và không cẩn trọng như vậy. Vả lại đó là mẫu thiết kế của tôi, tôi đã phải thức cả đêm để vẽ nó, tôi cũng chỉ muốn nó là của riêng tôi và em-Hấn trút hết cơn giận của bản thân

-Của riêng tôi. Đùa sao? Nói cứ giống như anh yêu tôi lắm ấy! Tự tay thiết kế nhẫn cho tôi-Nó biểu môi nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khó tả

-Tuỳ em muốn nghĩ sao cũng được-Hấn chán nản, hấn là nói thật lòng vậy mà nó cứ cho là hấn đang đùa.

Xe dừng lại trước cửa hàng, bước vào trong nó thật sự choáng ngợp. Nơi đây thật rộng, xung quanh toàn là những tủ kính bên trong chứa nào là dây chuyền, nhẫn, lắc tay.....

-Anh xem cái này, cái này cả cái kia nữa thật đẹp-Nó kéo tay hấn hết chỉ cái này rồi đến cái khác

-Nhìn em giống như từ bé đến giờ chưa bước vào cửa hàng trang sức lần nào ấy-Hấn nhìn nó giễu cợt

-Đây là lần đầu tiên tôi vào đó-Nó nhìn chằm chằm vào tủ kính

-Tự trước đến giờ không mua trang sức sao?-Một tiểu thư như nó mà bảo lần đầu tiên vào cửa hàng trang sức sao. Ngạc nhiên thật

-Có. Nhiều nữa là đằng khác nhưng mà toàn là ba mẹ hoặc Nam mua tặng thôi.-Nó thành thật trả lời

-Đi theo tôi-Hấn kéo tay nó đến chỗ chị bán hàng

-Chào quý khách-Chị bán hàng cúi chào sao đó ngược nhìn lên có phần hơi đứng hình khi nhìn thấy hấn một ca sĩ được giới trẻ mến mộ trong đó có cô

-Lô hàng sáng nay mang đến được đặc ở đâu?-Hấn lạnh giọng

-Dạ-Chị bán hàng có phần chưa rõ

-Tôi không muốn lặp lại câu hỏi-Vấn cái chất giọng lạnh lùng

-À nó ở bên kia-Chị bán hàng chỉ tay vào chiếc tủ kính đối diện. Hấn tiến đến lấy đôi nhẫn

-Đưa tay ra-Hấn chìa tay trước mặt nó. Nó ngoan ngoãn đặt tay lên tay hấn. Sau đó hấn lấy một chiếc nhẫn đeo vào tay nó, tấm tắc khen

-Rất đẹp

-Đúng là rất đẹp. Anh thiết kế thật sao?-Nó ngó nghiêng chiếc nhẫn trong tay. Tuy không quá bắt mắt nó chỉ được làm bằng bạch kim, những viên kim cương nhỏ xinh được đính ở trên, bên trong chiếc nhẫn có khắc chữ "P&H" là chữ cái đầu của tên nó và hấn

-Em thích không?-Hấn xoa xoa đầu nó

-Rất thích. Cảm ơn anh-Nó ôm chầm lấy hấn, nó thật sự cảm ơn hấn, nó không biết hấn có yêu nó không nhưng đối với cuộc hôn nhân gượng ép này những điều hấn làm cho nó như vậy là quá đủ

-Em không sợ Fan tôi thấy sao?-Hấn vòng tay đáp trả cái ôm của nó, nói nhỏ với nó

-Về thôi- Nó đẩy hấn ra ngưỡng cửa

-Báo với công ty tôi đã lấy nhẫn-Hấn quay sang chị bán hàng từ nãy đến giờ bị xem là vô hình

-Nhưng.....-Chị bán hàng có ngập ngừng

-Tôi là thiếu gia của tập đoàn Vũ Nguyễn-Hắn nắm tay nó đi ra xe về nhà. Ở trên xe nó cứ ngấm chiếc nhẫn rồi cười

-Thích đến vậy sao?-Nhìn bộ dáng như trẻ con khi được quà của nó hắn không khỏi bật cười

Gật gật

Về đến nhà nó nhận được điện thoại của Diệp Vi, nó vui vẻ nhất máy

-Tao nè!

-.....

-Gì cơ-Nó há hốc mồm

-.....

-Chết rồi. Làm sao đây?

-.....

-Tao cúp đây. Tối tao gọi lại cho

Nó phi thẳng vào nhà lấy laptop rồi gõ gõ gì đấy vào bàn phím

-Phong ơi! Chết rồi, lần này chết thật rồi-Nó la thất thanh, hắn ở gara xe vội vã chạy vào nhà

-Chuyện gì?

-Lại đây nhanh lên-Nó kéo tay hắn ngồi cạnh, xoay màn hình laptop cho hắn xem

-Rắc rối thật-Hắn vò đầu.

24. Chương 24: Tôi Tin Anh

Trên màn hình máy tính là dòng chữ “ĐÌNH PHONG TRƯỞNG NHÓM SK VÀ CÔ THÀNH VIÊN TÀI SẮC CỦA NHÓM NHẠC NỮ THE SUN PHẢI CHĂNG ĐANG HẸN HÒ?”kèm theo hình ảnh nó và hắn ôm nhau thắm thiết trong cửa hàng trang sức

-Bây giờ tính sao?- Nó nghiêng đầu nhìn biểu hiện của hắn

-Tôi cũng không biết. Có lẽ phải đính chính lại thôi-Hắn ngã người ra sofa.

-Lần này chúng ta chết chắc rồi-Nó ngược lên nhìn trần nhà

-Bất quá thì nói sự thật chúng ta sắp kết hôn-Hắn xoay xoay thái dương

-Anh điên hả?-Nó đánh vào người hắn

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc của hắn vang lên người gọi không ai khác là quản lí

-Là quản lí đó-Hắn đưa điện thoại cho nó xem

-Anh bật loa lớn đi

Hắn làm theo nó bật loa lớn lên, chưa kịp nói gì anh quản lí thân thương đã lớn tiếng

-Cậu đang làm cái trò gì hả? Cùng người yêu hẹn hò? Cậu giết tôi luôn đi

-Đó chỉ là hiểu lầm- Hắn nhàn nhạt trả lời

-Hiểu lầm sao? Vậy câu giải thích đi.-Anh quản lí căng thẳng

-Vậy thì em sẽ trả lời thật. Hân là vợ sắp cưới của em-Hắn quay sang nhìn nó đang tức giận vì câu nói vừa rồi

-Cậu có biết bản thân đang nói gì không hả-Anh quản lí càng giận hơn khi nghe hắn nói vậy

-Em biết- Hắn vẫn điềm tĩnh

-Ngày mai tôi cần cậu và Hân đính chính lại chuyện này, đây không phải là chuyện nhỏ đâu. Giờ thì lên trang cá nhân của cậu dập tắt dư luận đi-Anh quản lí nói như ra lệnh với hắn. Hắn dập máy, mệt mỏi nhìn nó

-Tôi sẽ không để em chịu ảnh hưởng trong chuyện này đâu

-Tôi sẽ cùng anh giải thích dù gì cũng một phần do tôi- Nó dịu dàng nói với hắn. Hắn chỉ gạt đầu không nói lời nào

-Để tôi nấu cái gì đấy chúng ta cùng ăn, từ chiều đến giờ đã có gì bỏ bụng đâu. Anh mau lên phòng thay đồ đi-Nó đẩy đẩy hắn lên lầu

-Em làm được không?-Hắn nhìn nó

-Được mà. Tôi là ai chứ.- Nó vỗ ngực tự tin

Một lúc sau hắn đi xuống, trước mắt không phải là một bàn ăn đầy đủ các món mà chỉ vồn vẹn hai tô mì trứng

-Em định cho tôi ăn như thế thôi hả?

-Tôi chỉ biết nấu có mỗi cái này thôi anh ăn đỡ đi. Xem đồ tôi nấu thế nào-Nó ấn hắn ngồi xuống ghế

-Cái gì mà đồ em nấu. Cái này ai nấu mà chẳng được-Hắn gấp một sợi mì đưa lên

-Có ăn không thì bảo. Anh mai mẩn lắm mới được tôi nấu cho ăn đấy ở đó mà chê với khen-Nó gắt

-Không ăn cho chết hả?- Nói xong hắn hì hục ăn

Hiện giờ trên sân thượng nhà hắn có đôi nam nữ đang ngồi cạnh nhau trò chuyện không ai khác đó là nó và hắn

-Anh định giải thích như thế nào?- Nó phóng tầm nhìn ra xa nơi có những ánh đèn neon đủ sắc màu

-Tôi đến đây để mua quà tặng mẹ, vô tình gặp em chỉ là anh em trong công ty thân thiết với nhau nên mới như vậy-Hắn cũng nhìn theo nó

-Chuyện này sẽ không đơn giản như vậy đâu. Chuyện chúng ta kết hôn với nhau một ngày nào đó cũng sẽ truyền đến tai báo giới-Nó quay sang nhìn hắn

-Tôi sẽ giúp em giải quyết mọi chuyện kể cả việc gánh chịu những lời chỉ trích của dư luận. Tôi không để em phải chịu bất cứ áp lực nào cả, cứ tin tôi-Hắn nắm lấy đôi vai thon của nó, ánh mắt chân thành

-Tôi tin anh-Nhìn hành động cương quyết này rồi cả ánh mắt màu nâu chân thành kia của hắn nó muốn một lần đặt hết niềm tin vào hắn.

-Ngày mai em đến công ty với Nam được chứ. Vì ngày mai các nhà báo kể cả Fan của chúng ta cũng sẽ có mặt trước công ty để tìm hiểu vấn đề-Nó chỉ biết gạt đầu đồng ý khi nghe hắn nói

-Chiếc nhẫn đó, em đưa cho tôi đi-Hắn nhìn vào chiếc nhẫn đang lấp lánh trên ngón áp út của nó

-Tại sao? Không phải anh nói nó là của tôi sao?-Nó nắm chặt tay

-Nếu không muốn có bất cứ rắc rối nào nữa thì mau đưa nó cho tôi. Đến ngày kết hôn nó sẽ chính thức là của em-Hắn lí giải cho nó hiểu. Nó luyến tiếc tháo chiếc nhẫn chỉ vừa mới đeo vài tiếng đồng hồ trả lại cho hắn.

-Vậy mới ngoan-Hắn hài lòng nhìn nó

-Ngày mai sẽ rất mệt mỏi-Nó thở dài

-Chỉ cần bảo vệ được em mệt mỏi như thế nào cũng chịu được-Hắn ôn nhu

Nó không biết hắn là đang nghĩ gì? Những lời nói ấy là thật hay chỉ là một câu thoại nào đấy trong vai diễn mà hắn sắp đảm nhận. Nhưng khi nghe hắn nói thế nó lại thấy được bảo vệ vô cùng ầm áp và cả hạnh phúc

-Khuya rồi mau về phòng ngủ sớm đi-Nó luôn là người đi trước, bỏ mặt hắn ngồi ở đấy một mình.

Hắn ngồi đấy một lúc rồi lấy điện thoại lên trang cá nhân viết một dòng ngắn “ Tôi và Gia Hân chỉ xem nhau như anh em. Những gì các bạn thấy chỉ là hiểu lầm. Nhưng nếu như tôi và em ấy yêu nhau thì tôi tin các bạn sẽ ủng hộ. Vì Hân là cô gái tài sắc là mẫu người yêu lí tưởng đúng không?”

Nó về phòng nhưng không sao ngủ được đành lấy điện thoại online. Nó vô tình nhìn thấy dòng trạng thái của hắn và vô số những lời bình luận

-Em ủng hộ anh chị

-Hai người thật sự rất xứng đôi

-Em mong tin đó là thật

-Em không đồng ý việc anh và Hân quen nhau

-Có phải Hân đang lợi dụng anh để được nổi tiếng không?

-Tôi hi vọng Gia Hân của nhóm The Sun tránh xa anh Đình Phong của chúng tôi.

Bây giờ chỉ mới là tin đồn hẹn hò nếu như sau này mọi người biết nó và hắn sẽ kết hôn thì phải sẽ như thế nào. Cả nó và hắn phải gánh chịu bao nhiêu lời chỉ trích cùng chúc phúc của mọi người đây. Nó có thật sự đúng đắn khi đồng ý cuộc hôn nhân này? Mãi suy nghĩ nó chìm vào giấc ngủ khi nào cũng chẳng hay.

Mình đang bị cạn ý tưởng. Các bạn góp ý giúp mình nha!

25. Chương 25: Trả Lời Phỏng Vấn

Chỉ mới 6 giờ30 sáng Nam đã sang nhà nó và hắn nhấn chuông inh ỏi. Hắn đang làm bữa sáng như mọi ngày, nghe thấy tiếng chuông cửa thì lớn tiếng gọi nó

-XUỐNG MỞ CỬA XEM AI ĐẾN KÌA

-Biết rồi. Đến đây-Nó chạy ra mở cổng, thấy ông anh đáng mến đang dựa người vào xe hai tai đút túi quần rất soái

-Nam đến đây làm gì tìm anh ta hả?

-Đến để hộ tống em đi làm. Không muốn sao?- Nam chào mãi

-Muốn, rất muốn. Nam ăn sáng chưa-Nó cười tươi. Còn Nam thì xụ mặt, lắc đầu

-Vào ăn với bọn em nè! Anh ta nấu ăn ngon lắm đấy-Nó kéo Nam lại nói nhỏ

-Ừ. Nhưng mà em phải né sang một bên để anh cho xe vào

-Vào thôi-Nam choàng tay qua cổ nó đi vào. Hắn nhìn thấy hai anh em nhà nó thân mật thì khó chịu

-Em bỏ cái tay ra khỏi người vợ anh mau

-Tại sao? Đây là em gái của em đấy-Nam vênh mặt, thách thức hắn

-Nhưng cô ấy là vợ anh. Anh không cho em chạm vào-Hắn kéo tay nó về phía mình

Hai con người này, chưa bao giờ cãi nhau nhưng bây giờ lại tranh chấp với nhau vì nó thật là....

-Hai người có thấy bản thân mình rất giống trẻ con không hả? Cãi nhau vì những chuyện không đâu- Nó ngồi vào bàn ăn

-Là do em đó- Hai con người đang cãi nhau chợt đồng thanh sau câu nói của nó

-Vậy hai người cứ ở đó mà cãi đi em ăn hết-Nó chăm chú vào miếng bò bít tết.

-Em thật ham ăn-Hắn cũng ngồi vào ghế

Cả ba cùng nhau ăn sáng rồi đến công ty. Nó đi cùng xe với Nam còn hắn thì chỉ lái một mình

-Sao ôm anh Phong lại còn bị chụp ảnh lại nữa-Nam nghiêm giọng hỏi nó

-Em và anh ta đi chọn nhẫn. Do vui quá nên em mới.....-Nó ngưng khi nhắc việc nó ôm hắn

-Em có tình cảm với anh Phong thật sao?-Nam nhìn vào mắt nó.

-Em không có-Nó xua xua tay, nó không xác định được tình cảm mà nó dành cho hắn là loại tình cảm gì nữa.

-Em có tình cảm với anh Phong. Là do em không thừa nhận thôi-Nam chất chấn. Từ trước đến giờ Nam luôn là người hiểu nó, nhìn thấu mọi suy tư của nó.

Cả hai rời vào im lặng cho đến khi xe dừng lại tại bãi đậu xe của công ty. Nam nhanh chóng đưa nó vào bên trong còn hắn phải khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi vòng vây của giới truyền thông và Fan. Nó đứng chờ hắn ngay lối ra vào của cửa sau công ty. Vừa thấy hắn bước vào nó đã vội vàng

-Anh có sao không? Có bị thương ở đâu không?

-Em làm như tôi đi đánh giặc không bằng-Hắn cười nhìn nó

-Không sao là tốt rồi. Nhưng về phần của công ty làm sao đây.-Nó cúi đầu nhìn xuống mũi giày

-Tôi sẽ nói cho người của công ty biết dù gì thì chuyện này cũng không thể giấu-Hắn kéo nó đi vào phòng họp. Chưa kịp ngồi vào ghế đã phải nghe những lời khiển trách từ giám đốc

-Hai người có biết mình đang làm gì không? Vì cái hành động thiếu suy nghĩ của hai người mà công ty và thành viên của hai nhóm đều phải chịu ảnh hưởng

-Bọn em biết. Nhưng cho dù là ai đi nữa thì bọn em cũng có quyền được yêu thương và được tìm một nửa cho riêng mình-Hắn nhàn nhã ngồi vào ghế

-Đúng mọi người đều được quyền yêu thương nhưng đây không phải là thời điểm để làm việc đó. Nhất là Hân em phải tự ý thức rằng mình là thành viên nhóm nhạc vừa ra mắt cách không lâu, em không nên dính vào những scandal yêu đương như thế này lại còn là yêu đương với đàn anh trong công ty nữa chứ. Việc em nên làm bây giờ là chứng minh thực lực và tài năng của mình để mọi người công nhận chứ không phải.....

-Mọi chuyện là do em anh đừng trách mắng Hân-Hắn ngắt lời của anh giám đốc. Hắn khó chịu khi nhìn cái bộ dạng chịu đựng của nó lúc này

-Vậy bây giờ cô cậu cho tôi một lời giải thích đi-Anh giám đốc lấy lại bình tĩnh

-Em và Hân sẽ kết hôn vào cuối tháng này-Hắn nhàn nhã nói

-Hai người đùa với tôi sao?-Anh giám đốc tức giận đập mạng tay xuống bàn

-Đó là quyết định của người lớn bọn em không thể thay đổi. Em xin lỗi-Nó cúi đầu lí nhí nói

-Đó là chuyện của gia đình cô cậu. Chiều nay sẽ có buổi phỏng vấn về việc này. Cô cậu liệu mà trả lời-Anh giám đốc tức giận đi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn nó và hắn. Từ nãy đến giờ nó đã rất cố gắng để không khóc, nó chưa bao giờ bị la mắng to tiếng như vậy kể cả ba mẹ nó cũng chưa một lần to tiếng khi trách phạt nó. Thấy nó khóc hắn vội ôm nó dỗ dành

-Sao lại khóc?

-Có phải là tôi đã sai khi chấp nhận từ bỏ cuộc sống bình thường, hằng ngày vui vẻ đến trường, la cà khắp nơi và tự do yêu đương để nhận lấy cuộc sống mỗi mết, luôn cố cười thật tươi cho dù bản thân đang rất đau buồn không?-Nó nức nặn trong vòng tay của hắn

-Em không sai. Đây chỉ là một cơn sóng nhỏ trong những cơn sóng lớn mà em phải vượt qua. Chỉ cần em đủ can đảm, mạnh mẽ bước qua nó thì em mới có cơ hội đứng trên đỉnh cao. Không có bất cứ công việc nào khởi đầu đã êm ả cả nhất là công việc chúng ta lựa chọn. Nên em đừng khóc, được không?-Hắn đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn vướt trên mặt nó

-Tôi sẽ thay em gánh chịu tất cả. Cứ đứng phía sau, tôi sẽ là lá chắn của em.

Nó đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn hắn

-Anh nói thật chứ?

Hắn gật đầu nhìn nó rồi nắm tay nó bước ra ngoài

-Về nhà với tôi. Chiều nay phải trả lời phỏng vấn. Sẽ rất mệt đó.

MÌNH TUA NHANH THỜI GIAN ĐẾN BUỔI PHỎNG VẤN NHA!

Chỉ còn 15 phút nữa thôi là sẽ bắt đầu buổi phỏng vấn. Nó đang rất căng thẳng

-Em uống chút nước đi. Đừng căng thẳng cứ thoải mái trả lời-Hắn đưa cho nó chai nước lọc. Nó tu một hơi hết chai nước

-Cảm ơn anh

-Đi thôi-Hắn thư thái bước lên chào mọi người tiếp sau là nó. Khi cả hai ngồi vào chỗ, cũng là lúc bắt đầu trả lời những câu hỏi

-Hai bạn có thật sự đang hẹn hò?-Một chị phóng viên đặt câu hỏi

-Chuyện đó là không có đâu ạ-Nó cố cười thật tươi

-Hai bạn giải thích như thế nào về bức ảnh ngày hôm qua?-Chị phóng viên lại đặt ra câu hỏi

-Đó chỉ là hiểu nhầm thôi-Hắn trả lời thay nó

-Ý bạn nói đây là ảnh ghép?-Một anh phóng viên ngờ vực hỏi

-Không phải-Nó xua xua tay

-Vậy sao Đình Phong lại bảo là hiểu lầm?-Lại một câu hỏi

-Tôi định vào đây để chọn cho mẹ một món quà. Nhưng không chọn được vô tình tôi gặp Hân và có nhờ em ấy chọn giúp. Cái ôm đấy chỉ là cái ôm cảm ơn tôi dành cho em ấy thôi ngoài ra không có gì cả-Hắn biện minh

-Cũng hôm qua bạn làm cộng đồng Fan dậy sóng với dòng trạng thái có câu “nếu tôi và Hân yêu nhau tôi tin là các bạn sẽ ủng hộ” bạn còn khen Hân là cô gái tài sắc. Phải chăng bạn đang ngầm thể hiện tình cảm của mình với đàn em-Một câu hỏi khác được đặt ra cho hắn

-Tôi xin phép không trả lời câu hỏi này-Hắn không biết nên trả lời như thế nào mới đúng. Là hắn ngầm thể hiện tình cảm với nó sao?

-Tôi nghĩ chúng ta nên kết thúc ở đây-Hắn đứng dậy cúi chào rồi nắm tay nó đi vào trong

-Nhưng chúng tôi còn rất nhiều câu hỏi

-Hai bạn có thể nán lại được không?

-Đình Phong nổi tiếng là người lạnh lùng nhưng sao mỗi khi đi cùng Gia Hân bạn lại tỏ ra rất quan tâm đến cô ấy

Những câu hỏi của phóng viên chỉ tắt khi bóng đang của nó và hắn khuất dần sau tấm màn.

26. Chương 26: Về Quê

Nó mệt mỏi trở về nhà, lăn ra giường ngủ cho đến tận sáng hôm sau. Nó không cần đến công ty trong một tuần, cũng không cần đến trường vì mỗi tối đều có giáo viên dạy riêng cho cả nhóm nó. Vốn dĩ bản chất của nó lười biếng nên nó quyết định dành cả ngày hôm nay để ngủ bù cho những ngày mệt mỏi vừa qua. Vậy mà cái tên nào đấy không biết vô tình hay cố ý gọi nó dậy khi trời chỉ mới tờ mờ sáng.

-Tiểu yêu dậy mau-Hắn kéo mạnh cái chăn khỏi người nó

-Không thích-Nó cuộn người lại, lười biếng

-Không dậy thật sao?- Hắn hỏi nó

-Đã nói không rồi mà, anh phiền thật-Nó cáu

-Định rủ em đi chơi. Nhưng em bận ngủ rồi tôi đành đi một mình vậy.-Hắn vờ bước ra khỏi phòng nó. Nhưng chỉ được ba bước thì bị nó kéo tay lại này nĩ

-Không ngủ nữa. Anh cho tôi đi cùng được không?- Nó làm mặt cún con

-Tôi cho em 30 phút. Nhớ mang theo đồ chúng ta sẽ ở đó một tuần-Hắn trở về phòng.

Nó nhanh chóng thay đồ, hí hửng chạy sang phòng hắn.

-Tôi xong rồi này đi thôi-Nó vừa bước vào đã cao giọng

-Em nhanh thật đấy.-Hắn mang balo lên vai

-Đi đâu xa hả?

-Về quê-Hắn ngắn gọn

-Thích thật-Nó nhảy lên la lớn

-Có cần phấn khích đến vậy không?- Nó thật trẻ con

-Cần. Mau đi thôi. Nhanh lên-Nó kéo tay hắn đi xuống gara lấy xe.

Chiếc xe từ từ lăn bánh mang theo niềm phấn khởi của nó. Bỏ lại sự nhộn nhịp, xa hoa của phố thị đông người ở phía sau. Trước mắt nó là những đồng ruộng mênh mông trải dài thẳng tít, những vườn trái cây trĩu nặng. Nó hít một hơi thật sâu, tận hưởng cái hương vị trong lành nơi miền quê.

-Sao anh đưa tôi về quê?- Nó đưa mắt ngắm nhìn mọi thứ qua cửa kính

-Bà tôi muốn gặp cháu dâu tương lai-Hắn từ tốn nói

-Sao..... sao anh không nói sớm- Nó căng thẳng nhìn hắn

-Nói cho em biết để em từ chối hả?- Hắn cốc đầu nó

-Nếu tôi biết trước. Tôi sẽ mua gì đó biếu bà. Anh có thấy ai lần đầu gặp bà của chồng mình mà không mang quà không?-Nó luôn đặt vấn đề lễ nghi đối với người lớn lên hàng đầu

-Em thật sự xem tôi là chồng?-Hắn cười đắc ý

-Trên danh nghĩa tôi là vợ anh-Nó biện minh cho mình

-Trên danh nghĩa thôi sao?-Hắn hất hấn khi nghe câu nói của nó.

Xe chạy khoảng một tiếng thì dừng trước khoảng sân rộng của căn nhà có thể nói là khá lớn so với những ngôi nhà khác.

-Bà ơi! Cháu về rồi.-Hắn bước xuống xe, đi vào nhà

-Vừa về đã ồn ào. Cháu dâu bà đâu?-Bà hắn phúc hậu

-Cháu chào bà.-Nó cúi đầu lễ phép

-Lại đây ngồi với ta-Bà hấn kéo tay nó ngồi cạnh

-Để xem. Cháu dâu của ta bên ngoài xinh đẹp hơn trong tivi nha! Đi đường xa mệt không con?-Bà hấn cười hiền vuốt lại mái tóc rối vì gió của nó

-Bà có xem cháu biểu diễn sao?-Nó cười tươi rồi

-Cháu dâu của ta, ta không xem thì xem ai đây.

-Bà có cháu dâu trò chuyện rồi. Con về đây-Hấn đổi

-Về đi tôi ở đây cùng bà. Đi mau, đi mau-Nó đi lại chỗ hấn đầy đặn

-Hai đứa trẻ con thật. Đi đường xa chắc cũng mệt rồi. Phong mau đưa vợ con về phòng nghỉ đi-Bà hấn lên tiếng can ngăn

-Vâng ạ-Hấn mang balo của nó và hấn lên phòng. Rồi ngã người xuống chiếc giường êm ái

-Mệt thật. Tôi ngủ đây khi nào có cơn thì kêu tôi

-Anh mau về phòng đi chứ?-Nó kéo tay hấn dậy

-Đây là phòng tôi-Hấn chỉ vào người

-Còn tôi..... tôi ở đâu-Nó cũng giống hấn chỉ tay vào người nói

-Tôi và em ở cùng phòng-Hấn tự nhiên đáp

-Không được. Tôi không ở cùng anh được. Lỡ như anh làm gì tôi thì sao?-Nó bắt chéo tay trước ngực.

-Chúng ta cũng sắp kết hôn rồi em còn ngại gì nữa?-Hấn cười gian manh

-Cái tên biến thái này-Nó vợ vội cái gối đánh vào mặt hấn

-Bớt giận....bớt giận. Tôi sẽ không làm gì em đâu đừng lo-Hấn bắt lấy cái gối của nó

-Nhưng.....

-Không nhưng nhị gì hết-Hấn nghiêm mặt

-Tôi đâu có quyền lựa chọn-Nó xụ mặt

-Nhưng bà ở đây một mình hả?-Nó

-Bà ở cùng với Khánh Ngân-Hấn khép hờ đôi mắt

-Khánh Ngân là ai?-Nó bắt đầu tò mò

-Là em họ của tôi. Nhỏ hơn em một tuổi

-Nhưng sao Khánh Ngân lại ở đây

-Ba mẹ con bé mất rồi nên con bé ở cùng bà

-Tôi không thấy em ấy

-Con bé phải đi học. Không rảnh rồi như em đâu.-Hấn giấu cột nó

-Không nói với anh nữa-Nó lấy đồ đi vào phòng tắm.

27. Chương 27: Trở Về Tuổi Thơ

Nó bước ra ngoài với tâm trạng vô cùng thoải mái thì nghe có tiếng gõ cửa. Có lẽ là bà, nó nhanh chóng mở cửa. Trước mắt nó là cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh mang một chút tình nghịch đang nhìn nó

-Em là Khánh Ngân sao?- Nó biết là ai nhưng vẫn hỏi

-Vặng ạ. Chào chị dâu, em thật không ngờ chị là vợ sắp cưới của ông anh già nhà em. Em rất thích chị, nói đúng hơn em là Fan của chị. Hoá ra bức ảnh mà em nhìn thấy là thật, vậy mà hai người lại phủ nhận làm em thất vọng quá chừng. -Khánh Ngân nói một hơi không cho nó kịp trả lời. Nó thì từ nãy đến giờ vẫn còn bất ngờ về độ thân thiện của Khánh Linh

-Ồ

-Nhưng ông anh già của em đâu?- Khánh Linh đảo mắt quanh phòng

-Anh ấy vừa mới ngủ-Nó chỉ tay đến về hướng hần.

-Nhân lúc anh ấy còn ngủ. Chị có muốn đi chơi cùng em không?- Khánh Linh đề nghị. Cái gì chứ đi chơi thì nó không thể từ chối

-Nhưng chị đói quá! Ăn xong rồi đi được không?-Nó xoa xoa cái bụng nhỏ

-Bà bảo em lên gọi chị xuống ăn cơm mà em quên.- Khánh Linh gầy đầu hồi lỗi rồi kéo nó xuống nhà

-Đợi chị kêu anh Phong đã-Nó

-Anh ấy mà dậy là sẽ không cho em với chị đi chơi đâu-Khánh Linh nói nhỏ

-Vậy đi ăn thôi-Nó và Khánh Linh đi xuống nhà, càn quét cái bàn ăn thịnh soạn mà bà hần chuẩn bị rồi xin phép đi cùng Khánh Linh

Khánh Linh đưa nó đến một con kênh cách nhà không xa. Linh dùng một cây dài chọc chọc vào nhánh cây phía trên. Nó nhìn thấy hành động kì lạ của Linh thắc mắc

-Em làm gì vậy?

-À! Em đang lấy trứng kiến để làm mồi câu cá-Linh

-Chúng ta dùng cây này để câu cá hả?- Nó đưa hai cây trúc nhỏ dài bên trên còn buộc một sợi dây trước mặt Linh

-Đúng rồi. Chị bước ra xa đi nếu không sẽ bị kiến cắn đấy-Linh nhắc nhở nó.

Nó đang chăm chú nhìn hành động móc mồi vào lưỡi câu thành thực của Linh. Nó có đi câu với ba vài lần bằng mồi câu có sẵn còn việc đi câu bằng trứng kiến như thế này thì là lần đầu tiên.

-Xong rồi. Bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ là được-Linh cười với nó. Quả thật cô bé này rất gần gũi và thân thiện.

-Em hay thật đấy.- Nó khen Linh

-Đây là những điều cơ bản mà một đứa trẻ trưởng thành nơi miền quê này phải biết. Đợi đến chiều em sẽ cho chị thấy thú vui tiêu khiển của những đứa trẻ nơi đây-Linh tự hào nói

-Em có muốn lên thành phố không?- Nó nhìn vào cái cần câu

-Nơi đó rất ồn ào, em không thích-Linh cười

-Quả thật rất ồn ào.

Đang trò chuyện vui vẻ thì điện thoại của nó reo lên

-Giờ đây?- Nó ngán ngẩm khi nhìn thấy tên người gọi là Lan Anh cô bạn phiền phức của nó

-.....

-Tao về quê nội anh Phong chơi vài ngày để giảm stress. Ở đây thích lắm luôn. Không bị Fan vay tự do làm những chuyện mình thích nữa-Nó hào hứng kể cho Lan Anh nghe

-.....

-Khi nào có thời gian tao sẽ cho mày và Diệp Vi về đây chơi. Tam biệt -Nó ngắt máy

-Là chị Lan Anh phải không ạ-Linh ngồi cạnh lên tiếng. Nó gật đầu thay cho câu trả lời

-Chị sẽ đưa họ về đây thật sao-Linh thích thú hỏi

-Lần sau chị sẽ về cùng họ. Chỉ sợ em không đồng ý cho họ ở nhờ thôi-Nó trên

-Aaaaaaaa..... cá mắt câu rồi-Nó la

-Chị mau giật mạnh cần câu đi-Linh kêu nó

Nó nhanh tay kéo mạnh, Linh gỡ con cá to khoảng cổ tay nó ra khỏi lưỡi câu, thả trở lại

-Sao em thả nó đi?-Nó ngơ ngác

-Câu cho vui thôi chị

Xa xa nó nghe có tiếng đập nước cùng tiếng nô đùa của bọn trẻ. Nó đưa ánh nhìn đến nơi phát ra tiếng động

-Bọn trẻ đó đang làm gì vậy Linh?

- Tắm sông đó chị-Linh kéo nó đến chỗ bọn trẻ.

-Mấy đứa đi thả diều không?- Linh hỏi bọn trẻ đang lội sông kia

-Đi chứ. Chị Linh về lấy diều đi-Một thằng nhỏ trạc chừng 10 tuổi nước da ngăm đen lanh lợi

-Mấy đứa cho chị mượn đi.-Linh đề nghị

-Chị ra trước đi. Em mang diều tới sau.-Một cô bé trả lời

Linh đưa nó đến bãi đất trống, một lúc sau bọn trẻ cũng chạy đến trên tay cầm những con diều giấy mỏng manh

-Chị có chơi trò này bao giờ chưa?-Linh quay sang hỏi nó

-Lâu rồi chị không chơi nữa. Nhưng nó bay được không?- Nó chỉ vào con diều trên tay cậu bé

-Được chứ. Bay cao nữa là đằng khác-Linh đưa con diều cho nó cầm

-Khi nào em nói buông thì chị buông con diều ra nha!- Linh tay cầm cuộn dây diều chạy về hướng có gió. Chạy được một quãng xa Linh hét lớn

-CHỊ BUÔNG ĐI

Con diều từ từ nâng cánh rồi bay cao trên bầu trời. Nó thích thú hò hét tiện tay chụp một vài bức ảnh khoe với Fan “Nơi đây thật yên bình Hân yêu nơi này”

Nó chạy lại đứng cạnh Linh

-Cho chị thả nha!-Linh đưa cuộn dây cho nó

-Có vẻ chị rất vui-Linh nhìn theo cánh diều

-Ừ. Cũng lâu rồi chị không được tự do như thế này-Nó cười tít cả mắt

Cả hai nô đùa với lũ trẻ cho đến tận khi trời tối mịt mới về nhà. Bước vào nhà nó đã thấy cái dáng vẻ tức giận của hân.

28. Chương 28: Là Em Cường Hôn Tôi

-Cả ngày hôm nay đi đâu?

-Đi chơi. Vui lắm!-Nó biết là hân đang giận nhưng vẫn vui vẻ nói

-Đã xin phép tôi chưa?-Hân thấy cái gương mặt vui vẻ như không có chuyện gì của nó thì lửa giận trong lòng lại dãn lên

-Bà đã cho phép tôi đi rồi. Vả lại lúc đó anh còn đang ngủ-Nó ngồi xuống ghế.

-Sao không nghe điện thoại của tôi?

-Tôi không có mang theo.-Nó nhúng vai, tròn mắt nói dối

-Em vừa chia sẻ ảnh lên trang cá nhân-Hắn đưa điện thoại trước mặt nó

-Tôi..... tôi-Nó bị hắn nói trúng tim đen thì áp ứng

-Tự ý đi chơi không xin phép lại còn nói dối để xem tôi phạt em thế nào?-Hắn

-Anh đừng phạt chị Hân là do em.....-Linh lí nhí

-Còn em. Anh sẽ nói ba mẹ cắt chi phí sinh hoạt tháng này xem như là hình phạt-Hắn quay sang Linh

-Em, lên phòng-Hắn lôi nó sênh sếch lên phòng

-Con định làm gì cháu dâu của ta?-Bà hắn nói vọng theo

Lên đến phòng, hắn nghiêm giọng

-Quỳ xuống

-Tại sao tôi phải quỳ?-Nó ngang ngược hỏi

-Hình phạt-Hắn ngắn gọn

-Anh lấy quyền gì phạt tôi?

-Chồng. Có quỳ không?-Hắn lạnh giọng

Nhìn cái vẻ mặt này. Nó không thể không quỳ

-Đã biết lỗi chưa?-Hắn mắt dán vào màn hình laptop

-Tôi không có lỗi.-Nó cứng đầu

-Vậy thì quỳ đến bao giờ biết lỗi mới thôi

Đối với con người ngang ngược, cứng đầu như nó thì sẽ không bao giờ nhận lỗi.

Một tiếng.....hai tiếng. Đã hai tiếng trôi qua nhưng nó vẫn không mở miệng xin lỗi. Có lẽ vì đi chơi một quá nên nó vừa quỳ vừa ngủ. Hắn không đành lòng, đặt laptop xuống rồi bế nó lên giường vuốt lại mái tóc dài óng mượt của nó

-Chỉ cần nói xin lỗi là được. Sao lại phải cứng đầu?- Hắn đặt lên trán nó một nụ hôn rồi bước ra ngoài.

Thật ra, nó chưa có ngủ chỉ là đang nhắm mắt. Nó nghe hết tất cả những gì hắn nói, và cảm nhận được cả nụ hôn mà hắn dành cho nó. Nhưng hắn đi đâu thế? Sang phòng khác ngủ sao?

Đang tự hỏi thì hắn bước vào trên tay còn cầm một chai dầu gió. Hắn dùng dầu xoa lên hai đầu gối đã sưng đỏ lên vì quỳ lâu của nó. Sau đó hắn nằm xuống ôm trọn nó vào lòng.

Cái ôm của hắn sao ấm áp đến lạ. Nó tham lam vòng tay sang ôm hắn.

Bình minh nơi đây bắt đầu với tiếng chim ríu rít, với tiếng cười nói của những người nông dân đang chuẩn bị ra đồng. Nó làm vệ sinh cá nhân xong định đánh thức hắn nhưng rồi lại thôi. Nó lười biếng lại nằm cạnh hắn tiện tay vuốt ve khuôn mặt như tạt kia. Tay nó di chuyển từ chân mày đến mắt, mũi rồi dừng lại nơi bờ môi của hắn. Một suy nghĩ bất chính loé lên trong đầu nó là hôn hắn. Nó đánh vào đầu mình xua đi cái ý nghĩ kia. Nhưng hắn đang ngủ mà có bị nó hôn thì cũng chẳng biết. Nó từ từ tiêng lại gần hắn, áp cánh môi anh đào của nó vào môi hắn. Nó cảm nhận gáy mình bị ai đó giữ chặt. Thật ra hắn đã dậy ngay sao khi nó đến nằm cạnh nhưng hắn muốn xem con tiểu yêu này định làm gì. Không ngờ nó lại gan đến thế muốn cưỡng hôn hắn. Vậy thì hắn phải nhiệt tình đáp trả rồi. Hắn dùng lưỡi mình tách lấy răng nó, tiến vào bên trong khoang miệng nó. Hắn dùng lưỡi của mình treu đùa chiếc lưỡi vụng về của nó. Đến khi nó gần như thở không nổi hắn mới luyện tiếc rời cánh môi nó. Được hắn buông tha, nó hít lấy hít để cái không khí như mất từ bao giờ rồi dùng tay đưa lên môi, tay còn lại chỉ vào người hắn tức giận

-Anh dám

-Là em cưỡng hôn tôi-Hắn gạt tay nó
 -Tôi không có-Nó chối
 -Là ai nhân lúc tôi đang ngủ.....-Hắn dắt ý
 -Được rồi không cần nói nữa-Nó ngượng đỏ mặt chạy xuống nhà.
 Vừa bước ra khỏi phòng đã thấy Linh nhìn chăm chăm nó
 -Chị bị bệnh sao?-Linh áp tay lên trán nó
 -Không có. -Nó lắc đầu
 -Mặt chị đỏ lên hết rồi kia-Linh
 -Thôi đi xuống nhà nào. Hôm nay em không đi học sao?-Nó đổi chủ đề
 -Hôm nay cuối tuần
 -Vậy em đưa chị đi chơi đi-Nó đề nghị
 -Em không dám-Linh xua xua tay
 -Chị muốn đi.....-Nó lay lay tay Linh
 -Chị bảo ông anh giá khó tính kia đưa chị đi đi
 -Chị ở nhà.-Nó chán nản đi xuống nhà
 -Hai đứa ăn sáng đi-Vừa thấy nó và Linh bà hấn nói. Nó ngồi vào bàn dùng bữa sáng. Hấn đi xuống sau nó, rồi ngồi cạnh nó. Cả nhà cùng nhau ăn sáng rồi chuyện ai nấy làm.

29. Chương 29: Tai Nạn

Một tuần trôi qua, nó và hấn phải trở về thành phố tiếp tục cuộc sống ồn ào với bài vở chất chồng, show diễn dày đặc. Nó thật không muốn trở về chút nào

-Con muốn ở đây với bà lâu hơn nữa nhưng con phải về rồi. Sẽ nhớ bà lắm-Nó ôm lấy bà hấn làm nũng

-Cháu dâu ngoan-Bà hấn xoa đầu nó

-Em sẽ lên dự lễ cưới chứ?-Nó quay sang nhìn Linh

-Nhất định sẽ lên-Linh cười

-Chị sẽ làm hướng dẫn viên đưa em đi chơi-Nó khẳng định

-Em muốn tôi bỏ lại?- Hấn ở trong xe nói vọng ra

-Chờ chút. Con đi đây-Nó chạy vào xe

Về đến nhà, nó liền nhắn tin rủ hai con bạn chỉ cốt đi dạo, cũng đã một tuần không gặp rồi còn gì.Sau khi chọn được trang phục dạo phố vừa ý, nó đi xuống nhà

-Đi đâu?-Hấn thấy nó định đi ra ngoài thì hỏi

-Đi dạo

-Em nghĩ ở đây giống ở quê hay sao mà tự tiện đi dạo?-Hấn gắt

-Sẽ không ai nhận ra tôi đâu.-Nó ba chân bốn cẳng chạy lữ như bị hấn bắt lại là khỏi có đi chơi cùng hai người kia. Nó đi đến quán cafe lần trước bọn nó đi. Lan Anh và Diệp Vi ngồi trong một góc khuất của quán vẫy tay gọi nó.

-Về quê chồng mày vui không?-Diệp Vi giỡ giọng trêu chọc

-Vui lắm! Nào là thả diều, câu cá..... còn rất nhiều trò chơi mà những đứa trẻ lớn lên ở thành phố như chúng ta chưa bao giờ được chơi qua-Nó hào hứng kể

-Thích thật đấy-Lan Anh ganh tị

-Nếu như có thời gian rảnh tao sẽ đưa bọn bây về đấy.-Nó vỗ vỗ vai Lan Anh

-Không biết khi nào rảnh. Sắp tới bọn mình có chuyến lưu diễn khoảng một tháng mới về.-Diệp Vi ngán ngẩm

-Khi nào? Sao tao không nghe thông báo?-Nó ngơ ngác

-Quản lí mới gọi điện nói tao thông báo cho bọn mày nè. Theo như tao biết là hai tháng nữa đi.-Diệp Vi trả lời

-Hai tháng nữa mà.-Lan Anh lên tiếng

-Tuần sau bắt đầu tập luyện để chuẩn bị cho chuyến lưu diễn rồi. Không có thời gian rảnh-Diệp Vi lào bào

-SK có đi không?-Lan Anh thích thú

-Tao không biết-Diệp Vi nhún vai

-Mày hỏi anh yêu của mày thử xem-Nó

-Sao mày không đi hỏi chồng mày.-Diệp Vi cũng không vừa

-Thôi thôi cho tao xin. Hai người bọn mày có muốn đi dạo không?-Lan Anh đề nghị

-Ý tưởng hay. Duyệt-Diệp Vi tán thành

Bọn nó thoải mái đi dạo, mặt cho nhiều người đang nhìn với con mắt khó hiểu. Cũng chẳng có gì lạ, ai đời đi dạo phố đêm mà trùm kín mít chỉ chừa có mỗi đôi mắt như bọn nó người ta không nhìn mới lạ

-Hay là mình tháo ra đi-Diệp Vi thấy có hơi khác lạ với nhiều người nên ý kiến

-Mày muốn Fan với antifan đuổi theo thì cứ tự nhiên-Nó nhún vai

-Bên kia đường có gì vui vậy?-Lan Anh chỉ tay về phía đám đông bên đường

-Muốn biết thì sang đó xem-Nó cũng có hứng thú với những chỗ đông vui như vậy

-Mau đi-Lan Anh phấn khích, vội bước sang đường mà không chú ý đến chiếc xe đang lao đến

Rầm

Lan Anh ngã xuống đường, người bê bết máu

-Lan Anh-Nó và Diệp Vi đồng thanh, chạy đến chỗ Lan Anh

-Mày tỉnh lại đi Lan Anh. Làm ơn đi mà-Nó ôm Lan Anh gào khóc, nó đang rất sợ, sợ Lan Anh sẽ giống như chị ấy rồi xa nó

-Làm ơn gọi cấp cứu đi-Diệp Vi sợ hãi

Lan Anh được đưa vào phòng cấp cứu. Nó và Diệp Vi cứ luẩn cuẩn không biết như thế nào đành gọi điện cho bọn hắn.

Nam hốt hãi chạy vào

-Lan Anh đâu?

-Nó còn đang trong phòng cấp cứu-Diệp Vi chỉ vào căn phòng đang nhấp nháy dòng chữ “ phòng cấp cứu”

-Sao lại bị tai nạn-Nam ánh mắt vô hồn nhìn vào phòng cấp cứu

-Là do không cẩn thận-Từ nãy đến giờ chỉ có Diệp Vi trả lời câu hỏi của Nam

Nó ngồi đó, lặng đi. Nó thật sự rất sợ, sợ cái cảm giác nhìn người mà nó yêu thương rồi xa nó. Hắn biết nó sợ nhưng chỉ có thể ôm nó vào lòng.

Một vị bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu

-Cô ấy sao rồi?-Nam vội vàng hỏi

-Cô ấy không sao mọi người đừng quá lo lắng. Là do chấn động mạnh và mất máu quá nhiều nên ngất đi thôi. Bây giờ mọi người có thể vào thăm. -Bác sĩ trấn an mọi người. Nam vội chạy vào phòng bệnh. Lan Anh nằm ở đó, nhỏ vẫn chưa tỉnh.

-Mọi người về đi em sẽ chăm sóc cô ấy-Nam mệt mỏi nói

-Bọn anh về trước đây.-Hắn nắm tay nó đi

-Nhưng.....-Nó muốn ở lại đến khi nào Lan Anh tỉnh

-Em mệt rồi mau về đi-Đặng Dương lên tiến

Mọi người ra về, trong phòng chỉ còn mỗi Nam và Lan Anh. Cậu nắm lấy đôi bàn tay lạnh lẽo của Lan Anh. Đôi mắt Lan Anh dần dần mở, trước mắt nhỏ là căn phòng trắng toát, ngập mùi thuốc sát trùng và cả người con trai mà nhỏ thầm yêu thương.

-Anh-Nhỏ yếu ớt

-Tại sao qua đường không chú ý để bị tai nạn. Sao tự ý đi ra ngoài mà không có chị quản lí đi cùng. Em có biết là tôi lo cho em biết nhường nào không? Nếu như em có chuyện gì thì tôi phải làm sao đây?-Mọi tức giận, mọi lo lắng của Nam một lần trút hết

-Em xin lỗi-Lan Anh ở trong vòng tay của Nam lí nhí

-Sao này đừng để bản thân như thế nữa hiểu không?-Nam dịu dàng

Lan Anh bật khóc, siết chặt cái ôm hơn

-Anh lo cho em sao?

-Rất lo

-Em.....

-Đừng nói gì cả.-Nam cúi người xuống đặt lên môi Lan Anh nụ hôn nồng ấm

Nam thật sự đã chấp nhận Lan Anh. Cậu đã có thể buông bỏ quá khứ để đón nhận người con gái khác.

30. Chương 30: Ước Mơ

Những ngày sau đó là những ngày vô cùng hạnh phúc đối với Lan Anh. Tuy phải nằm viện nhưng nhỏ không hề nhàm chán. Vì lúc nào cũng có Nam ở bên cạnh quan tâm, chăm sóc và còn cả bọn nó nữa hôm nay cũng không ngoại lệ

-Tao đến rồi đây.-Nó đưa một túi cháo trước mặt Lan Anh

-Cả tao nữa nè! Anh Đặng Dương nữa-Diệp Vi cũng không kém phần ồn ào

-Hai bây không đến thì tốt hơn. -Lan Anh biểu môi

-Bọn mình đến đây làm kì đà cản mũi nên có người không thích kìa.-Diệp Vi trào phúng

-Nằm viện mà có người yêu ở bên chăm sóc thì còn gì bằng. Đôi lúc tao cũng muốn nằm viện giống mày-Nó cũng hòa theo trêu chọc Lan Anh làm cho mặt nhỏ đỏ lên như trái cà chua chín

-Nói năng kiểu gì vậy hả?-Hắn bước vào, lườm nó

-Hứ.-Nó không thèm trả lời hắn

-Nhìn kìa hai người thật giống vợ chồng son nha!- Đặng Dương cười cười
-Người ta là sắp cưới nhau rồi đó anh-Lan Anh tuy là bệnh nhân nhưng cũng không vừa
-Em nhiều chuyện-Nam nhéo nhẹ chóp mũi Lan Anh
-Ganh tị chết mất. Mọi người ở chơi vui nha! Em phải về rồi-Nó nhăn mặt
-Em cũng về đây không chịu nổi-Diệp Vi phối hợp cùng nó
-Diễn sâu thật-Lan Anh xoa cằm

Bọn nó vô tư cười nói vui vẻ. Các cô nàng này hình như lúc nào cũng có chuyện để nói thì phải. Bọn nó cứ nói không ngừng, còn bọn hấn chỉ im lặng, hướng ánh mắt về phía một nửa của mình mà lắng nghe rồi vô thức mỉm cười.

Đến tận khi chiều tối nó mới chịu về nhà.

-Tôi lên phòng trước đây-Nó chạy một mạch về phòng rồi chăm chú viết viết vẽ vẽ cái gì đấy.

Cốc cốc

-Vào đi cửa không khoá-Nó biết là hấn nên không ngần ngại cho vào
-Làm gì chăm chú vậy?-Hấn đặt cốc sữa cạnh nó
-Thiết kế-Nó vẫn miệt mài
-Uống sữa đi rồi hấn làm. Nhưng em biết thiết kế sao?-Hấn có phần ngạc nhiên
-Ừ biết-Nó tiện miệng trả lời
-Thật sao hay buồn không có việc gì làm nên vẽ bậy-Hấn chọc nó
-Anh biết nhà thiết kế Elly Nguyễn chứ?-Nó xoay ghế đối diện hấn
-Ừ. Tôi có một vài mẫu do cô ấy thiết kế nhưng chưa bao giờ gặp mặt. Cô ấy là người nổi tiếng trong ngành thời trang với những mẫu thiết kế phá cách nhưng tinh tế và chưa một ai trong ngành này biết mặt cô ấy. Cô ấy là nhà thiết kế độc quyền của tập đoàn nhà em, chắc em đã gặp qua rồi. -Hấn chóng hai tay ngả người về phía sau luyên thuyên nói
-Là tôi đó-Nó chỉ tay vào người
-Nói dối trắng trợn-Hấn trề môi

-Không tin thì hỏi ba mẹ tôi hay hỏi Nam cũng được-Nó xoay người lại tiếp tục công việc đang dang dở

-Thật sao?-Hấn đứng phía sau nó chóng hai tay xuống bàn nhìn chần chẫn vào mẫu thiết kế của nó. Hiện giờ khoảng cách giữa mặt nó và mặt hấn hầu như không có.

-Lẽ phục?-Hấn quay lại, hỏi nó môi gần với môi nó

-Ừ. Nhưng anh có thể nào cách xa tôi được không?-Nó đẩy hấn

-Sao lại thiết kế lẽ phục-Hấn quay trở lại giường thoải mái nằm xuống

-Từ lúc tôi bắt đầu cầm bút thiết kế, tôi đã ấp ủ mơ ước sao này sẽ tự tay thiết kế lẽ phục cho tôi và người con trai mà tôi yêu thương và gắn bó cả đời. Ước mơ của tôi đã được thực hiện nhưng tôi không ngờ nó lại được thực hiện sớm như thế và càng không ngờ tôi phải gắn bó cả đời với người con trai mà tôi không hề yêu thương.-Nó không ngần ngại chia sẻ cái mơ ước từ bé đến giờ cho hấn nghe

-Không phải em thích hát sao?-Hấn thắc mắc

-Ừ rất thích-Nó vui vẻ khi nhắc đến điều này

-Thích thiết kế giống như thích hát không?

-Lúc đầu tôi rất gét nhưng vì thiết kế là ước mơ của chị ấy, vì tôi mà chị ấy không thể thực hiện được ước mơ của mình. Nên tôi thay chị ấy thực hiện, gần bó nhiều rồi cũng dần yêu thích-Giọng nó trầm xuống

-Chị ấy?- Hấn tò mò về người con gái trong câu chuyện của nó

-Là người mà tôi yêu thương nhất sau ba mẹ

-Không lẽ em bị.....-Hấn đang nghĩ đến khả năng khó có thể xảy ra nhất, nó là less sau. Không thể nào

-Anh nghĩ đi đâu vậy? Chị ấy là người mà Nam yêu vì Nam yêu chị ấy nên tôi cũng yêu chị ấy xem chị ấy như chị gái mình-Ánh mắt nó ánh lên niềm hạnh phúc nhưng có chút đau thương khi nhắc đến người con gái đó

-Người Nam yêu?- Hấn không phải là con người nhiều chuyện hay tọc mạch chuyện của người khác nhưng đối với chuyện của nó hấn lại tò mò muốn biết

-Anh không về phòng?- Nó không muốn nhắc đến câu chuyện buồn trong quá khứ nữa

-Muốn ở đây-Hấn lại giữ trò trẻ con nữa rồi

-Mau về phòng giùm-Nó chỉ tay ra cửa

-Không thích-Hấn cuộn người trong chăn

-Tuỳ anh nhưng làm ơn im lặng để tôi tập trung.-Nó nhắc nhở

-Không im-Chỉ với nó hấn mới trẻ con như thế

-Có muốn mặc lễ phục đẹp không?- Nó như bà mẹ trẻ đang dỗ dành con mình bằng những lời lẽ dịu ngọt. Hấn như hiểu ý, im lặng ngắm nhìn nó làm việc. Những lúc nó chú tâm như thế này trong nó quyến rũ đến nhường nào. Hấn cứ ngắm nhìn nó cho đến khi thiếp đi mới thôi. Cuối cùng bộ lễ phục cũng đã xong nó mệt mỏi nằm xuống giường. Nhìn người con trai đang cuộn tròn trong chăn

-Ngủ ngon đến vậy. Không đành lòng đánh thức anh.- Nó đưa tay vuốt nhẹ mái tóc màu nâu đồng đã che gần hết khuôn mặt điển trai kia

-Ngủ ngon-Nó thơm vào má hấn

Hai con người, hai trái tim đang đập lệch nhịp vì nhau đang dần chìm vào giấc ngủ.

31. Chương 31: Lễ Kết Hôn

Những ngày sau đó là những ngày vô cùng bận rộn đối với nó và hấn. Mỗi sáng phải đến công ty luyện tập, những giờ nghỉ trưa phải chạy đến nhà hàng, lễ đường để chuẩn bị cho hôn lễ. Tối lại phải đi diễn, học cùng với giáo viên riêng. Một ngày của nó kết thúc khi đồng hồ điểm 11 giờ. Bình minh lại lên, vẫn là những tia nắng xuyên qua cánh lá, vẫn là tiếng chim ríu rít gọi bầy. Nhưng đối với nó bình minh hôm nay thật khác lạ. Vẫn là căn phòng với tông xanh dương dịu mát nhưng không còn gắn liền với hình ảnh cô gái nhỏ nào đẩy lười biếng trên giường mà là một thiếu nữ đang diện trên người chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi. Đúng vậy hôm nay là ngày mà nó và hấn kết hôn.

Không biết những người con gái khác khi kết hôn với người mình yêu sẽ như thế nào nhỉ? Đối với nó thì bây giờ rất hồi hộp, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Nó được đưa đến lễ đường. Ba nó dắt tay nó đi vào lễ đường nơi có hấn đang đứng trên tay nó cầm một bó hoa hồng nhưng đỏ thắm. Ba nó đặt tay nó lên tay hấn

-Ta giao con gái của ta cho con

-Con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy-Hấn lễ phép

Bây giờ nó mới để ý bộ comle màu trắng mà hấn đang mặc trên người. Nhìn hấn bây giờ chính chắn hơn rất nhiều so với những lúc đầu vồ vờ với nó.

-Em rất đẹp-Hấn nói nhỏ vào tay nó. Làm cho khuôn mặt được trang điểm của nó nung đỏ rất đáng yêu

Giờ làm lễ chính thức bắt đầu. Một vị cha xứ bước làm đúng vai trò của mình

-Vũ Nguyễn Đình Phong con có đồng ý lấy Nguyễn Bảo Gia Hân làm vợ cho dù có ôm đầu hay bệnh tật.....(Cái này t/g không thuộc hi)

-Con đồng ý.-Hắn nhìn sang nó nở nụ cười hạnh phúc, một nụ cười chứa đựng cả sự yêu thương đối với nó. Nó thoáng ngáy người khi nhìn thấy nụ cười của hắn.

Cha xứ tiếp tục hỏi nó. Nó có hơi lưỡng lự nhưng đã chấp nhận bước vào đây, chấp nhận khoát lên người bộ váy cưới cũng đồng nghĩ với việc nó không thể từ chối

-Con đồng ý

-Hai con hãy trao nhẫn cưới cho nhau-Cha xứ.

Sau phần trao nhẫn cưới cha xứ phần khích nói

-Bây giờ hai con chính thức trở thành vợ chồng. Con được quyền hôn cô dâu

Sau câu nói của vị cha xứ là muôn vàng tiếng vỗ tay cả những tiếng reo hò

-HÔN ĐI.... HÔN ĐI

Nó chưa hiểu được vấn đề thì cảm nhận được sự ấm nóng, mềm mại và cả cái hơi thở nam tính của hắn. Hắn đang hôn nó, nụ hôn lần này không vội vàng cũng không bất ngờ như lần trước. Lần này nó cảm nhận được sự ngọt ngào, trái tim của nó không tự chủ đập lệch nhịp. Hắn dùng chiếc lưỡi của mình không ngừng luồn lách bên trong khoang miệng của nó, chiếm hết tiện nghi. Nó không tự chủ, vụng về đáo lại cái hôn cuồng nhiệt của hắn. Đôi tay của hắn siết chặt vòng eo nó hơn. Hắn luyến tiếc buông nó ra khi nhận thấy nó không thể thở nổi nữa. Sau khi được hắn buông ra nó không ngần ngại lườm hắn một cái.

-Em cũng đáp lại rồi còn gì-Hắn cười mãn nguyện càng làm cho nó tức hơn

-Không nói với anh-Nó quay đi nơi khác để giấu đi sự ngượng ngùng

Nó cùng mọi người di chuyển đến nhà hàng. Do phải đi lại nhiều trên đôi giày cao gót, chân nó đau buốt hắn nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt nó hỏi

-Sao vậy?

-Đi giày cao gót không quen nên chân tôi đau-Nó chau mày

Hắn không nói gì lấy điện thoại ấn gọi ai đó, rồi bỏ đi. Một lát sau hắn quay lại trên tay còn cầm một đôi giày búp bê màu trắng. Hắn cúi xuống tháo đôi cao gót của nó ra

-Anh đứng lên đi. Mọi người đang nhìn kìa-Nó vội nói với hắn khi nhận thấy mọi người đang hướng ánh mắt về phía nó. Mặc cho nó nói thế nào hắn cũng không đứng dậy cho đến khi thay giày cho nó xong

-Đi giày này sẽ không đau chân-Hắn lấy tay nó khoát vào tay mình

-Tôi có thể tự làm được. Anh làm như vậy ngại chết được-Nó

-Tôi là đang quan tâm vợ của tôi có gì phải ngại-Hắn cười. Hắn thật sự xem nó là vợ sao.

Nó kéo hắn đi đến chiếc bàn mà Nam, Lan Anh, Diệp Vi và Đăng Dương đang ngồi

-Hôm nay mày đẹp lắm-Lan Anh khen nó

-Có muốn đẹp như tao thì mau mau lấy anh tao đi- Nó đá đểu Lan Anh

-Em sẽ hạnh phúc?- Nam kéo nó lại gần

-Nam đừng lo. Em sẽ hạnh phúc

-Ngày đó sắp đến rồi. Em sẽ không như những năm trước chứ. Em hãy buông bỏ quá khứ đi được không? Chuyện đó đã qua lâu rồi. -Nam trầm giọng

-Em xin lỗi-Nó quay lưng đi. Làm sao nó có thể buông đây. Mọi chuyện là do nó, thì làm sao nó có thể

-Hai người nói chuyện gì mà trong căng thẳng vậy?- Hấn quan tâm nó

-Không có gì

Buổi lễ cũng đã kết thúc nó và hấn trở về nhà. Do phải thay nó mời rượu mọi người nên hấn say khướt phải khó khăn lắm nó mới đưa hấn lên phòng được. Thay bộ váy vương bận kia ra nó đi pha nước giải rượu rồi cả nước ầm ì lao người cho hấn.

-Anh uống nước đi cho tỉnh-Nó đưa ly nước cho hấn

-Không uống

-Tôi về phòng đây khi nào muốn uống thì lấy-Nó toang bước đi thì bị hấn kéo lại, mắt dờn vào người hấn

-Anh định làm gì?-Nó gắt

-Ở lại với tôi

-Không được-Nó cương quyết

-Làm ơn đi-Hấn này nỉ

Bị hấn ôm chặt như thế này có muốn đi cũng chẳng được.

32. Chương 32: Vì Đó Là Em

Cái ngày mà cả nó và Nam sợ nhất cũng đã đến. Hôm nay, nó không nói cười vui vẻ cũng chẳng màng trêu chọc hấn. Nó trầm lặng hơn, nó như một con người hoàn toàn khác cả cách ăn mặc cũng khác hấn. Nó luôn đeo đuổi phong cách năng động cá tính, chỉ có những khi dự sự kiện hay biểu diễn nó mới mặc váy nhưng hôm nay nó lại dịu dàng trong chiếc váy trắng dài đến gối

-Em không khoẻ sau?-Hấn nhận thấy sự khác lạ nên hỏi

Im lặng

-Tôi đưa em đi khám nha!-Nó chưa bao giờ im lặng với hấn như thế

Im lặng

-Làm ơn nói gì đi. Em đừng im lặng như thế.-Hấn hoang mang khi nhìn thấy nó như thế

-Nói với quản lí hôm nay tôi nghỉ-Cuối cùng nó cũng chịu mở lời. Nó đi thẳng lên phòng khoá chốt lại mặc cho hấn có gọi như thế nào nó cũng không mở cửa

Ở một nơi khác trên ngọn đồi lộng gió. Một chàng trai nắm lấy đôi tay cô gái nhìn chăm chú vào tấm bia có ảnh một cô gái đang cười hạnh phúc bên dưới là dòng chữ “Trịnh Kỳ Thư“. Người con trai không ai khác đó là Nam bên cạnh là Lan Anh còn người con gái đã nằm mãi dưới nền đất lạnh lẽo kia là người mà Nam đã từng yêu sâu đậm

-Anh đến rồi đây-Nam chua xót

-Em lúc nào cũng cười tươi như thế.

-Em có nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh anh không? Anh yêu cô ấy mất rồi. Em sẽ chúc phúc cho anh chứ? Anh xin lỗi vì không thể giữ lời hứa rằng sẽ yêu em mãi mãi-Từ nãy đến giờ chỉ có Nam đọc thoại

Mỗi năm đến ngày này Nam lại một mình ra đây ngồi cạnh mộ cô cho đến tận tối nhưng năm nay lại khác, cậu đến đây cùng người con gái mà cậu yêu. Cậu đã thật sự buông bỏ quá khứ nhưng còn nó thì sau

Cái giấc mơ kinh hoàng ấy lại xuất hiện. Trong mơ nó thấy cô gái nhỏ trạc chừng 14 tuổi mặc chiếc váy màu xanh chạy qua đường, một chiếc xe lao nhanh đến cô gái nghe thấy tiếng gọi

-Hân cẩn thận

Rằm

Cô gái nhỏ với chiếc váy màu xanh dần mở mắt. Trước mắt cô là hình ảnh một cô gái trong bộ váy trắng đã bị nhộm đỏ bởi máu tanh, nằm im trên mặt đường lạnh ngắt. Cô gái với chiếc váy màu xanh như chết lặng bên tay vang lên tiếng gào khóc của cậu con trai

-Không. Kỳ Thư làm ơn mở mắt ra. Em đừng ngủ làm ơn đi

Nó tỉnh giấc mồ hôi đầm đìa. Hân nghe thấy tiếng chuông cửa, đi xuống mở cửa

-Em đến tìm Hân?-Hân nhìn thấy Nam và Lan Anh

-Em ấy đâu?

-Từ sáng đến giờ em ấy cứ nhốt mình trong phòng. Anh đang rất lo-Hân giọng đầy lo lắng

-Anh để em vào khuyên em ấy

Nó ở trên lầu nghe tiếng Nam thì chạy xuống

-Nam tìm Kỳ Thư cho em đi-Nó ôm lấy Nam nức nở

-Kỳ Thư mất lâu rồi.-Nam nắm chặt hai vai nó

-Không. Nam nói dối, Kỳ Thư chị ấy vẫn còn sống-Nó hét lớn

* Bốp*

Nam vung tay đánh vào má nó. Cậu thật sự rất yêu chiều đứa em gái này nhưng hôm nay lại đánh nó, cậu cũng rất đau. Nhưng cậu không thể nào cứ để nó sống với cái bóng của Kỳ Thư mãi được

-Sao em lại đánh em ấy-Hân ôm nó vào lòng

-Em tỉnh lại cho anh. Kỳ Thư đã mất thật rồi. Em đừng cứ mãi như thế. Anh đã buông bỏ rồi tại sao em không thể chứ-Nam phớt lờ câu nói của hân

-Nam quên chị ấy thật sao?- Nó thất vọng

-Anh không quên chỉ là anh mang cô ấy cất vào một góc mà thôi-

-Anh chăm sóc em ấy giúp em-Nam nói với hân sau đó nắm tay Lan Anh ra về

Nó chạy lên sân thượng khóc thảm thương. Hân đau lòng biết nhường nào khi nhìn thấy con tiểu yêu tinh nghịch ngày nào đang khóc. Hân ôm nó từ phía sau, nó cũng không từ chối cái ôm của hân

-Nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra được không?- Hân ôn nhu

Nó kể cho hân nghe mọi chuyện trong nước mắt

-Kể từ ngày chị ấy ra đi. Tôi bị trầm cảm suốt một năm, tôi luôn sống trong sự dằn vặt và tự trách. Còn Nam lại trở nên lạnh lùng, vô cảm với mọi thứ xung quanh nhưng Nam lại yêu thương tôi, quan tâm tôi nhiều hơn lúc trước đều đó càng làm cho tôi cảm thấy tự trách bản thân hơn.-Nó đã không còn nước mắt để khóc nữa

-Chuyện đó không phải là do em. Nếu như lúc đó người mất đi là em thì Nam cũng sẽ như vậy. Nghe anh đừng suy nghĩ đến những chuyện trong quá khứ nữa. Em cứ như vậy liệu rằng cô gái đó có yên lòng ra đi hay không?- Hân ấm áp khuyên nó

-Sau này hãy để anh là người lau đi những giọt nước mắt của em là người lắng nghe và chạy đến bên em mọi lúc? Hân đã lấy hết càn đảm để thổ lộ với nó

-Tại sao anh luôn dịu dàng luôn cho em cảm giác ấm áp, an toàn khi ở bên-Nó xoay người lay ôm lấy hân như một chỗ dựa vững chắc

-Vì đó là em. Vì anh yêu em-Hân hôn lên trán nó

-Em cũng yêu anh-Nó dụi cái đầu nhỏ trông ngực hấn tham lam hít lấy mùi bạc hà trên người hấn
 -Gió lạnh lắm anh đưa em xuống nhà.-Hấn bế nó lên bế về phòng mình
 -Sao lại đưa em về phòng anh?- Nó nghi ngờ
 -Sau này em sẽ ngủ cùng anh-Hấn xoa đầu nó
 -Không được-Nó phản đối
 -Anh sẽ không là gì em đâu? Chỉ là xem em như gối ôm mà ôm ngủ thôi-Hấn cười
 -Em là gối ôm-Nó chỉ tay vào người
 -Ngủ nào. Ngủ ngon-Hấn ôm nó vào lòng
 -Anh ngủ ngon-Nó cũng ôm hấn
 Tình yêu của nó và hấn thật sự đã bắt đầu. Nhưng liệu rằng sẽ mãi mãi hạnh phúc như thế?

33. Chương 33: Em Không Được Mặc Áo Người Khác

-Chồng yêu đang làm gì đó?- Nó ôm hấn từ phía sau
 -Anh đang nấu bữa sáng cho vợ yêu-Hấn xoay lại hôn lên trán nó ngọt ngào
 -Để em giúp anh-Nó đề nghị
 -Không được-Hấn chau mày
 -Tại sao?-Nó chu môi
 -Em có biết làm gì đâu mà giúp anh-Hấn xoa đầu nó
 -Anh hướng dẫn cho em là được rồi-Nó nịnh
 -Thôi được. Em cắt củ cải giúp anh đi-Hấn gỡ củ cải trước mặt nó
 -Tưởng gì?-Nó lấy ngón cái quệt ngang mũi
 -Cẩn thận đây.-Hấn nhắc nhở
 Nó chăm chú cắt củ cải, do vội vàng mà cắt phải tay nó khẽ kêu “a” một tiếng
 -Sao vậy. Đưa anh xem.-Hấn kéo cái tay đang rỉ máu bị nó giấu phía sau lưng
 -Em không sao-Nó cười
 -Còn cười được nữa. Ở yên đây anh băng vết thương cho-Hấn chạy đi lấy hộp sơ cứu, cẩn thận băng bó vết thương giúp nó.
 -Có đau không?
 -Không đau chút nào
 -Sao này sẽ không cho em vào bếp nữa-Hấn búng trán nó
 -Em nhất định sẽ học nấu ăn. Sau này sẽ tự tay nấu cho anh-Nó giọng chất nịch
 -Cho anh xin-Hấn trêu nó
 Cả gian bếp ngập tràn sự yêu thương
 -Anh có đi lưu diễn cùng bọn em không?-Đang ăn nó buông đũa nhìn hấn chờ đợi
 -Không. Bọn anh đang chuẩn bị cho buổi kỉ niệm một năm thành lập nhóm-Hấn
 -Em phải đi những một tháng-Nó giọng buồn buồn

-Anh sẽ rất nhớ em-Hắn cũng không khác nó là bao

-Em rất sợ-Nó vẻ suy tư như bà cụ non

-Em sợ chuyện gì?-Nó là đang là sợ chuyện gì chứ

-Sợ anh sẽ bị chị người mẫu hay diễn viên chân dài nào đấy quyến rũ-Nó đưa mắt nhìn xung quanh cái kiểu như nói đại trúng ai thì trúng

-Chồng em lãng nhãng đến vậy sao?- Hắn nghe nó nói thì trong lòng vui đến lạ, nó sợ mất hắn đến vậy sao

-Em cũng không biết. Nhưng chồng em hoàn hảo như thế này không có người đeo đuổi mới lạ-Nó nhìn hắn từ trên xuống dưới, xoa cằm, lắc đầu trong rất nực cười

-Ăn nhanh rồi còn đến công ty kìa. Tiểu yêu

Nó và hắn đi đến công ty. Từ khi lên xe nó đã luyện thuyên mãi về việc hắn ở nhà phải như thế nào? Phải ăn uống ra sao rồi những việc linh tinh khác

-Em vào trước đây-Nó vừa bước xuống xe đã hấp tấp chạy đi

-Chờ anh-Nó luôn hấp tấp như thế. Hắn chỉ biết lắc đầu mà đi theo sau.

Nó chuyên tâm vào luyện tập, đến tối thì về nhà cùng hắn

-Mệt chết mất-Nó lăn qua lăn lại trên giường

-Anh đi tắm đây-Hắn mở tủ lấy đồ

-Em tắm trước. -Nó lấy đồ rồi chạy vào phòng tắm

-Em thật trẻ con-Hắn lẩm bẩm một mình rồi mang đồ sang phòng nó tắm.

Hắn trở về phòng cũng là lúc nó bước ra. Trên người khoác chiếc áo sơ mi trắng nhưng chiếc áo này rộng và dài hơn người nó, dài đến mức che mất cái quần đùi của nó và lại đây là mẫu áo nam

-Áo của ai?- Mặt hắn đanh lại

-À. Là áo của Nam em lấy mặc ngủ ấy-Nó à một tiếng rõ dài, gãy gãy đầu

-Em. Mau thay đồ khác-Hắn đi đến tủ quần áo của mình lôi ra hàng tá áo sơ mi nào là sơ mi bông, nào là màu tím, đen, trắng, xanh có đủ cả

-Anh cho em hết. Còn đồ của Nam ngày mai anh sẽ mang trả lại-Hắn đi lại tủ áo bên cạnh, mang tất cả áo sơ mi của Nam cho vào túi lớn

-Sao lại cho em. Rồi mang đồ của Nam trả còn cả cái gương mặt giận dữ kia nữa-Nó ôm đóng áo của hắn trên tay

-Anh không thích em mặc áo của người khác. Từ bây giờ em chỉ được phép mặc áo của anh thôi-Hắn nghiêm túc

-Nhưng đây là áo của anh trai em- Nó gặng cổ cãi lại

-Của ai cũng không được. Em có mau đi thay áo ra không? Hay muốn anh giúp-Hắn đi lại chỗ nó, đưa tay định chạm vào cúc áo.

-Em sẽ thay-Nó chạy vào phòng tắm, nhanh chóng mặc đồ của hắn vào. Tuy mới ở cùng hắn hai tháng nhưng nó quá hiểu tính hắn một khi nói là sẽ làm nếu nó ương bướng không mặc đồ của hắn thì chắc có lẽ hắn sẽ. Nó thật không muốn nghĩ nữa. Thấy nó bước ra với chiếc áo sơ mi tím của mình hắn cười hài lòng

-Ngủ thôi vợ yêu- Hắn kéo nó vào lòng

-Em chưa muốn ngủ-Nó lại làm nũng với hắn

-Không lẽ em muốn-Gương mặt hắn gian không chịu nổi

-Anh nghĩ đi đâu đó hả? Em chỉ mới có 17 tuổi thôi đấy.-Nó giọng cảnh cáo

-Anh đã nói gì nào là do trong lòng em đang nghĩ đến-Hắn chùng cái bộ mặt ngây thơ vô số tội
-Giờ em muốn ngủ rồi. Anh ngủ ngoan-Nó trùm chăn kín cả người
-Em không sợ ngạt chết sao?- Hắn kéo cái chăn của nó ra
-Em thà chết ngạt còn hơn chết trong tay anh-Nó mạnh miệng
-Em cứ tự nhiên chết vì ngạt đi anh ngủ đây

34. Chương 34: Anh Yêu Em Vừa Đủ

Hôm nay, nó được nghỉ để sắp xếp cho chuyến lưu diễn dài. Nó muốn dành cả ngày hôm nay cho hắn.

-Anh xem phim này đi hay lắm!- Nó mở phim tình cảm Hàn Quốc rủ hắn cùng xem
-Anh không thích. Hay mình xem phim kinh dị đi-Hắn chuyển kênh khác
-Anh thừa biết là em sợ ma sao lại mở phim này-Nó chuyển lại kênh cũ
-Chịu em vậy-Hắn đành theo ý nó. Yên lặng xem phim cùng nó. Được một lúc, người bên cạnh hắn ngồi khóc thút thít
-Sao khóc? Đau chỗ nào? Hay anh làm em giận?- Hắn rất sợ nhìn thấy nó khóc
-Nữ chính mắc bệnh rồi còn nói chia tay nam chính nữa. Thật tội nghiệp-Nó chỉ tay vào màn hình tivi
Nó đúng là con người đa sầu đa cảm mà. Một tình tiết nhỏ trong phim thôi cũng có thể lấy đi nước mắt của nó
-Đừng khóc đó chỉ là phim thôi-Hắn dỗ dành nó
-Anh nếu sau này em cũng như cô ấy. Phải xa rời anh mãi mãi anh có nhớ đến em không?- Nó nhìn hắn bằng đôi mắt ngấn lệ
-Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra-Hắn vuốt mái tóc của nó
-Anh trả lời em đi-Nó lay cánh tay hắn nhất quyết đòi câu trả lời
-Anh sẽ nhớ đến em. Sẽ yêu mình em.- Hắn nói mà không cần phải nghĩ ngợi gì cả
-Anh yêu em nhiều không?- Nó vùi đầu vào ngực hắn
-Anh yêu em vừa đủ-Giọng nói chứa đầy sự yêu thương
-Vừa đủ thôi sao?- Nó cứ tưởng là hắn nói yêu nó rất nhiều không ngờ hắn chỉ yêu nó vừa đủ.
-Vừa đủ để em cảm nhận được sự yêu thương mà anh dành cho em. Vừa đủ để giữ em ở bên cạnh anh. Vừa đủ để cùng em đi đến hết con đường-Hắn nhẹ nhàng thổi những lời yêu thương chan thành vào tận sâu trái tim nó
-Em cũng yêu anh vừa đủ-Nó hài lòng khi nghe hắn nói
-Nhưng anh..... anh không phải là con người lạnh lùng như mọi người nhìn thấy. Anh rất ấm áp nhưng sao lại cố tỏ ra lạnh lùng?- Đó là câu hỏi mà ngay từ đầu gặp hắn nó đã muốn hỏi nhưng mãi đến bây giờ mới dám hỏi.
-Anh cũng từng có một vết thương lòng giống như Nam. Nhưng khác nhau ở nguyên nhân gây ra vết thương-Giọng hắn chùng xuống
-Nói em nghe được không?- Nó ngẩng mặt lên nhìn hắn chờ đợi

-Em là vợ anh tất nhiên em được biết. Thật ra lúc trước, anh đã từng có một mối tình rất đẹp, đó là mối tình đầu. Bọn anh hạnh phúc bên nhau rồi ngày ấy, người con gái đó đứng trước mặt anh nói câu chia tay với lí do không hợp nhau. Từ lúc ấy anh không còn tin vào tình yêu nữa, có rất nhiều cô gái vây quanh nhưng anh không màng đến. Anh mang vết thương lòng đầy giấu sau lớp vỏ bọc lạnh lùng, anh gần như

khóa cửa lòng mình. Cho đến khi em xuất hiện, em khác hẳn với những người con gái khác. Em không cố tình đến gần anh thậm chí là đẩy anh ra xa nhưng anh lại yêu em. Yêu cái vẻ ngây thơ, ương nghạnh của em. Chính em là người mang đến cho anh một cuộc sống mới, em là người chữa lành vết thương lòng cho anh-Hắn kể lại câu chuyện mà bấy lâu nay cất cho riêng mình. Khi kể ra mọi chuyện hẳn như trút được gánh nặng

-Anh cũng là người giúp em bước ra khỏi quá khứ còn gì. Hứa với em sau này luôn ở cạnh em được không?- Nó nghiêm túc hẳn ra

-Em đã là vợ anh rồi có muốn rời xa cũng chẳng được-Hắn lại giở trò trêu chọc

-Tối nay đi dạo nha anh-Nó muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Muốn giống như bao đôi tình nhân khác nắm tay dạo phố, dành cho nhau những cử chỉ thân mật

-Anh nghĩ không nên-Hắn sợ đi cùng nó nhỡ bị Fan bắt gặp sẽ gây phiền phức cho nó.

-Đi mà-Nó giương cái gương mặt cún con ra làm hắn không thể không đồng ý, đành gậy đầu với nó vậy. Nó vui vẻ khi nhận được sự đồng ý từ hắn, chòm người hôn chụt vào má hắn một cái rõ kêu

-Anh là nhất

-Chỉ giỏi nịnh-Hắn cười, tiện tai búng vào trán nó

-Đau lắm đó-Nó xoa chỗ bị hắn búng, phụng phịu

-Nhìn em lúc này rất đáng yêu-Hắn yêu chiều nhìn cô vợ nhỏ trong lòng

-Em lúc nào cũng đáng yêu mà-Nó đưa hai tay lên má làm vẻ đáng yêu

-Lại tự luyện nữa rồi-Hắn bật cười thành tiếng

Khi phố vừa lên đèn nó đã lôi hắn ra ngoài

-Dạo phố như thế này. Anh ở nhà còn hơn-Hắn nhìn vào nó rồi nhìn vào mình. Cả hai ra đường buổi tối mà diện nguyên cây đen. Đã vậy còn đội mũ đen, mang kính đen rồi khẩu trang nữa chứ

-Hay mình tháo kính ra đi. Như vậy thật giống trốn nợ-Nó tháo kính ra vắt vào cổ áo rồi kiểm chân tháo kính cho hắn

-Anh kẹo bông kìa mua cho em đi.- Nó chỉ tay vào xe kẹo bông đang bị bọn trẻ vây kín

-Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn ăn những thứ đấy

-Em còn bé lắm. Mua cho em đi

-Được rồi.

Hắn mua cho nó đến hai cây kẹo bông nhưng nó chỉ cầm trên tay mà không ăn

-Không ăn?- Hắn nghiêng đầu nhìn nó

-Để về nhà rồi ăn.- Nó xoay xoay hai cây kẹo.

Trở về nhà với tâm trạng thoải mái

-Anh ăn cùng em không?-Nó đưa cây kẹo bông về phía hắn

-Anh không thích ăn đồ ngọt

-Ngon lắm! Không ăn là tiếc cả đời-Nó dùng biện pháp nói quá để giới thiệu

-Để thử xem-Nghe nó nói có vẻ ngon lắm hắn cũng muốn thử. Một lúc ăn hết hai cây kẹo

-Anh thật ham ăn-Nó xị mặt

-Lần sau anh mua cho cây khác-Hắn cười cho qua chuyện

-Thôi chết. -Nó la lên làm hắn giật bắn

-Gi thế?

-Em chưa chuẩn bị đồ cho ngày mai

-Có phải là em không?

Cái tật đặng trí của nó báo hại hấn đến khuya mới ngủ vì phải xếp đồ giúp nó chuẩn bị mọi thứ. Trong khi đó, nó lại an nhàn ngủ trên đùi hấn. Thật bất công mà.

35. Chương 35: Lời Tiên Tri Trong Tình Yêu

Nó phải xa hấn những một tháng, nó thật sự rất nhớ hấn. Nếu là trước kia, nó sẽ mong chuyến lưu diễn kéo dài để đi đó đi đây ngắm nhìn cảnh đẹp của đất nước. Nhưng bây giờ, khác rồi tâm nó chỉ hướng về mỗi hấn, nó chỉ mong mau mau kết thúc chuyến đi trở về bên hấn. Cho dù có bận cách mấy, có mệt đến bao nhiêu thì hấn vẫn dành thời gian mỗi tối gọi điện, nhắc nhở nó. Nó vừa kết thúc buổi biểu diễn, mệt mỏi trở về phòng. Nhìn thấy màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ “Đình Phong đang gọi....” mọi mệt mỏi như tan biến, nó vui vẻ nhắc máy

-Em đây

-Về khách sạn chưa? Đã ăn gì chưa? Hôm nay em có mệt lắm không?-Ngày nào cũng thế nó vừa bắt máy hấn đã hỏi tới tấp

-Em đã về rồi cũng đã ăn rồi. Em rất nhớ anh-Nó

-Cứ cái đà này có lẽ anh phải đến đây mang em về mất.-Hấn

-Em sắp về rồi. Anh nhớ không được bỏ bữa đâu đấy. Tập luyện vừa phải thôi, chừa một ít thời gian nghỉ ngơi nữa. Anh cũng phải thường xuyên sang thăm ba mẹ. Đừng cứng đầu cái lại ba, mọi chuyện ba làm đều muốn tốt cho anh thôi-Nó luôn luôn khuyên, nhắc nhở hấn đến mức hấn có thể đọc ngược lại mà không vấp một chữ

-Anh biết rồi. Từ khi nào em có tính lào bào đó hả?-Hấn cười

-Từ khi lấy phải người chồng cứng đầu như anh-Nó miệng mòm

-Em ngủ đi. Ngủ ngon. Yêu em-Hấn

-Em cũng yêu anh-Nó tắt máy trong niềm hạnh phúc

Chuyến lưu diễn kết thúc, nó nhanh chóng trở về nhà

-Phong ơi! Em về rồi-Nó khệ nệ xách cái vali to tướng đi vào nhà, lớn tiếng gọi. Đáp lại nó là sự im lặng. Hấn không có ở nhà. Cứ nghĩ hấn sẽ đón nó về nhưng hấn lại.....Nó có hơi hụt hấn. Khuôn mặt chán nản kèm mệt mỏi đi vào phòng

-Nhớ em chết mất-Hấn từ đâu nhảy bổ vào ôm nó

-Anh muốn giết chết em bằng cái cách chào đón nhiệt tình này hả?-Nó đánh vào người hấn

-Anh nào có.-Hấn dụi đầu vào cổ nó

-Anh chuẩn bị cho đêm kỉ niệm một năm thành lập nhóm đến đâu rồi-Nó vuốt tóc hấn, quan tâm đến công việc của hấn

-Ừ. Đã xong cả rồi chỉ cần đợi đến ngày biểu diễn. Em làm khách mời đặc biệt nha-Hấn muốn nó có mặt trong đêm diễn đặc biệt của SK

-Nếu người khác mời em sẽ từ chối. Nhưng làm sau đây, chồng em đã mời rồi thì không thể từ chối-Nó ra vẻ như ta đây đất show lắm

-Đi đường xa mệt không?-Hấn cương nựng má nó

-Mệt lắm. Em đau ở đây, ở đây. Đau khắp người luôn ấy chứ-Nó chỉ tay vào vai, vào lưng giọng mệt mỏi

-Xạo quá đi cô ơi. -Hắn không chịu nổi trước cái bộ dạng của nó

-À! Tối nay anh rảnh không?- Nó hỏi một câu không liên quan gì đến chuyện mà nó và hắn đang nói

-Rảnh. Định rủ anh đi dạo phố rồi mua kẹo bông cho em. Nói trước nha! Dạo này anh ế show lắm!-Tay chóng cầm nghi ngờ nhìn nó

-Tối nay về nhà ba mẹ với em

-Ba mẹ ai?-Nó muốn về nhà ba mẹ nó hay ba mẹ hắn

-Ba mẹ anh

-Về làm gì?- Hắn chau mày, nếu nói về nhà ba mẹ nó hắn sẽ gật đầu nhanh chóng nhưng đằng này nó lại muốn về nhà ba mẹ hắn. Con tiểu yêu này định giở trò gì đây

-Anh có thấy người con dâu nào từ lúc cưới đến giờ chưa một lần về thăm ba mẹ chồng không? Em không muốn ba mẹ anh nói em vô phép-Về nhà ba mẹ thôi có cần tra hỏi kĩ vậy không

-Em thừa biết anh không muốn gặp ba rồi hai ba con lại tranh chấp nhau về một việc vô cùng nhảm chán.

-Hắn có phần khó chịu trước lời đề nghị của nó

-Anh và ba cứ mãi có khoảng cách như vậy sao? Em biết anh không hề muốn điều này. Vẫn câu nói cũ mọi việc ba làm đều muốn tốt cho anh-Nó ra sức thuyết phục hắn

-Coi như anh thua em-Câu nói ấy thay cho câu trả lời của hắn

-Anh phải đến công ty. Em ở nhà đừng đi lung tung, chiều anh sẽ về đón-Hắn hôn lên trán nó, cương chiu nói

-Vâng anh đi đi. Hứa sẽ ngoan-Nó cười tươi

Hắn đi rồi, nó giết thời gian bằng cách lăn đùng ra ngủ. Đánh một giấc cho đến tận chiều tối mới thức dậy. Nó đã chuẩn bị tươm tất mọi thứ, từ quần áo cho đến đầu tóc. Nó tao nhã trong chiếc áo sơ mi trắng và chân váy màu đen

* Pim, Pim*

Hắn ở ngoài nhẩn cùi xe inh ỏi. Nó nhanh chóng đi ra xe

-Lần sau anh đừng nhẩn cùi như thế nữa. Không phải có mỗi anh sống ở đây đâu. Làm như thế sẽ ảnh hưởng đến những người khác. Biết không-Nó vừa bước vào xe đã cao giọng giáo huấn hắn

-Biết rồi, lần sau không như thế nữa.-Hắn làm mặt hối lỗi

Nó bước vào phòng khách đã thấy ba mẹ hắn ngồi xem tivi. Nó lễ phép chào hỏi

-Con mới đến ạ!

-Con ngồi xuống đi-Mẹ hắn niềm nở

Hắn bước vào, ngồi cạnh nó mà không một lời chào hỏi

-Anh mau chào ba mẹ đi-Nó thấy thế lên tiếng nhắc nhở

-Con mới về-Hắn nhàn nhạt buông một câu chào cho qua chuyện

-Con vừa đi diễn về sao không ở nhà nghỉ ngơi-Ba hắn quan tâm đứa con dâu

-Từ lúc bọn con kết hôn đến này. Con vẫn chưa có thời gian đến chào hỏi ba mẹ nên tranh thủ lúc rảnh con đến để chào hỏi cho phải phép-Nó gãi đầu

-Hai đứa có gì phải chọn con đường đi có quá nhiều ồn ào, không có một cuộc sống tự do như những người khác trong khi cả hai gia đình đều là chủ của tập đoàn lớn hàng đầu nước. Hai đứa đã có sẵn bàn đạp vững

chắc chỉ cần cố gắng cả hai sẽ đứng vững trên thương trường vậy tại sao.....-Ba hấn lại tiếp tục bài ca cũ, mục đích là để thuyết phục hấn vào làm việc tại tập đoàn

-Con không muốn nhắc đến vấn đề này nữa. Ba đã hứa không ép con nữa rồi còn gì?-Hấn biết mục đích của ba mình nên ngắt ngán câu nói

-Con là con trai độc nhất nếu như con không vào tập đoàn làm việc thì ai sẽ kế thừa cái cơ ngơi mà ta đã mất cả tuổi trẻ để xây dựng đây-Ba hấn tức giận nhưng vẫn cố kìm chế vì đang có nó ở đây

-Sau này con sẽ vào làm. Bây giờ thì không thể, con không thể nào từ bỏ cái niềm đam mê mà con đã nuôi dưỡng từng ấy năm-Hấn rất muốn đứng lên ra về như những lần trước nhưng bị nó nếu tay ở lại

-Đợi đến lúc ta nằm xuống hay sao?-Ba hấn gằn giọng

-Đến khi con hoàn thành khoá học ở trường-Hấn kéo tay nó đi

Không khí trong xe lúc này rất ngột ngạt, mọi thứ đều chìm vào im lặng. Nó rất muốn xua đi cái bầu không khí ngột ngạt này nhưng nhìn cái vẻ mặt tức giận của hấn lại thôi. Xe chạy được một lúc thì dừng lại. Là ngọn đồi bờ công anh lần trước. Hấn kéo tay nó ngồi xuống bãi cỏ

-Sao đến đây?-Nó chịu không nổi nữa lên tiếng xua tan bầu không khí

-Ngồi yên ở đây sẽ suy nghĩ được rất nhiều chuyện-Hấn đưa mắt nhìn những ánh đèn neon đủ sắc lúc ẩn lúc hiện trong màn đêm dày đặc. Nó nghe hấn nói thế thì im lặng

-Em có thích bờ công anh không?-Im lặng một lúc hấn quay sang hỏi nó

-Em không thích. Bờ công anh quá mỏng manh một cơn gió nhẹ cũng có thể mang nó đi đến một nơi xa xôi mà nó không hề biết đến. Nó không hề làm chủ được tương lai của mình

-Tuy những cánh hoa bờ công anh mỏng manh nhưng lại mang trong mình một ước mơ rất lớn chỉ cần có gió nó sẽ mang ước mơ ấy bay cao bay xa.-Hấn nằm xuống thăm cổ nhìn lên bầu trời đầy sao

-Ngoài ra bờ công anh được mệnh danh cho lời tiên tri trong tình yêu-Hấn nói tiếp

-Tiên tri?-Nó hỏi lại

-Ừ. Nếu em muốn biết người mình yêu có thật sự yêu mình hay không chỉ cần bứt cánh hoa mà đếm đến cánh cuối cùng thì sẽ biết kết quả

-Thật sao?-Không đợi hấn trả lời nó bứt ngay một bông hoa

-Yêu.... không yêu.....yêu.....không yêu.....-Nó miệt mài đếm

-Yêu là yêu đó anh-Nó mừng rỡ

-Thật ngốc-Hấn cười xoa đầu nó

36. Chương 36

-Hay..... anh thử vào tập đoàn làm việc đi. Biết đâu anh sẽ thấy nó thú vị-Nó thấy tâm trạng hấn có vẻ như tốt hơn, đề nghị biết đâu hấn sẽ đồng ý

-Anh nghĩ em sẽ ủng hộ anh nhưng em lại.....-Hấn bỏ lửng câu nói, thất vọng nhìn nó

-Tại sao anh không thử một lần?-Nó cố gắng thuyết phục hấn

-Em bảo anh từ bỏ niềm đam mê của mình để thử một lần làm công việc mà anh không thích.-Hấn lớn tiếng với nó

-Em xin lỗi. Em không nên nhắc đến chuyện này. Nhưng anh có thể nào suy nghĩ lại được không?-Nó sợ nhìn cái bộ dạng tức giận này của hấn

-Kết thúc đêm kỉ niệm anh sẽ suy nghĩ-Hắn đứng lên đưa nó vào xe rồi chạy thẳng về nhà

Ngày mà hắn à không cả nhóm SK và Fan hâm mộ mong đợi cũng đã đến. Mọi người đã có mặt đầy đủ ở sân vận động nơi tổ chức đêm diễn đánh dấu chặng đường một năm ca hát của Sk.

Mọi người hò reo khi thấy bọn hắn xuất hiện trên sân khấu. Bọn nó ở bên trong ngắm nhìn người mình yêu toả sáng trên sân khấu mà hạnh phúc

-Có vẻ như họ vui lắm!-Diệp Vi

-Bọn mày có biết điều gì làm cho các anh ấy thật sự vui vẻ và hạnh phúc không?-Lan Anh hỏi một câu rất chi không liên quan

-Không.-Nó và Diệp Vi đồng thanh

-Hạnh phúc và vui vẻ nhất không phải là khi các anh ấy ở bên gia đình, ở bên người mà các anh ấy yêu thương. Mà hạnh phúc và vui vẻ nhất là khi họ đứng trên sân khấu trình diễn hết mình-Lan Anh hứa ánh nhìn về phía Nam đang cười hạnh phúc.

Câu nói của Lan Anh làm nó thoáng giật mình. Đúng rồi hắn chỉ vui vẻ khi được ca hát. Phải chăng nó đã sai khi bảo hắn vào tập đoàn làm việc

-SAU ĐÂY LÀ PHẦN TRÌNH DIỄN CỦA KHÁCH MỜI NHÓM THE SUN-Tiếng anh MC cắt ngang mạch suy nghĩ của nó. Tiết mục của bọn nó kết thúc là đến phần solo của hắn

-Phong muốn dành tặng bài hát này cho một người đặc biệt. Mong người ấy sẽ hiểu

Hắn ngân nga câu hát

Lá rơi về phía cuối trời

Đế ngọn cây hoài cô đơn

Gió cứ bay, ngọn cây vẫn vậy, ngẩn ngơ.....

Anh có em như lá có cành

Dù ngày qua đi thật nhanh

Chiếc là ngoan tựa trên vai cành mỏng manh.....

Từ khi có em về

Bầu trời sao trong xanh thế?

Mây trời tươi vui, đêm đêm ôm mây ngủ say

Sợ khi mất em rồi

Trời làm mưa tuôn khắp lối

Ngày ngày âm u, nỗi buồn anh như cỏ cây

Gió ơi đừng lay, lá ơi đừng bay

Để cành cây khô héo một mình mãi chờ.....

Tình mây ngàn.... (Tình mây ngàn-Juun Đăng Dũng)

Từng câu từng chữ là dành cho nó. Hắn yêu nó đến thế, sợ mất nó đến thế. Ấy vậy mà nó không hề ủng hộ những gì hắn làm. Nó nghĩ bảo hắn vào tập đoàn làm việc là điều tốt nhất cho hắn nhưng nó đã sao rồi. Luôn ở bên ủng hộ hắn mới là điều thật sự tốt cho hắn. Nó muốn chạy ngay lên sân khấu ôm hắn thật chặt nhưng đây không phải là nhà, nơi đây còn rất nhiều Fan nó không thể. Nó chỉ đứng đây nhìn hắn

Bài hát kết thúc

-Đình Phong có thể nán lại sân khấu được không?-Anh MC giữ chân hắn lại

-Vâng ạ!- Hắn vui vẻ đồng ý

-Bạn nói rằng ca khúc ấy bạn muốn dành riêng cho một người đặc biệt. Đó có phải người mà bạn yêu không?- Anh MC thay mặt những Fan hâm mộ hỏi hắn

-Vâng ạ!-Hắn không ngần ngại trả lời làm cho nó ở bên trong cánh gà thót tim

-Bạn có thể bật mí một chút về người con gái mai mẩn ấy không?- Anh MC lòng đầy tò mò

-Đến lúc thích hợp em sẽ bật mí ạ!- Hắn

-Cô gái mai mẩn ấy có đang ở đây không?- Anh MC đảo mắt dưới hàng ghế khán giả

-Có ạ. Em ấy đã đến đây rất sớm.- Sau câu nói của hắn, dưới khán đài nhốn nháo cả lên để tìm cô gái của hắn

-Em xin phép vào trong.-Hắn nói với anh MC rồi bước vào bên trong cánh gà

-Em xin lỗi. Sau này anh muốn làm gì cũng được, em sẽ luôn ở cạnh anh, ủng hộ anh chỉ cần anh vui là được-Nó ôm chầm lấy hắn

-Ngốc. Anh sẽ vào tập đoàn làm việc-Hắn vuốt tóc nó

-Anh tự nguyện-Nó muốn chắc chắn rằng hắn tự nguyện, nó không muốn vì nó mà hắn ép bản thân phải làm những việc hắn không muốn. Hắn đẩy nó ra gạt đầu

-Em ra xe trước chờ anh

37. Chương 37

Hôm nay là ngày đầu tiên hắn vào tập đoàn học việc. Hắn thức giấc từ sớm, chuẩn bị tươm tất mọi thứ

-Hân, giúp anh-Hắn đưa chiếc cavat trước mặt nó, nài nỉ

-Gì cơ? Anh không tự thất được à?-Nó há hốc mồm, ngạc nhiên hết cỡ

-Không?-Hắn nhúng vai, ngây thơ

-Mỗi lần đi dự sự kiện hay đi diễn gì đấy, ai thắc giúp anh?-Không ngờ một Đình Phong hoàn hảo, được hàng nghìn người mến mộ lại không biết thắc cavat một công việc rất ư là đơn giản

-Chị phục trang hoặc là Nam hay Đăng Dương thắc giúp

-Không có em thì ai thắc giúp. Chả nhẽ sáng sớm chạy sang nhà anh Đăng Dương hay Nam nhờ hả?- Nó đứng trên giường, thành thực thắc cavat cho hắn

-Một là anh không thắc để vậy đi làm. Hai là chạy sang nhà nhờ mẹ thắc-Hắn tiện tay ôm lấy eo nó

-Rồi. Chồng em lịch lãm thật-Nó ngắm hắn từ trên xuống dưới một lượt, không kiên dè, nhiệt tình khen hắn

-Chồng em mà lại....-Hắn vuốt tóc, hất hàm

-Em đùa không ngờ anh lại nghĩ thật-Nó ôm bụng cười sặc sụa

-Anh đi làm đây. Không nói chuyện với em. Người gì đâu mà dối lòng thấy ớn-Hắn lấy gối đánh vào mông nó, rồi bước ra ngoài

-Trưa này anh có về ăn cơm không hay để em mang lên công ty nha!-Nó chạy theo sau hắn cười tùm tùm

-Có biết anh bị đều vào chi nhánh nào đâu mà mang cơm

-Anh nhắn tin hay gọi điện cho em là được chứ gì

-Ở nhà ngoan-Hắn hôn lên trán nó đầy yêu chiều

-Anh đi làm ngoan-Nó làm giống hết hần

-Vào nhà đi. Tiểu yêu-Hần phóng xe đến tập đoàn

Hần đi rồi, nó ở nhà buồn chán hôm nay lại không có lịch luyện tập, định rủ Lan Anh và Diệp Vi đi đâu đây chơi cho đỡ buồn nhưng nhớ ra bọn họ phải đi chơi với tình yêu rồi rảnh rần đâu mà đi cùng nó. Cuối cùng, nó quyết định về nhà mẹ cũng lâu rồi từ ngày nó và hần kết hôn nó chưa một lần về nhà.

-Mẹ ơi! Con về rồi này-Nó chạy vào nhà gọi mẹ. Giờ này chỉ có mỗi mẹ là ở nhà thôi

-Cứ tưởng lấy chồng rồi thì quên mất bà già này chứ-Mẹ nó từ trên lầu đi xuống

-Sao con quên mẹ được, mẹ là nhất rồi không ai thay thế được-Nó ôm lấy mẹ làm nũng

-Con gái lớn đã có chồng rồi mà cứ như con nít-Mẹ nó hiền từ xoa đầu nó

-Mẹ giúp con-Nó nghiêm túc, ánh mắt đầy chờ đợi nhìn mẹ nó

-Có chuyện nhờ vả mới về tìm tôi vậy mà tôi cứ tưởng cô nhớ tôi-Mẹ nó giọng hờn dỗi

-Thôi mà mẹ. Cũng chỉ vì con muốn nấu cho con rể của mẹ một bữa ăn nên mới nhờ vả. -Nó nài nỉ

-Từ bao giờ con có hứng thú với mấy chuyện nội trợ vậy?

-Mẹ có giúp con không?-

-Rồi rồi

Hai mẹ con cùng nhau vào bếp, mẹ nó nấu mọi thứ còn nó chỉ có thái rau củ.

-Bữa ăn này hình như là do mẹ nấu thì phải-Mẹ nó

-Con cũng giúp mẹ rồi. Còn bị đứt tay nữa này, đau lắm đó-Nó chìa cái ngón tay bị đứt trước mẹ nó xem như là bằng chứng cho quá trình thái rau củ

-Ở bên đây ai nấu ăn?- Mẹ nó vừa chiên thịt vừa hỏi

-Anh Phong ạ!-Nó trả lời như đó là điều hiển nhiên

-Học nấu ăn đi con gái, ai đời để chồng mình mang tạp về vào bếp-Mẹ nó nghiêm giọng nhắc nhở

-Con sẽ cố-Nó

Đang trò chuyện cùng mẹ thì điện thoại nó sáng đèn là tin nhắn từ hần “Anh làm tổng giám đốc ở sunflower “

-Mẹ định từ bỏ việc công ty về nhà làm bà nội trợ đảm đang sao?-Nó đọc tin nhắn xong quay sang nhìn mẹ đầy tò mò

-Mẹ rất muốn ở nhà hưởng thụ cuộc sống an nhàn nhưng..... một mình ba con không thể nào quản lí nổi. Phải chỉ anh em con chịu vào công ty giúp mẹ thì tốt biết mấy-Mẹ nó mở lời đề nghị

-Con không thích kinh doanh. Vài năm nữa con sẽ đi học chuyên ngành thiết kế sau đó vào công ty làm nhà thiết kế.-Nó rất muốn ba mẹ nghỉ ngơi nhưng khổ nỗi nó không hề hứng thú với việc kinh doanh

-Con đã là nhà thiết kế của công ty từ lâu rồi. Cái mà mẹ muốn đó là con trở thành một người điều hành công ty chứ không phải là.....-Mẹ nó là thế đấy không nhắc đến kinh doanh thì thôi một khi nhắc đến thì lại ca cẩm

-Con nghĩ Nam thích hợp hơn con-Nó ngán ngẩm câu nói của mẹ nó. Sinh ra trong một gia đình có địa vị, từ nhỏ nó và Nam đã được định sẵn sẽ trở thành người thừa kế cái sản nghiệp nhà mình. Nó thừa biết điều đó, nhưng nó cũng biết bản thân nó không đủ dũng cảm như ba mẹ có thể chịu đựng áp lực từ nhiều phía, không thể một mình mà chống đỡ cả cái tập đoàn lớn như thế. Đôi lúc nó cảm thấy bản thân thật ích kỉ, luôn dùng đẩy trách nhiệm cho anh trai mình

-Thôi được rồi con gái. Mẹ không phải là người độc đoán, mẹ sẽ không ép buộc con làm những việc con không muốn. Đó chỉ là mong ước của mẹ-Mẹ nó thừa hiểu cái tính khí ngang bướng của nó, bà cũng không muốn ép nó

-Cũng đến giờ trưa rồi con đi nha mẹ-Nó nhìn đồng hồ rồi mang cơm đến cho hấn

Nó bước vào công ty sunflower đến quầy lễ tân lễ phép hỏi

-Chị ơi! Cho em hỏi phòng của tổng giám đốc ở đâu ạ!-Nó nở nụ cười rạng rỡ

-Em lên tầng 5 rẽ trái sẽ đến phòng tổng giám đốc-Chị lễ tân nhiệt tình

-Em cảm ơn ạ-Nó cúi chào rồi vào thang máy

Nó đi đến phòng hấn, đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào

-Bận đến mức em vào mà không biết luôn sao?- Nó đặt cơm lên bàn hấn

-Em làm sao?- Hấn chỉ tay vào mên cơm nó vừa mang đến. Nó gật đầu

-Ăn được không?- Hấn tỏ vẻ không an tâm cho mấy

-Không chết đâu

-Tay em. Đưa anh xem-Hấn kéo tay nó, đặt nó ngồi lên đùi mình

-Sau này em đừng làm nữa-Khuôn mặt hấn hiện rõ hai chữ không hài lòng

-Sau lại chừng cái bộ mặt ấy ra hả? Có biết là em mất cả buổi sáng để làm cho anh không?- Nó không vui

-Anh xin lỗi nhưng sau này đừng làm nữa. Em bị đứt tay nữa rồi này

-Mau ăn đi-Nó bảo hấn ăn rồi ngồi ngó nghiêng căn phòng làm việc của hấn. Căn phòng màu trắng, bàn làm việc của hấn được giữ căn phòng, bên phải là bộ sofa, bên trái là một tủ gỗ dùng để chứa tài liệu. Còn cánh cửa ở cạnh tủ là gì nhỉ, nó tò mò tiếng lại mở cửa trước mắt nó là căn phòng ngủ đầy tiện nghi

-Công ty con thôi mà cũng hoành tráng đến vậy-Nó nói với hấn

-Anh sướng thật nha vừa vào công ty đã nhảy ngay lên ghế tổng giám đốc-Nó nói tiếp

-Em thử sướng giống anh đi rồi biết-Hấn ôm nó từ phía sau

-Lúc này, mẹ có ý định muốn em vào công ty làm việc-Nó thở dài

-Em nghĩ sao?-Hấn

-Cũng chưa rõ. Anh không có trợ lý riêng?- Nó quay lại ôm cổ hấn

-Vai ngày đã. Anh còn phải sắp xếp lại nhiều thứ-Hấn dụi đầu vào cổ nó

-Anh nghĩ ngợi đi. Em về đây-Nó đẩy hấn ra

38. Chương 38: Giấy Đỏ, Lọ Thủy Tinh, Ước Nguyện

Đất trời sắp vào đông, sẽ rất lạnh. Nó nghĩ hấn cần được giữ ấm mỗi lúc ra đường. Vậy là nó đi ngay ra siêu thị mua len về, nó sẽ đan cho hấn một cái khăn choàng. Những ngày sau đó, mỗi lúc rảnh nó lại mang khăn ra đan, đôi lúc Lan Anh và Diệp Vi thắc mắc hỏi nó, nó chỉ cười tủm tỉm, ra vẻ bí mật điều ấy lại càng làm cho bọn họ tò mò hơn

-Sao lại phải khổ sở ngồi đan từng mũi vậy? Ra ngoài các cửa hàng có đầy ấy. Mà đâu túng thiếu đến mức phải làm cái này để mang đi bán-Diệp Vi ngồi cạnh nhìn theo những mũi đan của nó, lòng đầy tò mò

-Tự mình làm sẽ có ý nghĩa hơn-Nó cười

-Tặng ai hả? Tặng anh Nam hay là anh Đình Phong-Lan Anh thích thú

-Để choàng thôi không tặng ai cả-Nó lại cười một nụ cười khó hiểu

-Noel này mình hẹn hò chung nha!-Nó tròn mắt nhìn hai con người đang nhìn nó như vậy thể lạ

-Hẹn hò chung- Hai con người này hiểu ý nhau đến mức cùng đồng thanh

-Ừ. Bọn mình cùng nhau đi ăn rồi đi xem phim đi dạo phố-Nó liệt kê ra hàng loạt những nơi hẹn hò

-Ý kiến hay-Lan Anh

-Tao sợ hôm ấy bọn mình phải đi diễn-Diệp Vi giọng chán chường dập tắt kết hoạch hẹn hò của nó

-Chắc không đâu-Nó vỗ vai Diệp Vi

Sau giờ tập ở công ty quản lí nó trở về nhà cũng đã 7 giờ tối. Bước vào nhà nó nhìn thấy hần mệt mỏi ngã người trên ghế sofa. Nó đi đến sà vào lòng hần

-Mệt lắm sao?

Hần mệt mỏi gật đầu, nó thấy hần mệt mỏi như vậy thì xót lắm

-Noel này đi cùng em nha

Hần cũng chỉ gật đầu. Cứ tưởng hần sẽ không đồng ý nhưng hần lại nhanh chóng gật đầu đồng ý

Đêm noel mà nó mong đợi nhất cũng đến. Hôm nay nó quyết định chọn đồ đôi cùng hần ra phố

-Anh mặc áo này-Nó đưa chiếc áo thun màu xanh có hình doremon đáng yêu ướm lên người hần

-Trẻ con quá đi- Miệng thì nói thế nhưng tay vẫn nhận lấy chiếc áo từ nó

Nó nhón chân choàng cái khăn mà nó tự tay làm lên cổ hần

-Cái khăn này do em tự tay làm cho anh đấy. Phải giữ cho cẩn thận nếu không biết tay em-Nó hài lòng với thành quả của mình

-Em cũng có cái giống anh này-Nó lấy từ trong tủ ra một chiếc khăn choàng hệt hần

-Đây là nguyên nhân mỗi tối em lén lút sang phòng bên-Hần nhìn cái khăn choàng của mình.

-Anh rất thích-Hần xoa đầu nó rồi nắm tay kéo nó ra ngoài

-Nhanh lên mọi người đang chờ chúng ta

Bọn nó gặp nhau ở điểm hẹn đó là rạp chiếu phim. Nam ngoắc tay nó ý bảo đến đây rồi cả bọn cùng vào xem phim. Bây giờ nó mới tháo kính ra

-Thích thật-Nó hào hứng nói

-Lần đầu tiên đi xem phim sao?-Đặng Dương hỏi nó

-Đây là lần đầu tiên đó ạ!-Nó cho một miếng bắp rang bơ vào miệng đáp

-Phim bắt đầu rồi kìa-Lan Anh nói rồi cả bọn rơi vào im lặng, tập trung xem phim

-Lý do-Hần dựa đầu vào vai nó

-Chị ấy rất muốn đến rạp cùng xem phim với người thân hay bạn bè. Hôm ấy bọn em đang trên đường đi đến rạp phim thì gặp tai nạn. Từ lúc đó, em không cho phép bản thân mình đi xem phim hưởng thụ niềm vui mà chị ấy chưa kịp biết đến. Nhưng từ hôm nay, em sẽ không như thế nữa-Nó thì thầm bên tai hần để tránh làm ồn người khác và tránh để Nam nghe, nó sợ vết thương lòng của Nam lại rỉ máu

-Xem phim đi-Hần nhắc nhở nó, hần sợ nếu nói tiếp nó sẽ không thể quên những chuyện trong quá khứ. Hần biết nó đang cố gắng để không tự trách bản thân, cố gắng sống cho chính bản thân nó

Nó và hần lại rơi vào im lặng. Một lúc sau, hần gục đầu trên vai nó, dạo này hần vừa đến công ty làm việc lại vừa đi diễn nên đã ngủ rất ngon. Nó cũng không nỡ đánh thức hần, cho đến khi phim kết thúc

-Anh-Nó đỡ đầu hần dậy

-Hết phim rồi sao?-Hần dụi mắt hỏi nó

-Đi đến công viên tình yêu nha!-Diệp Vi nói rồi kéo tay Đăng Dương đi trước

Bọn nó cũng lẻo đẻo đi theo, đến một gốc cây cổ thụ rất to trong công viên ngồi xuống

-Mình làm giống họ đi nghe nói linh nghiệm lắm đó-Lan Anh chỉ tay vào đôi tình nhân đang cùng nhau treo lọ thủy tinh bên trong có một tờ giấy đỏ lên trên cây

-Thật sao?-Diệp Vi hỏi lại

-Thật đó nếu ai yêu nhau đến đây viết ước nguyện gắn bó cùng nhau rồi treo lên cây cổ thụ này sẽ mãi mãi ở bên nhau-Lan Anh có vẻ hiểu rõ những điều này

-Chỉ cần viết rồi treo lên sẽ ở cạnh nhau mãi sao?-Nó im lặng lắng nghe mọi người nói bây giờ mới lên tiếng

-Không hẳn. 100 đôi tình nhân treo lên thì cũng có một hoặc hai đôi sẽ xa rời nhau-Lan Anh lí giải

-Trước đây đã cùng ai treo lên-Nam nghiêng đầu hỏi Lan Anh

-Anh là mối tình đầu của em đó-Lan Anh đánh vào người Nam

-Ai biết được em có nói dối hay không-Nam cười khoái chí

-Có muốn treo lên cùng em không?-Lan Anh khuôn mặt giận dỗi

-Treo-Nói rồi Nam kéo Lan Anh đi đến chỗ ông cụ bán giấy đỏ và lọ thủy tinh

Cặp đôi của Đăng Dương và Diệp Vi cũng dắt tay nhau đến mua. Chỉ còn mỗi nó và hần ở đấy

-Em không muốn thử?-Hần

-Nhớ như chúng ta là cặp đôi không mai mắn mà Lan Anh nói rồi sao?-Nó

-Không thể nào. Nếu có thì anh cũng sẽ mang em về nhốt trong phòng không cho đi đâu hết-Hần xoa đầu nó

-Nếu không còn tình cảm giữ ở bên cạnh cũng bằng thừa

-Chúng ta không xui xẻo đến thế đâu

-Anh là đồ xui xẻo mà-Nó chọc quê hần

-Treo hay không?-Hần cúi

-Tất nhiên là treo rồi. Ông xã-Hai từ ông xã nó nói vừa đủ hần nghe

Nó và hần mua giấy, lọ thủy tinh rồi nhưng không biết nên viết gì lên đây đang phân vân thì nó lên tiếng

-Hay là viết chữ “ P&H” lên đi đó là kí hiệu của chúng ta như trong nhẫn cưới này-Nó đưa tay đang đeo nhẫn quơ quơ trước mặt hần

-Vậy đi. Chỉ mỗi chúng ta hiểu-Nói xong hần viết lên giấy đính kèm là hình một mặt trời bên cạnh chữ H

-Sao lại vẽ mặt trời?-Nó thấy thế đành hỏi

-Mặt trời của anh là em. Chính em là người mang đến ánh sáng những tia nắng ấm. Nếu mất em anh sẽ trở nên lạnh lẽo và thiếu sức sống-Hần giải thích ý nghĩ của hình mặt trời mà hần đã vẽ.

Nó xếp giấy lại bỏ vào lọ thủy tinh

-Anh treo lên cành cây này này-Nó chỉ cành cây ở trên đầu mình

Trong màn đêm với ánh sáng le lói của đèn đường, lọ thủy tinh minh chứng cho tình yêu của nó và hần đang lấp lánh.

39. Chương 39

Đạo này hấn bận đến mức đi sớm về khuya. Hấn bảo với nó rằng công ty đang chuẩn bị ra mắt dòng sản phẩm mới gì đấy nên không có thời gian về nhà, tối thì lại phải đi diễn. Nó lo lắng cứ cái đà này hấn sẽ ngã bệnh mất. Hôm nay, nó lại chạy sang nhà mẹ nó, nhờ mẹ nấu một vài món tắm bổ rồi mang đến công ty cho hấn. Nó mang đến công ty đi thẳng lên phòng làm việc của hấn. Vì nhân viên ở phòng lễ tân biết nó nên cũng không ngăn nó, để nó tự ý vào phòng hấn. Như mọi lần, nó đẩy cửa bước vào, một cô gái khoảng chừng 20 tuổi, ăn mặc vô cùng sexy đang ngồi chễm chệ trên ghế của hấn

-Cho em hỏi Phong đâu rồi ạ!- Nó không hài lòng khi nhìn thấy người con gái này nhưng cũng lịch sự

-Cô là ai sao lại tùy ý vào phòng anh ấy-Cô ta đứng dậy đi về phía ghế sofa đối diện nó

-Anh ấy. Chị đây là-Nó nghĩ chắc hấn cô ta là thư kí riêng của hấn rồi

-Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy-Cô ta hất mặt về phía nó

-Phong định nạp thiệp sao?- Nó nở nụ cười đầy khinh bỉ

-Con ranh kia mày lấy quyền gì mà nói chuyện với tao kiểu đấy. Mày có nghĩ đến chuyện sẽ bị bảo an của công ty mang ra ngoài không?- Cô ta tức giận hai tai nắm thành quyền đến mức nổi đầy gân xanh

-Mang chị thì có thể nhưng tôi thì.....Có lẽ họ không dám-Nó nhún vai giọng đầy thách thức

-Nhân viên mới chưa hiểu chuyện không sao từ từ dạy bảo-Cô ta lấy tay vỗ vỗ vào má phải nó ra dáng bà chủ. Nó gạt phắt tay cô ta ra khỏi mặt mình

-Nhân viên chị đang nói chính mình sao?

-Thôi nào em gái đây không phải chỗ để em vào chơi đùa đâu-Cô ta đổi giọng ngọt như đường nhưng đầy sự coi thường

-Công ty của chồng tôi tại sao tôi không thể vào?-Nó ung dung nâng tách trà uống một ngụm

-Hoan tưởng. Anh ấy và tôi sắp đính hôn-Cô ta khẳng định

-Không ngờ Phong lại có hứng thú với loại phụ nữ mặc dày không biết trời cao đất rộng là gì như cô-Nó vốn là người không điềm tĩnh, cô ta đã chọc giận nó thật rồi

* Bốp*

Cô ta giáng một cái tát xuống khuôn mặt xinh xắn của nó. Nó cảm thấy má phải mình đau rát. Nó không đôi co với cô ta, lấy điện thoại ẩn gọi cho hấn

-Em cho anh năm phút có mặt tại phòng làm việc-Nó nói thế rồi tắt máy. Cô ta nghe nó nói chuyện với hấn có phần lo sợ nét mặt cũng dần biến sắc nhưng vẫn tỏ ra cao ngạo trước mặt nó

Sau khi nhận được điện thoại từ nó, hấn nhanh chóng chạy về phòng, chẳng hấn có việc gì gấp nó mới như thế. Vừa bước vào hấn đã thấy bên má phải của nó hấn lên năm ngón tay, đỏ ửng, trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng cùng đau xót

-Ai?-Hấn đưa tay chạm vào má nó, tức giận

-Vợ chưa cưới của anh-Nó liếc mắt nhìn cô ta đang cúi đầu nhìn xuống đất không dám ngẩng mặt lên

-Tôi nói cưới cô bao giờ?-Hấn lạnh giọng nhìn cô ta

-Em xin lỗi tổng giám đốc-Cô ta sợ sệt, lí nhí nói

-Cô biết em ấy là ai không mà làm vậy hả? Cả tôi à không cả ba mẹ em ấy cũng chưa một lần làm đau em ấy vậy mà cô dám. Biến ngay cho tôi-Hấn chỉ tay ra cửa

-Tổng giám đốc em xin lỗi. Anh làm ơn đừng đuổi em-Cô ta khóc lóc vang xin hấn. Nhưng cái trò khóc lóc này làm sao xoa dịu hấn được. Cô ta đã đánh người con gái mà anh hết mực yêu chiều thì làm sao mà tha tội được

-Cút-Hắn gằng giọng

Thấy bản thân không thể nài nỉ được cô ta đành đi ra ngoài không quên để lại cái lườm bồng da khi đi qua nó

-Để anh chườm đá cho đỡ sưng-Hắn mở tủ lạnh lấy đá chườm cho nó

-Sau này tuyển thư kí nam-Nó là đang ra lệnh cho hắn. Nếu bên cạnh hắn mỗi ngày là một cô thư kí ăn mặc sexy như cô ta thì nó thật không an lòng

-Anh biết rồi mà vợ-Hắn cười cười, xoa dịu nó

-Em đến đây làm gì?-

-Em không thể đến-Nó hỏi ngược lại hắn

-Anh không có ý đó-Hắn xua tay

-Nhớ anh nên đến-Nó ôm hắn, làm nũng

-Xin lỗi em-Hắn ôm nó vào lòng, ầm ập nói. Nó tròn mắt khó hiểu nhìn hắn

-Anh vì công việc mà không thể dành thời gian nhiều cho em. Đã vậy còn để cho thư kí của mình làm đau em-Đôi bàn tay hắn không yên phận nghịch tóc nó

-Sau khi sản phẩm mới ra mắt chúng ta đi trăng mật bù

-Không được rồi. Em sắp thi học kì. Không đi được-Nó tiếc nức

-Đến khi em thi xong chúng ta sẽ đi.-Hắn xoa đầu nó

40. Chương 40: Bị Bắt

Mọi hoạt động của nhóm nó được quản lại để tập trung cho việc thi cử. Đạo này, mỗi lúc ra ngoài nó luôn có cảm giác bị ai đó theo dõi nhưng cũng chỉ là cảm giác nó cũng không quan tâm gì mấy. Ngoan ngoãn ở nhà ôn bài để thi cử cho tốt, cũng mai là có hắn luôn ở cạnh giúp nó, chăm sóc nó từng li từng tí.

-Phong em muốn ăn trái cây

-Phong em khát.

-Phong em đói

-Phong

Nó bắt đầu có thói quen ỷ lại vào hắn, cho dù cốc nước đang ở gần nó chỉ cần bước vài bước là lấy được nhưng nó lại nhờ hắn. Luôn miệng gọi tên hắn mỗi lúc cần lấy gì đấy. Những lúc ấy hắn vui vẻ chạy đi lấy không một lời phàn nàn, vì thế nó càng được nước lấn tới.

-Anh không đi làm-Nó thấy cả ngày hôm nay hắn đều quanh quẩn ở nhà nên tiện miệng hỏi

-Không?-Hắn chống tay lên bàn, nhìn nó đang tập trung giải toán

-Sản phẩm mới ra mắt rồi?

-Vẫn chưa?-Thật ra cái sản phẩm mà hắn nói đó là món quà đặc biệt để dành tặng nó. Hắn định khi nó thi xong sẽ tặng nó xem như là quà động viên cho bao cố gắng học tập chăm chỉ của nó

-Giúp em-Nó cắn bút, đẩy quyển tập sang hắn

-Tự làm đi-Hắn vẫn nhìn nó

-Phong-Nó làm về mặt cún con. Đó là vũ khí lợi hại nhất của nó

-Đưa anh xem-Hắn lấy quyển vở của nó

-Nhìn này. Bài này phải giải như thế này. Hiểu không?-Hắn miệng giảng tay viết cho nó hiểu

-Chồng em thông minh thật-Nó đưa tay xoa đầu hấn như cái kiếu hấn hay làm với nó

-Không có thưởng-Hấn

-Anh muốn thưởng gì?-Nó

-Hôn anh-Hấn cười ma mị

-Gi cơ. Giải một bài toán đổi lại được em hôn có mắt quá không?-Nó bắt đầu trả giá

-Không thì thôi. Anh không ép-Hấn lại giữ giọng giận dỗi nữa rồi. Nó sợ hấn giận rồi lại im lặng không nói chuyện với nó như thế sẽ rất buồn chán nên chồm người hôn chụt vào má phải của hấn

-Anh đâu có bảo em mi anh

-Anh giữ trò-Nó phồng má đánh vào người hấn

-Phải hôn ở đây-Hấn không quan tâm đến câu nói của nó, đưa tay chỉ lên môi mình

-Nếu không anh đành chủ động vậy-Hấn kéo nó ngồi lên đùi mình áp môi mình lên môi nó. Hấn dẫn dắt nó đi vào nụ hôn nồng nàn đông đầy yêu thương và mật ngọt. Hấn luyến tiếc buông nó ra

-Anh lưu manh-Nó ngượng đỏ mặt đánh thành thịch vào người hấn

-Anh chỉ lưu manh với mình em-Hấn cười mãn nguyện ôm nó vào lòng

Sáng hôm sau, nó được xe của công ty đưa đến trường cùng Lan Anh và Diệp Vi

-Chuẩn bị tinh thần chưa-Nó hỏi hai người kia khi xe vừa dừng trước cổng trường. Nhận được cái gật đầu từ hai người nó quay sang nói với chỉ quản lí

-Chị đón em ở cổng sau nha-Rồi nhanh chóng bước xuống xe, nhanh chóng đi vào phòng thi. Xung quanh bọn nó là những tiếng reo hò

-Gia Hấn

-Lan Anh

-Diệp Vi

-Cho chúng tôi xin chữ kí được không?

Nó rất ghét bị Fan bao vây như thế này rất ngột ngạt nhưng vẫn cố gắng mỉm cười

-Sắp đến giờ thi rồi mình xin lỗi. Bọn mình sẽ tổ chức buổi kí tặng mong các bạn sẽ đến-Lan Anh nói rồi đi vào phòng thi.

Bọn nó nào biết ở trên tầng lầu có ba ánh mắt chết chóc đang nhìn mình

-Để xem còn cao ngạo được nữa không-Cô gái đứng giữa nở nụ cười nhếch mép

Sau nhiều giờ căng thẳng trong phòng thi, bọn nó mệt mỏi bước ra cửa sau của trường đứng đợi chị quản lí

-Nam không về chung sao?-Nó hỏi Lan Anh

-Anh ấy được quản lí đưa đi ra bằng cổng chính rồi

-Chị quản lí sao lâu vậy?-Diệp Vi không kiên nhẫn

-Một lát.....-Nó đang nói thì bị ai đấy bịt chặt miệng, mọi thứ trước mắt mờ dần mờ dần rồi được bao phủ bởi bóng tối

Ào

Nó bị dội một thùng nước lạnh lên người, giật mình tỉnh giấc sau cơn mê dài. Cái mùi ẩm ướt, gỗ mốc sọc vào mũi nó khó chịu. Chân nó đang bị trói cả tay cũng thế, bên cạnh nó là Diệp Vi và Lan Anh tình trạng giống hệt nó. Cả bọn đang ngơ ngát, chợt cánh cửa bằng gỗ cũ kĩ bật mở. Bóng dáng ba người con gái bước vào, đó chẳng phải là Thiên Như, Thiên Nhi và Dương Linh sao? Bọn họ đang tiến về phía nó

-Các cô muốn gì?-Nó lớn giọng hỏi

-Muốn gì à! Muốn bọn mày phải chết-Thiên Như nhìn nó, gằn từng tiếng

-Lý do?-Diệp Vi

-Vì bọn mày cướp mất vị trí của bọn tao-Dương Linh gương mặt thâm độc nhìn Diệp Vi

-Chúng tôi cướp hay là các cô quá yếu kém không đủ năng lực mà đánh rơi cơ hội của bản thân-Lan Anh giọng đầy khinh bỉ. Nhỏ thật không mấy thiện cảm với loại người ghen ăn tức ở với người khác, bản thân yếu kém, không thừa nhận chỉ biết quy đổ trách nhiệm lên đầu người khác

Bốp

Thiên Nhi vung tay tát mạnh vào má trái Lan Anh. Nó thấy bạn mình bị đánh nhưng không thể làm gì chỉ biết trơ mắt ra nhìn rồi hét lớn

-Dừng lại. Cô nghĩ mình có tư cách để đánh Lan Anh sao?

-Mày có quyền lớn tiếng ở đây sao?

Bốp

Cái âm thanh ấy lại vang lên lần nữa nhưng vị trí rơi xuống lần này là trên khuôn mặt sớm đã lấm lem cát bụi của nó. Thiên Như thẳng tay tát nó đến mức bắt cả máu nơi khoé miệng

-Không đạt được mục đích thì dùng cách này để thỏa cơn giận cùng lòng đố kỵ. Thật dễ hèn-Trong tình thế bây giờ Diệp Vi chỉ biết dùng ngôn từ để chỉ trích coi thường bọn họ ngoài ra cô chẳng thể làm điều gì khác để giúp đỡ bạn mình

-Xin lỗi mày vì bọn tao tiếp đãi không tử tế-Câu nói vừa kết thúc Diệp Vi nhận được từ Dương Linh một cái tát rõ đau

Ở chỗ bọn hắn, mọi người đang rối lên vì trời cũng đang ngã nắng về chiều mà không thấy bọn nó đâu cả, gọi điện thì số máy bận

-Từ khi bọn họ đi thi đến giờ chưa về sao?- Đẳng Dương khẩn trương

-Khi đến cổng sao để đón các em ấy chị nhắc được cái này-Chị quản đặc chiếc điện thoại mà mình nhắc được lên bà. Chị có cảm giác nó rất quen nhưng không tài nào muốn tưởng được đó là của ai

-Là của Hân. Em ấy rất cẩn thận không bao giờ làm rơi đồ của mình mà nhất là điện thoại một vật dụng khó đánh rơi nhất-Hắn cầm chiếc điện thoại của nó lên, phân tích đưa ra lí giải cho mọi người hiểu

-Bọn họ đang ở khu nhà bị bỏ hoang phía Tây ngoại thành-Nam tay lướt lướt trên điện thoại của mình

-Sao em biết-Đẳng Dương nghi ngờ, có nên tin Nam hay không

-Em có gắn chip định vị trên khuyên tai của Lan Anh

-Mau đi thôi. Có lẽ họ đang gặp nguy hiểm-Hắn khoát áo rồi bước vội vào xe lao đi ngay

Bọn nó đã sớm không chịu nổi những đòn roi tra tấn dã man của bọn ả. Bây giờ bọn nó chẳng khác gì tù binh vừa đói vừa khát, thân người chẳng chịu nổi những đường roi dài, đau rát. Nó không chịu nổi nữa rồi, nó buông xuôi mặt cho bọn ả có đánh bao nhiêu có mạng chửi bao nhiêu, giờ phút này nó chỉ muốn ngủ

Rầm

Cánh cửa bị hấn đá vỡ tung. Từng tia nắng chiều tràn vào bừng sáng cả căn phòng, hấn hiện ra trước mặt nó. Đối với nó hấn bây giờ thật giống phao cứu sinh, xuất hiện đúng lúc nó cần

41. Chương 41

-Xin chào đàn anh-Thiên Như lên tiếng chào hỏi

-Mau thả các em ấy ra-Hấn thấy trên người nó muôn vàng những vết tích, tức giận lên tiếng

-Anh nghĩ em dễ dàng thả chúng nó ra khi phải mất rất nhiều thời gian để có thể mang về đây?-Thiên Nhi có phần mất bình tĩnh và lớn tiếng khi bị người khác đến đòi người

-Đành phải ra tay vậy.-Đặng Dương xoay xoay cổ tay.

Dương Linh búng tay nở nụ cười nhếch mép sau đấy khoảng mười người con trai thân hình lực lượng chạy vào.

Một trận đánh nhau dữ dội diễn ra, nhân lúc bọn chúng không chú ý, hấn chạy lại chỗ bọn nó mở trời cho từng người. Hấn thấy vẻ mặt sợ sệt của nó thì trấn an

-Đừng sợ. Mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Một tên cầm cây gỗ to lao đến định đánh vào người hấn cũng mai nó nhìn thấy mà la lên, hấn kịp thời tránh được. Nó nghe lời hấn ngồi yên trong gốc tối của căn phòng, sợ sệt nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, đôi lúc bất giác kêu lên khi thấy hấn bị đánh. Ánh mắt nó chợt dừng lại chỗ Thiên Như, cô ta đang lao đến nó trên tay còn cầm một con dao sắc nhọn. Cô ta định giết nó? Đúng vậy. Mọi hoạt động của nó nhất thời dừng lại, nó không đủ lí trí để nhìn nhận vấn đề chỉ biết im lặng, nhắm mắt chờ đợi nhát đâm từ con dao. Có lẽ cô ta đã đổi ý. Vì nó không bị gì cả, một chút cảm giác đau đớn cũng không. Vội mở mắt nó như chết lặng trước những gì mình nhìn thấy. Hấn nằm ngay cạnh nó, con dao cắm sâu vào bụng, máu túa ra rất nhiều. Nó ôm hấn vào lòng khóc nức lên

-Cũng.....mai.....em không.....sao-Khó khăn lắm hấn mới nói được

-Đồ ngốc này sao lại đỡ cho em hả?-Nghe hấn nói thế nó lại khóc nhiều hơn

-Đừng....khóc.....cho dù....sao này.....không có anh.....ở bên.....em cũng....đừng khóc-Hấn đưa tay lên mặt nó lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mi. Nó nắm chặt tay hấn áp vào má mình

-Anh sẽ không sao đâu. Đừng ngủ em xin anh-Nó đau đớn, nhìn cánh tay hấn đang từ từ rời khỏi mặt nó, buông tự do trong không trung.

Mọi lo lắng, nỗi sợ hãi cùng sự mất mát như bao vây nó khi mất hấn nhắm nghiền. Nó gọi mãi nhưng hấn vẫn nằm yên đó bất động, nó ngất lịm đi sau khi hấn vào phòng phẫu thuật.

Lúc hấn được đưa vào viện cũng là lúc cảnh sát ập tới đưa bọn ả đi. Thiên Như vì quá hoảng sợ do mình đã tự tay giết người mà hoá điên dại. Hai người còn lại được gửi vào trại giáo dưỡng vì chưa đủ tuổi để chịu trách nhiệm hình sự.

Nó tỉnh dậy, thấy mình nằm trên giường bệnh trắng toát, bên cạnh là mẹ nó. Vậy còn hấn, hấn đâu? Nó hoảng sợ lay tay mẹ nó

-Mẹ, Phong đâu, anh ấy đâu rồi?-Những giọt nước mắt lại thi nhau rơi trên khuôn mặt có phần xanh xao của nó

-Bình tĩnh lại đi con. Phong nó vẫn còn trong phòng phẫu thuật-Mẹ nó ôm nó vào lòng, trấn an

-Không được. Con phải đến đây-Nó giật phăng sợi dây truyền nước trên tay mình, dùng hết sức lực bình sinh của bản thân chạy nhanh đến phòng phẫu thuật. Nó sợ nếu như đến trễ hấn sẽ không tỉnh lại, hấn sẽ

rời xa nó mãi mãi. Nó cứ chạy mặc cho mẹ nó gọi. Vị bác sĩ già chậm rãi bước ra khỏi phòng phẫu thuật, về mặt mệt mỏi. Nó lao đến, nghẹn giọng

-Bác sĩ anh ấy sao rồi?-

-Tạm thời bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm. Chúng tôi sẽ đưa bệnh nhân đến phòng bệnh mọi người có thể vào thăm-Vị bác sĩ giọng trầm ổn, từ tốn nói với nó.

Nó như trút bỏ được gánh nặng, lòng nhẹ hẫng. Cũng mai hăn không sao. Hăn hôn mê đến ba ngày mới chịu tỉnh lại. Vừa tỉnh lại đã bị nó quở trách

-Ai bảo anh đỡ giúp em

-Anh vừa tỉnh lại không một lời hỏi thăm đã đành, lại còn chửi cái bộ mặt không hài lòng đầy ra-Hăn vì mới tỉnh lại, giọng khàn đặc. Nó không nói gì vùi đầu vào ngực hăn

-Cũng mai anh không sao. Anh mà có chuyện gì, em phải làm sao đây?-Nó lại dỗ nữa rồi

-Anh xin lỗi

Nó cù nằm lì trên người hăn đến lúc Nam bước vào mới thôi

-Em muốn anh ấy vào phòng phẫu thuật nữa hay sao mà nằm trên người anh ấy vậy hả?-Nam mắng

Nó nghe thế vội rời khỏi người hăn. Vết thương trên bụng hăn lại tứa máu vì bị nó đè lên từ nãy giờ

-Để em gọi bác sĩ.-Nó hốt hoảng

-Đừng gọi anh không sao-Hăn kéo tay nó lại, cười ầm ập.

Nam ngao ngán lắc đầu nhìn đứa em gái vụng về của mình.

42. Chương 42: Anh Không Thích Em Thân Mật Với Người Đàn Ông Khác

Hăn cũng đã khoẻ lại hoàn toàn, vui vẻ xuất viện. Nó đang tập trung chơi game trên máy tính bản của hăn. Từ ngày hăn vào viện nó phải tắt bật đi diễn về thì đến bệnh viện chăm sóc hăn mà bỏ bê cái nông trại của mình. Hăn thoải mái bước ra từ phòng tắm, đến ngồi cạnh, nghịch tóc nó. Nó đang tập trung, bị hăn làm phiền thì nổi cáu, quay sang thấy cái bộ dạng của hăn lại càng cáu hơn. Vì mới gội đầu nên tóc ướt hăn lại làm biến cố để vậy mà ngồi làm phiền nó.

-Anh nhớ bác sĩ hay sao mà để tóc ướt vậy?-Nó chau mày, với tay lấy cái máy sấy trong ngăn tủ, chuyên tâm sấy tóc cho hăn

-Anh biết em sẽ sấy tóc cho anh nên anh mới để tóc ướt-Hăn cười tươi rồi

-Để xem sau này không có em ai sẽ sấy tóc cho anh-Nó mắng yêu hăn. Trong mắt mọi người hăn ta vô cùng chững chạc, nghiêm túc trong lời nói cũng như hành động. Nhưng đối với nó sao lại trẻ con vậy nè

-Tuần sau tập đoàn mở tiệc kỉ niệm 10 năm thành lập em đi cùng anh.- Hăn ôm lấy eo nó

-Vâng-Nó gật đầu đồng ý ngay không cần phải suy nghĩ. Đối với nó chỉ cần những việc hăn yêu cầu, bản thân làm được nhất định nó sẽ làm. Nó vẫn luôn cảm thấy có lỗi vì đã ép hăn vào tập đoàn làm việc.

-Hôm đây có giới truyền thông đến nữa đấy

-Em không đi đâu-Nó nghe nói đến truyền thông lập tức thoái lui. Nó biết một khi bước vào giới giải trí là phải chấp nhận bị nhiều người can thiệp, tò mò về đời tư nhưng thật sự mà nói nó rất sợ những ồn ào tai tiếng mà truyền thông mang đến thật sự rất mệt mỏi.

-Em đã đồng ý rồi không được đổi ý-Biết ngay là nó sẽ không đi nên hăn nói thế để dập tắt ý định của nó.

Đành ngậm ngùi chấp nhận vậy. Nó đâu thể đổi ý

Cái ngày mà nó không mong đợi cũng đến. Hấn bảo nó chuẩn bị mọi thứ sau đây sẽ có xe đến đón vì hấn sắp xếp mọi thứ cho buổi tiệc không thể đi cùng nó. Nó lục tung cả tủ đồ, hết ướm thử bộ này rồi đến bộ khác. Cuối cùng nó chọn cho mình chiếc đầm dạ hội màu đỏ quyến rũ, ôm sát người tôn lên cơ thể hoàn mỹ của nó.

Buổi tiệc đã bắt đầu, nó có vẻ đến trễ thì phải, đang loay hoay tìm hấn nó va vào người khác

-Xin lỗi do tôi không chú ý. Thật sự xin lỗi-Nó vội vàng cúi đầu xin lỗi đầy thành ý

-Không sao đâu cô bé-Người con trai kia nói.

Gì cơ hấn ta gọi nó là cô bé đấy, nó nhỏ đến vậy sao? Nó ngẩng mặt lên nhìn cho rõ cái con người cả gan gọi nó là cô bé. Anh ta hoàn mỹ chẳng thua gì hấn, khuôn mặt góc cạnh, đôi môi rậm cả đôi mắt sâu đen lầy kia nữa rất hoàn mỹ. Nhưng anh ta có phần ảm áp hơn hấn, anh ta cho người khác cảm giác ảm áp ngay lần đầu gặp.

Người con trai kia thoáng ngẩng người trước vẻ đẹp của nó nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đưa tay chào hỏi

-Anh tên Hoài Bảo(*). Rất hân hạnh làm quen với cô bé-Anh ta nở nụ cười thân thiện ngụ ý muốn kết thân với nó

-Tôi tên Gia Hân nhưng anh đừng gọi tôi là cô bé được không?-Nó cũng đưa tay bắt lấy tay hấn, chào hỏi

-Gia Hân nhóm The Sun?-Hoài Bảo chợt nhận ra nó vui vẻ nói.

Nó cũng cười tươi gậy đầu. Hấn đang trò chuyện với đối tác, thấy nó vui vẻ nói chuyện với người con trai khác thì hùng hổ đi đến, ung dung ôm eo nó để khẳng định chủ quyền.

-Xin chào tổng giám đốc Triệu-Tay còn lại đưa ra bắt tay với Hoài Bảo. Anh ta hơi khựng lại khi nhìn thấy hấn ôm eo nó nhưng vẫn vui vẻ bắt tay với hấn

-Xin giới thiệu với anh đây là vợ tôi-Hấn cười đắc ý nói với Hoài Bảo. Ngay từ đầu hấn đã nhìn thấy ánh mắt chiếm hữu của Hoài Bảo dành cho vợ mình

-Chúng tôi xin phép-Hấn nắm tay kéo nó đi

-Vợ sao?-Hoài Bảo nở nụ cười đầy ẩn ý sau khi hấn đi

Nó khó hiểu nhìn hấn, có vẻ hấn không hài lòng chuyện gì đấy. Nó không dám hó hé một lời, lằm lằm đi theo hấn như con mèo ngoan

-Anh không thích em quá thân mật với người đàn ông khác-Hấn chợt lạnh giọng quay sang nói với nó. Hấn vốn dĩ là người có tính sở hữu cao, hấn không chấp nhận bất cứ ai ve vãng người phụ nữ của hấn

-Hoá ra là vì chuyện này mà anh không nói với em một câu nào từ nãy đấy giờ. Anh ghen sao?-Nó nheo mắt nhìn hấn. Rõ ràng biết nó yêu hấn vậy mà vẫn nghĩ lung tung hay thật sự hấn chưa hoàn toàn tin tưởng nó

-Không.-Hấn rõ ràng đang ghen nhưng vẫn cứng đầu chối cãi

(*) Triệu Hoài Bảo là con trai của tập đoàn Triệu Khắc đứng thứ hai trong nước xếp sau tập đoàn nhà hấn. Là người có tiếng trong giới kinh doanh. Cũng là người đầy duyên nợ với nó

43. Chương 43

-Rõ ràng đang ghen mà lại.....dối lòng-Nó đẩy đẩy tay hấn thích thú

-Anh đã nói không rồi mà-Hấn bắt đầu cáu vì bị nó trêu

-Cái vẻ mặt này đã tố cáo anh rồi kìa-Nó tiếp tục chọc giận hấn. Nó thích nhìn cái dáng vẻ lạnh lùng nhưng vô cùng trẻ con này của hấn.

Hắn bỏ mặc nó đi đến tiếp chuyện với mọi người. Nếu như ở nhà nó sẽ lẻo đẻo đi theo hắn không buông tha nhưng đây là buổi tiệc nó phải giữ chút thể diện cho hắn và bản thân nó nữa. Nó không thể uống rượu nên chọn cho mình một ly cam vắt rồi đi đến cạnh cửa sổ ngồi ngắm nhìn mọi người đang say mê trò chuyện. Mọi máy quay, máy chụp ảnh của những tay phóng viên, nhà báo liên tục hướng về nó mà chụp. Miệng thì cười tươi cho nhà báo chụp hình nhưng lòng nó đang thầm nguyện rửa cái tên chồng vô trách nhiệm mang nó đến buổi tiệc rồi chơi trò đem con bỏ chợ như thế này. Nó có cảm tưởng mình như con nai vàng trong bài thơ mà ba nó hay đọc cho nó nghe ngày còn thơ bé, vô cùng bơ vơ, lạc lõng. Cũng mai, hắn không phải loại vô tâm vô tình. Hắn đứng trước mặt nó, hơi cúi người chìa tay về phía nó, làm như không quen biết, lịch sự

-Tôi có thể mời em nhảy một bài không?

Nó cũng phối hợp với hắn dịu dàng đặt tay lên tay hắn. Cả hai hoà vào nhau say đắm trong điệu Tango ẩn tượng. Nó nhịp nhàng, uyển chuyển trong từng bước chuyển động, hắn lại mạnh mẽ vững chắc. Mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào hai con người nổi bật này.

Bài nhạc kết thúc trong tiếng vỗ tay khen ngợi của nhiều người.

Buổi tiệc diễn ra xuôi sẽ cho đến lúc kết thúc. Vừa yên vị trên xe, nó đã nhanh miệng nói hết chuyện này rồi chuyện khác. Đến mức, hắn phải nghiêm giọng nhắc nhở

-Im lặng

Nó ngừng hoạt động cơ miệng lấy điện thoại ra nghịch, nhưng mãi vẫn chưa thấy hắn lấy xe đi. Quay sang thấy hắn đang chăm chăm nhìn

-Không về-Nó lại chăm chú vào màn hình điện thoại

-Tặng em-Hắn lấy từ trong chiếc hộp hình chữ nhật màu hồng một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền đơn giản là một vòng tròn nhỏ xung quanh giống như những tia nắng lúc nhỏ nó hay vẽ cho ông mặt trời. Đúng rồi sợi dây chuyền là hình mặt trời

-Mặt trời?-Nó hớn hờ khi được quà

-Ừ. Em có nhớ cái mặt trời mà anh vẽ trong giấy đỏ không?-Hắn lòng đầy yêu thương nhìn nó.

-Ý nghĩa của mặt trời này cũng giống như mặt trời lần đó vậy-Thấy nó gật đầu hắn tiếp tục nói. Đây là món quà chính thức mà hắn tự tay vẽ mẫu, ngày ngày đến xem thợ làm cho đến khi thành phẩm. Sợi dây chuyền này là duy nhất sẽ không bao giờ có cái thứ hai

-Anh định tặng em vào hôm em thi xong nhưng lại gặp chuyện đến tận bây giờ anh mới có thể tặng cho em. Thích không?

Chụt, Chụt

Nó hôn vào má hắn

-Em rất thích-Rồi lại mân mê sợi dây chuyền trên tay

-Anh giúp em-Hắn lấy sợi dây chuyền từ tay nó, chòm người đeo sợi dây chuyền vào cổ nó. Cả hai người vui vẻ trở về nhà.

Đạo gần đây hắn và nó liên tục cãi nhau cũng vì lí do nó đồng ý làm người mẫu cho Trịnh Khắc tập đoàn của Hoài Bảo.

-Huỷ hợp đồng đi-Hắn lạnh giọng

-Huỷ hợp đồng anh nói nghe đơn giản thật đấy. Mà nếu có huỷ được em cũng không huỷ, em không phải loại người làm việc thiếu trách nhiệm-Nó luôn nghe lời hắn, chấp nhận mọi quyết định của hắn vì nó biết hắn là người thận trọng, tính toán trong từng bước đi nhưng lần này hắn có hơi quá đáng.

-Tuỳ ý em. Tôi không can thiệp-Hắn tức giận đi đến công ty. Ngay từ đầu hắn đã biết ý đồ của Hoài Bảo anh ta muốn mượn cái hợp đồng này mà kết thân với nó. Sau đây sẽ cướp nó từ trong tay hắn. Anh ta rõ ràng đã say nắng nó từ lần đầu gặp mặt, thật hối hận khi mang nó đến buổi tiệc đó. Hắn là đang sợ nó sẽ giống người con gái đó rời bỏ hắn mà đi. Từ bao giờ nó đã trở thành một phần không thể thiếu đối với hắn, nếu nó thật sự rời bỏ hắn thì hắn phải làm sau đây. Nhưng rồi lại thôi hắn muốn một lần mang niềm tin của mình đặc vào nó.

Hắn đi rồi nó cũng nhanh chóng đến nơi chụp hình. Hôm nay là ngày đầu tiên nó chụp hình cho tập đoàn Trịnh Khắc không nên đến trễ.

Nó định ngay sau khi chụp hình xong sẽ đến công ty xoa dịu hắn nhưng lại bị Hoài Bảo mời đi dùng cơm. Dù gì anh ta cũng là người chi trả tiền hợp đồng cho nó, cũng nên nể mặt, một bữa cơm có mất bao nhiêu thời gian đâu. Hoài Bảo đưa nó đến một nhà hàng sang trọng.

-Em cho anh xin số điện thoại được không?-Thấy nó có hơi lưỡng lự anh ta tiếp

-Để tiện trao đổi trong công việc ấy mà

Nghe Hoài Bảo nói cũng có lý nên nó cho anh ta số điện thoại. Nó và Hoài Bảo chào tạm biệt nhau trước cổng nhà hàng. Anh ta ngờ ý muốn đưa nó về

-Để anh đưa em về

-Không cần đâu ạ.-Nó từ chối, nếu để hắn biết nó đi cùng anh ta thì sẽ chết không toàn thây.

44. Chương 44

Nó vào phòng làm việc nhưng không thấy hắn. Có lẽ ở trong phòng nghỉ, nó bước vào đúng thật hắn đang ngủ. Nó cũng không làm ồn, yên lặng đi đến chiếc ghế gần đây ngồi

-Hôm nay đã đi đâu?-Hắn vẫn nhắm mắt, vẻ mặt bất cần hỏi nó

-Em đi chụp hình quảng cáo.

-Đi đâu nữa?-Hắn vẫn tiếp tục chất vấn nó

-Xong việc em đến đây ngay-Nó tròn mắt nói dối, nếu nói cho hắn biết nó đi dùng cơm với Hoài Bảo hắn sẽ làm âm lên cho xem

-Nói dối. Em đã đến nhà hàng-Hắn ngồi bật dậy nhìn chằm chằm nó. Vì chuyện lần trước, hắn đã âm thầm gắn chip định vị vào sợi dây chuyền. Hắn thừa biết nó đã đi đâu nhưng vẫn hỏi nó không ngờ nó lại dám nói dối hắn.

-Sao.....sao anh biết?-Bị phát hiện nó ấp a ấp úng, cúi gầm mặt không dám nhìn hắn

-Em biết anh không thích em đi cùng anh Hoài Bảo nhưng vẫn đồng ý dùng cơm cùng anh ta. Em thật sự xin lỗi. Em hứa sẽ không có lần sao- Nó sợ hắn sẽ nổi giận nên dịu giọng xoa dịu

Hắn nghe nó nói đi cùng Hoài Bảo thì lửa giận lại dâng lên. Không thương tiếc mang nó ném lên giường. Áp môi mình lên môi nó hôn mạnh bạo, đã vậy còn cắn nhẹ vào môi nó. Hắn dần dần hôn xuống cổ rồi xương vai xanh của nó. Tay không tự chủ mơn trớn khắp người nó. Nó thấy hành động của hắn như thế rất sợ. Hắn chưa bao giờ đối với nó như thế, hắn chưa từng vượt quá giới hạn mà nó đã đặt ra. Nó chỉ biết khóc, những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má nó

-Dừng lại đi. Xin anh

Hắn chặn mãi mãi quan tâm đến lời vang xin của nó. Mạnh bạo tháo hai cúc áo của nó

-Phong em xin anh. Dừng lại đi em rất sợ- Nó như buông xuôi, không thể chống cự nổi hắn, nước mắt rơi càng nhiều

Lửa giận trong lòng hắn đã vơi đi một nửa, nhẹ nhàng hôn lên trán nó, thận trọng cài lại hai cúc áo giúp nó

-Đã thấy hậu quả khi nói dối anh chưa?-Hắn lấy lại sự dịu dàng ôn nhu như mọi ngày nhìn nó.

Bây giờ có cho vàng nó cũng không dám lắc đầu, mím chặt môi nó nhẹ gật đầu.

-Đừng bao giờ nghĩ đến việc lừa dối hay rời bỏ anh. Nếu để anh biết được, anh không đảm bảo sẽ nhẹ tay với em-Ôm nó vào lòng, vuốt lại mái tóc rối của nó, buông lời cảnh cáo nhẹ nhàng nhưng rất có uy lực.

Nó bị hắn dọa một phen vẫn còn sợ, không dám nói một lời, im lặng lắng nghe và ghi nhớ những gì hắn nói. Con người này thật khó hiểu vừa nãy còn hung hãn muốn chiếm đoạt nó giờ lại ầm ập, dịu dàng với nó. So với cái vẻ mặt đầy lửa giận gần như thiêu đốt mọi thứ kia thì nó thích cái vẻ ôn nhu yêu chiều nó như lúc này của hắn.

-Anh đừng như thế, em rất sợ

-Nếu em biết nghe lời anh sẽ không như thế?

Nó ngoan ngoãn ngồi đọc báo, chờ hắn giải quyết xong hồ sơ rồi cùng nhau về

-Anh, xem này.-Nó đưa tờ báo trước mặt hắn

-Chị ấy là ngôi sao mới hiện nay được rất nhiều người yêu mến đấy. Cuối cùng chị ấy cũng về nước sau nhiều năm hoạt động nghệ thuật bên Mỹ-Nó chỉ tay vào tờ báo có in hình người con gái sắc xảo cùng nụ cười quyến rũ trên môi, hào hứng nói.

Mặt hắn đánh lại khi nhìn thấy hình của người con gái ấy. Như Nguyệt người con gái đã rời bỏ hắn nhiều năm trước, cô ta vẫn xinh đẹp như ngày nào nhưng sao lại xa lạ đến thế

-Mang nó vứt đi-Hắn lạnh giọng, hắn sợ bản thân sẽ động lòng nếu tiếp tục nhìn vào tờ báo đó.

Nó nhận thấy vẻ khác thường trên khuôn mặt hắn, mới vừa nãy còn vui vẻ kia mà sao giờ lại như thế. Tâm tình của hắn cứ thay đổi như chong chóng ấy, không thể nào suy đoán được

-Anh sao thế?

-Không nghe anh nói?

-Vâng. Em mang vứt liền đây-Nó không cam nhưng vẫn mang đi vứt

Cả buổi chiều, hắn gần như không nói một lời nào với nó. Đối với con người vốn dĩ ồn ào như nó thì thật khó chịu

-Nè! Anh sao đây từ chiều đến giờ không nói lời nào cả. Bị ốm sao?-Nó đặt tay lên trán hắn. Nhiệt độ vẫn bình thường kia mà

-Để anh yên- Hắn gạt tay nó sang một bên

Bị hắn cho ăn bơ nó đâm ra dỗi chẳng màng quan tâm đến hắn.

45. Chương 45: Người Thứ Ba

Từ giờ mình sẽ đổi hắn thành anh đôi lúc gọi bằng Đình Phong còn nó sẽ đổi thành cô đôi lúc gọi bằng Gia Hân nha

Trên suốt chặng đường về nhà Phong không nói một lời nào với Hân. Về đến nhà Phong đi một mạch lên phòng khoá chốt tự nhốt mình bỏ lại mỗi Hân ngồi bên ngoài không rõ chuyện gì đang xảy ra chỉ biết đứng sau cánh cửa gọi tên anh

-Phong anh sao thế? Nói em nghe đi

-Anh đừng im lặng mà làm ơn trả lời em đi

-Có phải em đã làm gì sai rồi không?-Chỉ mỗi Hân đứng bên ngoài đọc thoại.

Ở bên trong Phong nghe tiếng cô chứ nhưng vẫn không trả lời, anh thật không biết sẽ đối diện với cô như thế nào. Trang Thuý người con gái đó đã rời bỏ anh nhưng khi nhìn thấy ảnh cô ta trên mặt báo tâm anh lại loạn lên. Anh là đang sợ Trang Thuý quay trở về đây sẽ làm cuộc sống của anh và cô đảo loạn, anh sợ bản thân mình không đủ dứt khoát mà động lòng với Trang Thuý một lần nữa rồi sẽ làm cô đau lòng. Anh đã tự hứa rằng sẽ bảo vệ cô sẽ yêu thương cô không để cô vì bất cứ chuyện gì mà muộn phiền nhưng giờ đây chỉ mới nhìn thấy ảnh của người cũ anh đã nao lòng thì làm sao.....anh cần thời gian để bình tâm.

Hân ở bên ngoài lo lắng đến tột cùng, cô sợ anh suy nghĩ không thông mà làm điều dại dột. Cô thật không hiểu anh vì điều gì mà trở nên như thế vừa nãy còn vui cười kia mà. Chả nhẽ là vì bài báo lúc nãy, nhưng cô gái đó thì liên quan gì đến anh cơ chứ, cô thật nghĩ không thông. Nếu như muốn biết rõ chuyện này, cô nên hỏi Đăng Dương vì anh và Phong chơi thân từ rất lâu rồi trước lúc họ chưa thành lập nhóm nghĩ là làm cô lấy điện thoại gọi ngay cho Đăng Dương

-Anh cho em hỏi một chuyện-Vừa nghe Đăng Dương nhắc máy Hân đã vội hỏi

-Chuyện gì nếu anh biết anh sẽ trả lời-Đăng Dương vui vẻ nói

-Lúc nãy em có cho anh Phong xem một bài báo liên quan đến chị diễn viên Trang Thuý nhưng anh ấy lại tỏ ra không hài lòng còn bảo em mang nó vứt đi nữa, về đến nhà thì vào phòng khoá trái cửa em không vào được. Em có gọi nhưng anh ấy không trả lời, em rất lo-Hân mang những việc vừa xảy ra kết cho Đăng Dương nghe. Nụ cười của anh tắt ngúm thay vào đó là tiếng thở dài

-Cậu ấy biết rồi à.

-Anh nói gì em không hiểu?-Cô khó hiểu hỏi lại, hôm nay mọi người sao vậy nhỉ? Hết Phong có biểu hiện bất thường giờ lại đến anh Đăng Dương

-Trang Thuý là mối tình đầu của Phong-Đăng Dương thở dài nói cô biết

-Vâng-Cô dập máy, hoá ra vì cô gái đó mà anh trở nên như thế. Cũng đúng thôi mối tình đầu xa cách bao năm nay bỗng dưng quay về sao tránh khỏi việc con tim vô thức lệch nhịp. Cô biết anh đang cần thời gian để xác định rõ tình cảm của mình nên thôi làm phiền yên lặng ngồi chờ bên ngoài. Chờ lâu đến vậy anh vẫn không có ý định ra ngoài rồi cô thiếp đi lúc nào cũng chẳng hay.

Phong đã nghĩ thông mọi việc, anh sẽ lắng nghe và đi theo tiếng trái tim mình. Mở cửa bước ra ngoài, nhìn thấy cô đang nằm ngủ dưới sàn đất lạnh ngắt lòng anh chợt nhói, bế cô đặt vào giường ôm cô vào lòng rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngày mới lại lên, nhìn thấy anh đang say giấc ở bên cạnh, lòng cô vô cùng hạnh phúc cho dù sau này có chuyện gì đi nữa cô cũng sẽ ở cạnh anh đến khi anh nói không cần mới thôi.

-Anh xin lỗi-Anh mở mắt nhìn cô âu yếm

-Sao phải xin lỗi

-Vì đã làm em lo. Sau này anh sẽ không như thế-Phong ôm cô vào lòng

Hai người lại vui vẻ ở bên nhau, hôm nay cả hai đều không có hoạt động họ quyết định sẽ dành cả ngày cho nhau. Đang mãi mê xem Phong nấu ăn, chợt có chuông cửa cô vui vẻ chạy ra mở cửa. Nụ cười tươi vừa rồi chợt tắt khi nhìn thấy con người trước mắt. Không ai khác là Trang Thuý chị ta nở nụ cười chào hỏi với cô.

-Chị tìm ai?- Cô biết Trang Thuý tìm ai nhưng vẫn tỏ ra không biết

-Có anh Phong nhà không em?-Chị ta dịu dàng nhìn cô

-Anh ấy đang ở bên trong mời chị vào-Hân mở rộng cửa

Trang Thuý nhìn thấy Phong đang loay hoay trong bếp liền chạy đến ôm anh từ phía sau. Phong cứ ngỡ là Hân, giọng cứng chùi

-Tiểu yêu để yên cho anh làm mà ai đến thế?

Trang Thuý buông lỏng đôi tay khi nghe anh nói. Nhận thấy điều khác lạ Phong quay sang xem con tiểu yêu này đang bày trò gì, sắc mặt có chút biến đổi khi nhìn thấy Trang Thuý

-Cô đến đây làm gì?

-Em rất nhớ anh-Trang Thuý nũng nịu ôm lấy cổ anh

Hành động của hai người bọn họ đều được thu vào mắt Hân nhưng cô không làm gì cả chỉ yên lặng đứng đấy. Cô muốn thử tin anh một lần

-Nhớ tôi?-Phong lạnh giọng đẩy mạnh Trang Thuý ra khỏi người mình

-Anh không còn yêu em sao

-Hình như cô đang ảo tưởng. Tôi đã có vợ rồi thì làm sao mà yêu cô đây-Phong đi đến bên cạnh Hân choàng tay quay eo cô nhìn cô đầy yêu thương

-Không. Anh đang gạt em trong suốt mấy năm qua em luôn theo dõi hoạt động của anh. Em chưa từng nghe công ty quản lí công bố việc anh đã kết hôn-Trang Thuý cố gạt bản thân không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

-Tin hay không tùy cô. Còn bây giờ phiền cô đi ra khỏi nhà chúng tôi-Anh chỉ tay về phía cổng, mặt lạnh băng.

Trang Thuý mặt đầm đìa nước mắt, chạy vội ra khỏi nhà anh. Cô ta đi rồi anh ngồi sụp xuống sàn, ánh mắt vô hồn. Điều mà anh lo sợ đã đến thật rồi, cô ta về tìm anh rồi đây cuộc sống của anh và cô sẽ bị đảo lộn, người con gái thơ ngây trước mặt anh đây, anh sợ cô sẽ bị tổn thương vì những chuyện trong quá khứ của anh. Ôm cô vào lòng, giờ đây anh chỉ cần cái ôm từ cô.

-Anh nhất định không để em thiệt thòi-Giọng anh trầm ấm, đều đều bên tay cô

-Không sao.....không sao-Cô vỗ vỗ lưng anh an ủi, cô hiểu anh hơn ai hết, cô biết anh là đang lo sợ điều gì

46. Chương 46

Min đã trở lại sao một thời gian dài vì cạm ý tưởng. Thông báo cho mọi người biết là khoảng 20 chương nữa thôi là truyện sẽ end. Mọi người muốn truyện HE hay SE riêng Min thì muốn truyện SE. Bên cạnh truyện này thì Min còn viết truyện “Hạ Ánh Dương” hi vọng mọi người sẽ đọc. Luyện thuyền vậy đủ rồi, mình vào truyện thôi

Sáng sớm Phong đã bị gọi lên công ty. Hôn nhẹ lên trán cô rồi bước ra ngoài. Đẩy cửa bước vào phòng họp anh cất tiếng hỏi

-Sao hôm nay họp sớm vậy ạ?

-Tuần sau chúng ta sẽ tham gia phim mới?-Anh quản lí ôn tồn

-Kịch bản-Anh nhàn nhạt, từ trước giờ anh không mấy hứng thú với phim ảnh. Nhận được kịch bản, bỏ lại một câu “Gửi lịch diễn cho em” rồi quay bước trở về nhà. Vậy là tuần sau anh phải xa cô, tâm anh thật không muốn.

Bước vào phòng, cô vẫn còn ngủ nhìn cái dáng vẻ lúc ngủ của cô thật đáng yêu không chịu nổi

-Tiểu yêu dậy mau. Mặt trời kéo đến朦胧 em rồi kìa-Anh vừa nói vừa giật mạnh chăn

-Ừm..... Đừng phá để yên em ngủ nào-Với tay giật lại cái chăn, cô lười biếng cuộn tròn trong chăn. Anh thật hết nói nổi cô

-Thôi được em ngủ đi. Anh ra ngoài ăn một mình-Anh cười ma mĩnh

Nghe đến đồ ăn, cô liền ngồi bật dậy, mắt sáng rỡ chạy một mạch vào phòng tắm

-Anh chờ em. Không được đi một mình đâu

Anh lắc đầu trước cô rồi xếp chân lại ngay ngắn ngồi chờ. Chờ mãi vẫn không thấy cô ra, anh lo lắng gọi lớn

-Tiểu yêu em làm gì mà lâu vậy?

Cô ở bên trong nghe anh gọi không biết phải trả lời thế nào. Vừa nãy chạy vội vào phòng tắm cô quên lấy đồ. Bây giờ thì hay rồi không có đồ để thay, đồ ngủ vừa nãy bị bỏ vào sọt rồi cô đâu thể lấy mặt lại cũng không thể kêu Đình Phong mang đồ cho mình.

-Tiểu yêu-Tiếng gọi của anh kéo cô về thực tại. Buộc lòng phải nhờ anh giúp

-Phong à, anh giúp em một chuyện được không?-Cô e ngại, giọng lí nhí

-Chuyện gì?-Nghe tiếng, chắc chắn cô không sao anh mới thở phào nhẹ nhõm

-Anh lấy đồ trong tủ giúp em-Nói ra câu này cô thật sự muốn kiếm cái lỗ nào chui xuống cho rồi. Bên ngoài anh không biết là nên khóc hay nên cười vì lấy phải cô vợ vừa lười lại vừa hậu đậu này. Bước đến mở tủ lấy cho cô cái áo sơ mi trắng kẻ sọc và chân váy màu hồng rồi cười đắc ý anh nói

-Làm sao đưa cho em

-Anh nhắm mắt lại đi.-Sau khi chắn chắn anh đã nhắm mắt cô mới dám mở hé hé cửa đưa tay ra lấy đồ.

Bước ra khỏi phòng tắm với gương mặt đỏ ửng vì ngượng, cô đưa tay che mặt mình lại. Thấy hành động của cô anh phì cười rồi đưa tay từ từ gỡ tay cô xuống

-Đừng-Cô xoay người, sợ anh sẽ thấy gương mặt của mình lúc này

-Em cũng biết ngại nữa hả?-Anh cười phá lên

-Nè, anh nghĩ em là gì mà không biết ngại hả?-Nói rồi cô lao đến đâm thình thịch vào người anh.

-Đi ăn thôi-Anh kéo tay cô đi xuống nhà.

Cả hai đi đến một nhà hàng kiểu Nhật, sau khi chọn món anh lựa lời nói với cô

-Tiểu yêu, tuần sau anh có lịch diễn không thể ở nhà cùng em-Giọng anh buồn buồn. Sau câu nói của anh tâm trạng cô cũng chùn xuống, đối với những người yêu nhau như cô và anh có gần nhau cách mấy cũng thấy nhớ ấy vậy mà giờ cô phải xa anh

-Vâng. Anh đi bao lâu?

-Anh cũng không rõ nữa-Cả hai rơi vào im lặng cho đến khi về tới nhà. Hôm nay cô không phải đi diễn, nghĩ xả hơi một ngày cũng tốt, loay hoay chuẩn bị đồ cho anh mà lòng thì không muốn chút nào. Anh bước đến ôm cô từ phía sau, ầm ập

-Ngoan, anh chỉ là đi vài ngày thôi

Cô xoay người ôm lấy anh, không hiểu sao cô lại không muốn cho anh đi. Chỉ muốn cả ngày quần lấy anh, muốn nhìn thấy anh từng giây từng phút có phải cô yêu anh quá rồi không

-Không muốn anh đi-Dụi dụi cái đầu nhỏ vào ngực anh cô làm nũng

-Anh đi làm kiếm tiền về nuôi em-Ôm lấy cô, giọng đầy cương chiều

-Anh ở nhà để em nuôi anh là được

-Trẻ con-Anh cốc nhẹ vào trán cô

Đang đùa với anh thì điện thoại báo có tin nhắn, vội mở ra xem, tin nhắn đến từ một số lạ nội dung vắn vắn “Gặp nhau tại cafe Sky đừng cho Phong biết” nhìn dòng tin nhắn cô không biết đó là ai nhưng vẫn thay đồ đi ra ngoài. Cô nghĩ nếu muốn gặp cô thì chắc hẳn là một người cô quen biết.

-Em ra ngoài có chút việc-Cô hôn chụt vào má anh một cái rồi kêu rồi chạy đi không cần biết anh có đồng ý hay không

Đi đến điểm hẹn nhưng cô không thấy ai quen biết cả. Đột nhiên có một người trùm kín mít như cô, kéo tay cô đi lại chiếc bàn khuất nơi ít có người thấy nhất

-Chị là ai?-Cô ngờ vực hỏi

-Trang Thuý-Cô ta nhàn nhạt

-Chị gặp em có việc gì không?-Biết người đang ngồi trước cô là người yêu cũ của chồng nhưng cô vẫn lễ phép trong cách nói chuyện

-Chỉ muốn gặp riêng em để nói rằng chị sẽ dùng mọi cách để mang Đình Phong trở về bên cạnh chị-Trang Thuý thẳng thừng nói, cô ta là đang tuyên chiến với cô sao?

-Chị đã nói thế thì em không còn gì để nói. Em xin phép đi trước nhưng em tin Phong sẽ không rời bỏ em-Cô nói cứng thế thôi nhưng trong lòng vô cùng lo lắng, cô sợ Phong sẽ trở về bên người cũ như vậy thì cô biết phải làm sao đây.

Trở về nhà với tâm thế vô cùng lo âu. Cô không biết có nên nói chuyện mình đã đi gặp Trang Thuý không? Rồi cô chọn cách im lặng, cố cười thật tươi xem như không có chuyện gì

-Em về rồi nè-Cô vòng tay qua cổ ôm lấy anh

-Đi đâu mà gặp vậy tiểu yêu?

-Đi gặp bạn thôi ạ-Cô tròn mắt nói dối, Trang Thuý mà là bạn gì chứ tình địch thì đúng hơn.

Hôm nay là ngày anh phải đi. Cô không muốn nhưng cũng phải để anh đi thôi. Anh đặt lên trán cô nụ hôn chào tạm biệt rồi đi đến chỗ diễn. Anh đến nơi cũng đã gần trưa, chiều nay sẽ là cảnh quay đầu tiên nhưng anh vẫn không biết nữ chính đóng cùng là ai. Nghỉ trưa xong khi chuẩn bị quay phân cảnh đầu tiên mới biết nữ chính là Trang Thuý

-Hợp tác vui vẻ-Trang Thuý đưa tay trước mặt anh, cô làm giống như hai người lần đầu tiên gặp gỡ. Trái với sự vui vẻ niềm nở của cô ta, anh vô cùng khó chịu đến nỗi anh cũng không muốn nhìn thì làm sao diễn cùng đây

-Tôi không mấy thích thú khi biết mình phải đóng cùng cô-Anh lãnh đạm, bước qua cô. Nếu biết trước là cô thì anh sẽ không bằng lòng đảm nhận vai diễn này. Phải nhìn mặt cô ta mỗi ngày, nghĩ đến thôi anh đã muốn phát ốm rồi nhưng biết làm sao được hợp đồng đã ký rồi không thể huỷ. Trang Thuý có phần hơi bất ngờ, cô không nghĩ anh có thể lạnh nhạt với mình như vậy. Lấy lại sự vui vẻ như thường đi bên cạnh anh cô ta nói nhỏ

- Em sẽ khiến anh yêu em như lúc xưa-Nói rồi cô ta chạy lên phía trước đi đến chỗ quản lý của mình. Anh nhìn theo bóng cô ta môi nhếch lên nụ cười khinh bỉ. Anh bây giờ thật sự chán ghét Trang Thuý cho dù cô ta có làm gì đi nữa thì đối với anh cô ta vẫn chỉ là người xa lạ không hơn không kém.

47. Chương 47

Buổi khởi quay đầu tiên cũng đã xong, anh lang thang trên bờ biển dài. Anh đang nhớ đến cô, một nỗi nhớ gia giết. Cảm điện thoại trên tay anh không đủ can đảm để gọi về, anh sợ khi nghe giọng cô thì bản thân sẽ bỏ việc mà chạy ngay về bên cô mất. Đang phân vân có nên gọi cho cô không thì điện thoại sáng đèn, cô vẫn nhanh hơn anh một bước

-Nhớ anh rồi hả?-Anh vui vẻ, cao giọng hỏi

-Rất nhớ anh-Cô chân thành nói. Quả thật là rất nhớ anh

-Đã ăn gì chưa?-Anh ầm ập, quan tâm cô

-Em vừa mới đi diễn về đang mệt lắm, chưa muốn ăn-Cô lại giữ giọng trẻ con mòi nheo với anh nữa rồi.

-Khi nào anh về?-Sợ anh sẽ mắng vì tội không lo ăn nên vội đổi đề tài

-Ừ khoảng ba ngày nữa là anh về rồi

-Em rất muốn biết cô gái nào mai mẩn được đóng chính cùng anh-Cô cười tinh nghịch

-Đi ngủ đi tiểu yêu. Hỏi gì mà lắm-Anh phớt lờ câu hỏi của cô. Nếu nữ chính là một người nào khác thì anh sẽ vui vẻ nói với cô nhưng người này lại là Trang Thuý. Anh đâu thể nói cho cô biết vì anh hiểu bất cứ cô gái nào cũng vậy họ đâu muốn người mình yêu thương làm việc cùng người yêu cũ đã vậy còn là đóng phim, phải thể hiện tình cảm trong phim chứ.

-Em cũng buồn ngủ rồi em ngủ đây. Yêu anh-Cô hôn chụt vào điện thoại rồi dập máy.

Anh nhìn vào màn hình điện thoại, đó là hình ảnh của con tiểu yêu nào đó đang say giấc. Quay lưng định trở về khách sạn, anh vô tình chạm mặt Trang Thuý, cô ta có sở thích dạo biển đêm từ bao giờ vậy nhỉ? Anh vờ như không thấy bước qua Trang Thuý. Nhìn thấy anh phớt lờ mình như vậy cô vô cùng tức giận nhưng vẫn kiềm chế

-Anh không còn tình cảm với em sao?-Cô ta ôm lấy anh từ phía sau

-Tôi đã có vợ-Anh lạnh lùng, kéo tay cô ta ra rồi bước về phía trước

-Anh có biết vì sao em rời bỏ anh không?-Cô ta hét lớn, kèm theo tiếng hét đó là những giọt nước mắt đầy giả tạo. Anh cũng bối vì câu nói của cô ta mà dừng chân lại, vẫn chất giọng lạnh lùng, vẫn kiểu nói xa cách đó

-Vì không hợp. Cô quên rồi sao?-Anh nhếch mép đầy khinh bỉ

-Không. Là vì ba anh ông ấy đã đến tìm gặp em, ông ấy yêu cầu em phải rời bỏ anh vì anh đã có vị hôn thê. Ông ấy nói nếu anh ở cạnh em thì con đường của anh sau này rất khó khăn. Anh có biết lúc ấy em đã đau đớn nhường nào không? Khó khăn lắm em mới có thể nói ra những lời chia tay mà lòng mình không hề muốn-Cô ta ngồi quỵ xuống cát khóc nức lên

-Cô nghĩ tôi tin sao?-Nói rồi anh lạnh lùng bỏ đi. Bề ngoài thì thể hiện không quan tâm nhưng tâm anh vô cùng hỗn loạn, những chuyện diễn ra trong quá khứ, khoảng thời gian tươi đẹp khi anh ở bên Trang Thuý mọi thứ như ùa về, anh có chút thương cảm cho cô ta

Trang Thuý nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh đã khuất dần trong màn đêm. Nhận thấy anh đã đi xa rồi, Trang Thuý mới đứng dậy lau đi những giọt nước mắt rồi nở nụ cười đắng ý. Những chuyện cô ta vừa nói là có thật nhưng từ lâu rồi cô ta không còn tình cảm với anh. Mục đích Trang Thuý muốn dành lại anh là vì hiện giờ anh đang là ngôi sao được săn đón nhiều nhất, nếu trở thành người yêu của anh thì sự nghiệp của cô ta sẽ thăng tiến.

Trở về phòng, anh mệt mỏi nằm ra giường. Từng câu nói của Trang Thuý cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh, không tài nào ngủ được. Nếu điều đó là sự thật thì anh phải làm sao đây? Trang Thuý đã phải chịu nhiều uất ức vì anh nhưng còn Gia Hân cô là người vui vẻ, hoạt bát anh không muốn đánh mất đi người con gái này. Anh từng hứa sẽ ở bên che chở cho cô vậy mà bây giờ anh lại xiêu lòng vì người cũ.

Cô ngủ một mạch đã đến sáng, hôm nay cô phải dậy sớm chuẩn bị cho buổi họp Fans tại khách sạn X, cuối năm rồi hoạt động của nhóm cũng trở nên sôi nổi hơn. Do anh đi diễn xa, ở nhà một mình buồn chán nên cô dọn vào công ty ở cùng hai con bạn của mình.

-Hai người bọn mày có dậy không?-Cô đứng giữ phòng dùng hết sức lực bình sinh của mình hét thật to. Hai người kia đang say ngủ cũng phải lồm cồm bò dậy

-Đề nghị ngày mai bạn Gia Hân trở về nhà-Diệp Vi giọng ngáy ngủ

-Có mau chuẩn bị không?-Cô ra dáng người chỉ huy lớn tiếng nói

-Mày bị chạm ở đâu hả con kia?-Lan Anh không thương tiếc ném cái gối vào mặt cô cũng mai là cô đỡ kịp nếu không là tiêu cái mặt xinh đẹp trời phú của cô rồi

-Tao nói cho hai đứa bây biết tám giờ là phải họp Fans rồi đó. Bây giờ đã bảy giờ rồi, tụi mình còn một tiếng để trang điểm, ăn sáng và di chuyển đến địa điểm họp Fans-Cô nói một hơi về hoạt động trong buổi sáng của nhóm. Bây giờ cô thật giống quản lý hơn là ca sĩ rồi

-Biết rồi-Hai người kia vì bị cô lào bào mà tỉnh ngủ, đi vào phòng thay đồ.

Bọn cô đến nơi cũng vừa đúng giờ, Fans đã tụ tập gần đủ, xếp hàng chờ xin chữ kí của bọn cô. Buổi gặp gỡ Fans kết thúc lúc 12 giờ trưa cả bọn cô đều đói và mệt. Ngồi trên xe chờ chị quản lý mang cơm đến mỗi người làm một chuyện. Lan Anh thì lên trang cá nhân xem tin nhắn của Fans gửi đến, Diệp Vi thì vui vẻ nói chuyện điện thoại với Đặng Dương. Có mỗi cô là rảnh rỗi, cô thật ghen tỵ với Diệp Vi vì được nói chuyện điện thoại với người yêu còn cô thì chờ mãi vẫn không thấy anh gọi một cuộc nào, có muốn nói chuyện thì cô phải chủ động gọi cho anh. Cô tự trách cái tên chồng của mình không hiểu tâm lý gì cả, nói gì đi nữa thì cô cũng là con gái đầu thế chủ động gọi cho anh được. Đang nhớ đến anh thì anh gọi, cô vui lắm nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng

-Em đây

-Đang giận ai sao?-Anh đúng là hay thật vừa nghe cô nói đã biết cô đang giận

-Giận anh đó

-Anh đã làm gì?-Anh có chút giật mình, không lẽ cô biết chuyện nữ chính đóng cùng anh là Trang Thuý rồi sao? Lần này anh tiêu thật rồi

-Anh không gọi điện cho em-Giọng cô trẻ con khỏ nói

-Con nít vừa thôi-Anh bật cười vì cái lí do giận dỗi của cô

-Bây giờ còn nói em con nít nữa đấy-Cô khoanh tay trước ngực, trách yêu anh

-Ồ...ơ sau này anh không dám nữa-Anh thể hiện sự lo sợ của mình qua lời nói cho cô vui. Bên đây anh còn nghe tiếng cười khanh khách vô tư của cô

-Em phải chuẩn bị đến nơi biểu diễn rồi-Cô nói rồi đập máy không cho anh nói thêm thêm câu nào.

Ở chỗ anh mọi người cũng đang đi đi lại lại chuẩn bị cho cảnh quay kế tiếp. Đây là cảnh quay khá đơn giản trong mắt đạo diễn vì anh chỉ cần chạy đuổi theo Trang Thuý trên bờ biển rồi ôm lấy cô cả hai trao cho nhau nụ hôn nồng nàn. Khi nghe phần chỉ đạo của đạo diễn anh đã không hài lòng nhưng không thể phản bác.

-Chuẩn bị diễn-Vị đạo diễn hô to

Anh bắt đầu đuổi theo Trang Thuý đến lúc chuẩn bị hôn cô ta thì hình ảnh của cô cùng nụ cười hồn nhiên cứ bủa vây quanh anh. Anh biết đây chỉ là đóng phim nhưng sao anh cảm thấy mình đang làm việc có lỗi với cô

-Phong em tập trung giúp anh được không?-Đạo diễn có chút không hài lòng

Anh vì câu nói của đạo diễn mà trở về thực tại

-Xin lỗi nhưng em không hôn cô ấy được không ạ-Anh có đôi chút ái ngại vì lời đề nghị

-Thôi được-Đạo diễn có vẻ là người dễ tính, ông không muốn làm khó diễn viên của mình, ông nói tiếp

-Vậy em ôm Trang Thuỳ từ phía sau rồi nói anh yêu em được chứ

Anh gật đầu, sau khi kết thúc buổi diễn Trang Thuỳ nhìn thấy anh đang đứng một mình nên bước đến góp ý

-Em mong anh phân biệt rõ chuyện công và chuyện tư

-Có vẻ như cô thất vọng lắm!-Anh cười chế giễu rồi gọi quản lí đến đi trở về khách sạn mà không hề để ý đến nét mặt tức tởm của cô ta.

48. Chương 48: Với Anh Cô Ấy Là Tất Cả

Sáng ngày mai Hàn Phong sẽ trở về thành phố. Anh mong mình mau mau trở về đến nỗi không thể ngủ được, trời đã khuya mà anh vẫn còn lang thang trên biển. Anh nhớ cô, nhớ mùi oải hương quen thuộc trên người cô, anh nhớ đôi mắt biết cười và cả những hành động đùa nghịch đôi lúc làm anh phát cáu của cô. Đi được một quãng xa, tâm tình cũng đã thoải mái anh quay đầu đi về khách sạn thì đụng mặt với Trang Thuỳ. Có vẻ như cô ta cố tình ra đây để có thể gặp anh vì bản tính cô ta trước giờ không thích ra ngoài một mình vài buổi tối. Vẫn như bao lần khác, anh như người xa lạ bước qua Trang Thuỳ nhưng con người này quá dày mặt, ôm lấy anh từ phía sau rồi thúc thốc

-Anh có biết em đã phải khổ sở như thế nào trong những năm qua không. Ngày thì bận rộn với việc học, luyện tập rồi lịch diễn, em đã cố gắng nỗ lực tập luyện để có thể cân xứng với anh, để ba anh không còn xem em là vật ngáng chân anh. Buổi tối em lại thu mình trong một góc nhớ về anh, nhớ về kí ức tươi đẹp của chúng ta. Tất cả những việc em làm là vì anh. Vậy còn anh, anh thì sao? Vui vẻ sống bên người con gái khác xem như không có chuyện gì. Anh chưa từng nghĩ cho em-Trang Thuỳ cứ thế ôm lấy anh, oà khóc như đứa trẻ. Còn anh từ trước giờ chưa từng thấy cô ta khóc thảm thương như vậy bây giờ nhìn thấy có chút mũi lòng mà xoay lưng lại ôm lấy cô ta vỗ về

-Chúng ta có thể trở lại như xưa không anh?-Trang Thuỳ ngược mắt lên nhìn anh

-Chúng ta chỉ có thể là tri kỷ. Trái tim anh không thể chứa đựng ai khác ngoài cô ấy. Với anh cô ấy là tất cả-Anh hạnh phúc khi nói về người con gái mà anh yêu thương

-Trở rồi chúng ta về thôi-Anh buông Trang Thuỳ ra, thông dong bước đi trên bờ cát. Cái cảm giác gỡ bỏ được những khuất mắt trong lòng rất dễ chịu. Anh đã rạch ròi với Trang Thuỳ, anh xem cô ta là bạn không thể tiến xa hơn nữa

Trang Thuỳ cũng vui vẻ đi bên anh. Cô ta chấp nhận làm bạn ở bên cạnh anh rồi dần dần chen chân vào tim anh để tìm cho mình một chỗ đứng.

Sáng hôm sau anh trở về thành phố, vào nhà không thấy cô đâu anh liền đến công ty. Vì dạo này lịch diễn của nhóm cô gần như kín hết, cô sẽ ở công ty cho tiện việc đi lại. Anh nghĩ không sai mà, cô đang ngon giấc trong phòng. Nhìn cái con người bé bé đang cuộn mình trong cái chăn bông to to làm anh bật cười. Bước đến ngồi cạnh giường cô, anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô

-Tiểu yêu dậy đi trời sáng rồi

-Hân ơi là Hân! Mày nhớ anh ấy đến nỗi điên rồi cả trong mơ cũng nhìn thấy-Cô nghĩ mình đang ngủ mơ vì theo như cô biết ngày mai anh mới về. Lấy tay cô đánh vào đầu mình

-Đồ ngốc. Anh về rồi nè không phải mơ-Anh kéo người cô ra khỏi chăn, cười ầm áp. Sau khi xem xét tình hình thì cô mới biết mình không mơ liền nhảy vào lòng anh

-Anh về rồi-Cô dụi dụi cái đầu nhỏ vào ngực anh

-Nhìn em rất mất hình tượng-Anh cười bặc thành tiếng khi trêu cô.

Nghe anh nói cô đứng ngay ngắn lại nhìn lại mình. Đúng là rất mất hình tượng, đầu tóc như tổ quạ, mặt thì bơ phờ vì chưa tỉnh ngủ rồi cả chiếc áo sơ mi rộng phồng phình mà anh cho cô mặc làm đồ ngủ, cô liền

phóng nhanh vào nhà vệ sinh. Sau khi chăm sóc lại bề ngoài của mình cô mới dám bước ra ngoài. Nhìn thấy anh cô liền giật mình. Sao anh có thể vào đây được? Nếu để quản lí của cô biết được là tiêu đời

-Sao anh vào đây?-Cô chạy đến đứng đối diện anh, mắt long lanh chờ đợi

-Diệp Vi

Hai từ “Diệp Vi” thôi cô đã hiểu rõ vấn đề

-Ngày mai anh mới về cơ mà-Cô ngơ ngác

-Về đây quay tiếp-Anh nhéo chóp mũi cô rồi ôm lấy thân người bé nhỏ kia vào lòng. Đây là điều mà anh muốn làm trong suốt những ngày đi quay xa

-Về nhà với anh

-Một lát em phải đi quay chương trình rồi

-Vậy để anh mang đồ em về nhà khi nào quay xong thì em về luôn không cần ghé công ty-Anh nói rồi mở tủ, mang đồ cô vào balo đi ra ngoài không quên hôn lên trán cô.

Cô chuẩn bị làm với tâm tình cực tốt, vừa bước vào xe cô đã nghe tiếng Lan Anh chỉ choé

-Hân may biết gì chưa?-Lan Anh hào hứng

-Tin gì?-Cô ngơ ngác, không lẽ trong công ty có chuyện gì chấn động mà cô không biết hay là Fan của Lan Anh lại tặng quà gì đặc biệt cho Lan Anh hay sao mà nhỏ này hào hứng đến vậy

-May biết anh Phong vừa tham gia đóng phim đúng không?-Lan Anh ngồi cạnh cô trong mắt hỏi. Cô nhìn thấy cái gương mặt rất ư là nhiều chuyện của Lan Anh chỉ biết cười trừ rồi gật đầu

-May biết nữ chính là ai không?

-Ai?-Nghe đến nữ chính đóng cùng Phong máu tò mò trong cô được lúc trời dậy. Thật ra cô rất muốn biết ai là nữ chính đóng cùng Phong trong bộ phim đầu tay, đánh dấu sự nghiệp diễn xuất của anh.

-May cũng muốn biết đúng không?-Diệp Vi từ nãy giờ yên phàn ngồi ở ghế sau cũng chen vào. Có vẻ cô nàng này cũng muốn biết

-Ehem....Theo như thông tin tao biết thì đó là chị Trang Thủy vừa mới về nước cách đây không lâu-Lan Anh tỏ như mình là người thông thạo mọi việc trên đời. Cô ngỡ ngàng sau câu nói của Lan Anh. Phong không nói cho cô biết nữ chính đóng cùng anh là vì đó là Trang Thủy sao? Cô có cảm giác như mình bị anh lừa dối thà anh chứ thẳng thắn nói với cô còn hơn để một người khác nói.

-Tao chắc với bọn mày, giá bán bản quyền của phim này sẽ rất cao.-Diệp Vi mắt dán vào điện thoại nhưng miệng vẫn thảo luận về đề tài nóng này. Hai người bạn của cô cứ luôn miệng nói về vấn đề nam nữ chính trong phim mà không hề chú ý đến nét thất vọng, mất lòng tin của cô.

Min vào học rồi không có thời gian rảnh để đăng truyện thường xuyên. Có thể một tuần một chap cũng có thể 2-3 chap. Thành thật xin lỗi mọi người *cúi đầu*

49. Chương 49: Anh Bị Ngốc Sao?

Sau khi trở về nhà, anh vui vẻ vào bếp nấu những món mà cô thích. Anh đoán chắc là trong những ngày anh đi cô cũng chỉ ăn uống qua loa rồi đi diễn thôi.[Người yêu ơi! yêu mình anh được không?

Giờ và sau này xua lạnh nơi đây mùa đông

Là ngày ta sum vầy

Khoá lấp con tim hao gầy

Lấp trống tình yêu đông đầy

Hãy để cho anh chứng minh cho em thấy

Người yêu ơi! yêu thì có gì sai (đâu có sai đâu)

Không là anh thì ai. Để anh đưa em về

Mặc kệ người ta cười chê bởi vì tình yêu là thế

Làm người yêu anh nhé bây bê!

Rồi làm vợ anh nhé bây bê!.....]

Anh phải dừng tay vì điện thoại đang reo. Trang Thuý gọi anh làm gì nhỉ? Anh có chút do dự nhưng rồi nhanh chóng bắt máy

-Em gọi anh có việc gì không?-Anh một tay cầm điện thoại tay còn lại thì xào xào nấu nấu

-Chúng ta đi dạo được không anh?-Trang Thuý đề nghị. Cô ta muốn nhân dịp này trò chuyện với anh nhiều hơn

-Anh nghĩ không được đâu. Hân sắp về rồi anh phải dùng cơm cùng cô ấy-Anh có phần ái ngại khi từ chối nhưng anh nghĩ cách tốt nhất là không nên gặp Trang Thuý thường xuyên. Vì tâm anh không kiên định, anh sợ nếu gặp nhau thường thì anh sẽ một lần nữa rung cảm trước Trang Thuý rồi sẽ làm cho tiểu yêu của anh buồn lòng.

-Vậy tối nay đi dạo được không anh?-Trang Thuý kiên quyết không từ bỏ ý định

Cô ta đã nói thế thì làm sao anh có thể từ chối đành miễn cưỡng đồng ý.

-Khoảng bảy giờ mình gặp nhau tại cafe Sky-Biết anh không thể từ chối cô ta nói địa điểm sau đó tắt máy

Trang Thuý nở nụ cười đầy ẩn ý sau đó nhấn một dãy số rồi gọi. Phía bên kia người đó có vẻ niềm nở. Cô ta không dài dòng đi thẳng vào vấn đề chính

-Tôi và Phong sẽ gặp nhau ở cafe Sky lúc bảy giờ. Tôi nghĩ anh có hứng thú với thông tin này

Người bên kia nghe được thì vô cùng hào hứng cảm ơn cô ta rồi tắt máy. Mọi chuyện đã theo kế hoạch, ngày mai trên mặt báo sẽ có tin cô ta và Đình Phong hẹn hò. Cô ta sẽ từng bước từng bước mang Đình Phong về cạnh cô cho dù anh không còn một chút yêu thương nào đối với cô ta

Tâm trạng cô không mấy tốt khi nghe được tin Phong tham gia phim cùng Trang Thuý. Cả buổi sáng bận rộn ở trường quay cô vô cùng mệt mỏi chỉ muốn trở về nhà. Về đến nhà cô đã thấy Phong ngồi chờ cô trước bàn ăn đều là những món cô thích. Nhìn thấy hình ảnh này nổi giận trong lòng cô cũng tan biến hết. Nghĩ lại, cô không nên trách anh, anh không nói với cô cũng vì không muốn cô lo lắng rồi nghĩ ngợi lung tung mà thôi vậy hà cớ gì cô phải giận anh. Bây giờ cô chỉ muốn ôm lấy anh, ôm thật chặt mà thôi. Chạy đến chỗ anh, cô choàng tay qua eo ôm lấy anh

-Anh sẽ không giấu em bất cứ điều gì đúng không?

Anh cảm nhận thấy sự khác lạ trong lời nói của cô. Từ trước đến giờ anh chưa từng giấu cô điều gì ngoài việc đóng phim cùng Trang Thuý. Anh cười rồi vuốt đầu cô dịu dàng

-Anh là chồng em mà anh sẽ không giấu em bất cứ điều gì cả

Nghe câu nói này của anh, cô lại nổi giận. Anh nói không giấu cô bất cứ điều gì vậy mà không nói chuyện anh đóng phim cùng Trang Thuý.

-Vậy sao giấu em chuyện anh đóng phim cùng chị ấy-Cô tròn mắt nhìn anh

-Anh xin lỗi. Thật ra anh sợ em nghĩ lung tung nên không nói

Cô không nói gì lẳng lặng đi lên phòng, anh sợ cô giận cứ chạy theo luôn miệng xin lỗi làm cô không nhịn được cười

-Anh bị ngốc sao? Em chỉ là lên phòng thay đồ cho thoải mái thôi, giận gì chứ

Nhìn thấy cô gái nhỏ trước mặt đang hả hê vì chọc được anh mà muốn đánh cho một cái. Anh đưa tay cốc nhẹ vào đầu cô

-Giỏi lắm tuổi yêu

Cô phồng má xoa xoa cái đầu nhỏ bị anh cốc rồi cười tươi

-Anh xuống nhà đi em sẽ xuống sau

Sau bữa ăn vui vẻ đầy hạnh phúc cùng nhau, cô và anh mỗi người một việc. Anh dành thời gian rửa dọn dẹp lại mở hỗn độn trong nhà còn cô thì phải đi diễn. Đến tối cô trở về thì không có anh ở nhà. Cô vội lấy điện thoại gọi xem anh đang ở đâu, bao giờ về nhà vì cô rất sợ cảm giác ở trong ngôi nhà lớn một mình như thế này. Sau hồi chuông dài anh cũng nhất máy

-Anh đi đâu thế?-Cô ngã người ra sofa

-Anh ra ngoài cùng bạn cũ-Thực chất là anh đang ở cùng Trang Thủy nhưng không dám nói với cô. Từ ngày Trang Thủy trở về hình như anh bắt đầu nói dối cô thì phải.

-Bao giờ anh về, em ở nhà rất sợ

-Khoảng một tiếng nữa-Anh thật là... biết cô sợ ở nhà một mình vào buổi tối mà còn ra ngoài nữa chứ

Cô dạ một tiếng rồi tắt máy, bây giờ cô chỉ biết ngồi bất động trên sofa, chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cũng làm cho cô phải suy nghĩ đến những chuyện mà trong phim kinh dị mới có. Cô cố trấn an mình được một lúc thì ngủ mất.

-Em có chuyện gì muốn nói với anh?-Anh hướng mắt về phía Trang Thủy đang ngồi đối diện

-Em chỉ muốn ngồi cùng anh như thế này-Trang Thủy nhập một ngụm cam ép, cười vui nói với anh

-Nếu không có chuyện gì, anh nghĩ mình nên về vì anh không thể để cô ấy ở nhà một mình-Anh thẳng thắn, không hề nghĩ đến cô ta đang cảm thấy như thế nào, đều quan trọng với anh bây giờ là hình ảnh cô thu mình trong một góc đầy lo sợ.

-Nếu anh bận thì chúng ta về nhưng anh có thể đưa em về được không vì em không lái xe đến-Trang Thủy tỏ vẻ ngại ngùng khi đề nghị anh đưa về nhà. Anh cũng không thể nào bảo cô ta tự bắt xe về nên đã đồng ý đưa về, anh cố gắng chạy nhanh nhất có thể. Vì nhà của Trang Thủy và nhà anh ngược hướng nhau nên anh phải đi một quãng rất xa. Về đến nhà, anh nhìn thấy cô đang nằm ngủ trên sofa tư thế không được thoải mái cho lắm. Anh đoán chắc cô không dám lên phòng ngủ nên mới ở đây đợi anh về. Âm thầm bế cô lên tầng, đắp chăn cẩn thận cho cô xong anh mới chuyên tâm vào giải quyết đống giấy tờ ở công ty trong thời gian anh đi quay.

50. Chương 50: Em Đúng Là Thỏ

Sáng thức dậy, nhìn thấy mình nằm trên chiếc giường êm ái dùng đầu gối nghĩ thôi cũng biết người mang cô vào đây là Đình Phong rồi. Cô đứng thẳng trên giường, vươn vai, ngáp một cái rõ dài không cần giữ hình tượng trông cô bây giờ có vẻ rất sản khoái. Sau khi thay đồ chỉnh chu đầu đuôi cô vui vẻ đi xuống nhà, vẫn là hình ảnh quen thuộc như mọi ngày, anh đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng. Nhìn anh bây giờ rất ra dáng một người đàn ông chuẩn mực hết lòng chăm sóc cho gia đình. Cô tự nghĩ phải chăng kiếp trước cô làm được nhiều việc tốt nên kiếp này ông trời mang anh đến bên cô. Cô tự cười mình vì cái suy nghĩ hoan đường, cái gì mà kiếp trước kiếp này. Cơ bản là cô và anh vốn dĩ là của nhau rồi không cần phải làm việc tốt mới biết đến anh và được anh yêu thương. Cô đi đến chiếc bàn đối diện căn bếp, chống hai tay lên cằm

cô chăm chú ngắm nhìn anh. Người đàn ông này quá đỗi hoàn mỹ trong mắt cô. Ngồi mãi nhưng anh không thèm nói gì đến cô, nhận thấy bản thân bị anh bỏ nên cô tìm chuyện nói để anh chú tâm đến mình.

-Hôm qua anh bế em vào phòng?-Cô bật cười vì câu hỏi ngớ ngẩn của mình, nếu không phải anh bế cô lên thì cô đi à, không thể nào

-Ồ.... anh không có-Anh ngơ ngác nhìn cô rồi nhúng vai. Anh thật muốn đi đến cốc một cái vào đầu cho cô tỉnh ra rồi nói “không phải anh thì ai” nhưng nghĩ bụng lâu lâu chọc cô chắc sẽ thú vị

-Vậy sau em có thể lên được nhỉ?-Cô đưa ngón trỏ chỉ chỉ vài đầu mình rồi đi đi lại lại nhằm suy nghĩ để làm rõ vấn đề

-Chắc là em tự lên đấy-Anh bẻ hai đĩa trứng ốp la ra bàn ăn, kéo ghế ngồi nhìn cô

-Em không có đâu. Không có anh ở nhà em sẽ không dám lên phòng đâu-Cô lắc đầu, vẻ mặt có chút hoang mang

-Vậy không lẽ.... chắc không phải đâu-Anh ập a ập úng làm cô bắt đầu sợ. Cô biết anh đang muốn ám chỉ điều gì nên lớn tiếng ngăn anh không nói nữa cũng như là trấn an bản thân

-Nè anh có thôi đi không

-Là anh bế em lên đó. Em đứng là thỏ mà-Anh không nhịn được cười, cười đến nổi đỏ cả mặt làm cô tức không nói nên lời. Ăn xong cô đứng dậy đi một mạch đến địa điểm quay phim không thèm nói đến anh một lời. Biết mình giận hơi quá lỗ nhìn vẻ mặt hậm hực của cô anh cảm thấy ái ngại vô cùng, cô vốn là người sợ những cái mà hi hữu mới nhìn thấy đó là ma vậy mà anh lại mang chuyện đó ra giỡn. Lỡ như tối nay cô vì giận và vì sợ mà ở lại công ty thì làm sau anh ngủ đây. Nhất định trưa nay phải đến nơi quay phim đón cô đi ăn để cô nguôi giận mới được

Ngồi trên xe, nghĩ đến gương mặt hả hê của anh cô lại tức không chịu được, chỉ muốn cắn cho anh một cái cho hả giận. Cô tức lắm nhưng không có ai để nói chuyện bởi Lan Anh và Diệp Vi đã đến trường quay từ sớm. Bây giờ trên xe chỉ còn mỗi cô, chị quản lý và anh tài xế thôi cô đâu thể kể chuyện này cho họ nghe đành ôm trong lòng. Lấy điện thoại cô bật một bài hát có sẵn rồi lắng nghe, tiện tay lên trang cá nhân xem tin nhắn Fans gửi đến, cô chỉ xem chứ không trả lời vì cô sợ nếu làm vậy một số Fan không được cô trả lời sẽ buồn rồi giữa các Fan sẽ có khoảng cách mất đoàn kết. Lướt xem tin tức tay cô có phần cứng lại vì tiêu đề một bài viết “ĐÌNH PHONG VÀ TRANG THUỶ ĐANG HẸN HỒ?” Tuy tiêu đề có dấu chấm hỏi nhưng xem ra nó giống câu khẳng định hơn là câu nghi vấn. Tay rung rung cô ấn xem, hình ảnh anh và Trang Thuỷ trò chuyện vui vẻ rồi cả ảnh anh đưa Trang Thuỷ về tận nhà mọi thứ hiện rõ trước mắt cô không thể nhầm được. Ban đầu cô nghĩ đây chỉ là tin lá cải nhưng bây giờ rõ rồi, thời gian là vào buổi tối ngày hôm qua, hoá ra người bạn cũ mà anh nói là Trang Thuỷ. Anh bỏ cô ở nhà một mình ra ngoài nói chuyện phím cùng người yêu cũ thử xem bây giờ cô có nên ghen không? Tất nhiên sẽ ghen nhưng cô đủ bình tĩnh để nhìn nhận vấn đề, chuyện này không mấy to tát gì cả, bây giờ anh và Trang Thuỷ đã là bạn của nhau mà nếu là bạn thì gặp nhau có gì sai. Hơn nữa cô bây giờ đã là vợ anh, dù ít dù nhiều cô cũng nên đặt lòng tin vào anh. Nghĩ đến đây cô cố cười vui xem như không có chuyện gì, thà là để mọi chuyện trôi qua trong êm đềm còn hơn là làm lớn để rồi cả cô và anh đều không được vui, cô sẽ vờ như không biết mà an nhiên ở cạnh anh.

Cô nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu mà chuyên tâm vào công việc. Đây sản phẩm âm nhạc được công ty đầu tư chi phí nhiều nhất từ trước đến giờ vì thế cô muốn tập trung để có thể mang đến cho người hâm mộ sản phẩm tốt nhất.

51. Chương 51: Anh Đã Nói Dối Em Còn Gì???

Anh đến trường quay nơi cô làm việc, mọi người đang bận rộn thu dọn đạo cụ quay, anh tìm mãi vẫn không thấy cô, lại chạy loạn đi đâu nữa rồi không biết. Hoá ra cô đang đứng phía sau cây xanh, gương mặt thiên thần đang đắm chìm điều gì đó. Anh nở nụ cười ôn nhu bước đến chỗ cô ầm ập choàng tay qua eo cô

-Em đang nghĩ gì?

Cô thoáng giắc mình, liền đẩy anh ra

-Anh muốn mọi người biết chuyện của bọn mình lắm sao?-Cô chau mày

-Ừ-Anh thần nhiên hôn lên má cô xem như chôn không người. Cái tên này hôm nay ăn phải gì mà gan quá không biết? Nếu để Fans của anh biết thì chắc cô sống không yên. Liền kéo tay anh đi vào xe, cũng mai hôm nay không có phóng viên

-Anh-Cô trở nên nghiêm túc khi gọi anh làm anh có chút không yên

-Sao?-Anh nghịch tóc cô

-Hôm qua,... Người bạn cũ của anh hôm qua là nam hay nữ?-Cô có chút phân vân khi hỏi anh, ánh mắt chờ đợi cô nhìn anh. Anh có chút biến sắc khi cô hỏi về người bạn của anh nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh anh xoa đầu cô

-Là nam từ bao giờ em có sở thích quản chuyện anh gặp ai vậy hả?

Anh lại nói dối cô nữa rồi, cô thật sự thất vọng. Cô đã tin tưởng anh biết nhường nào vậy mà anh lại.....Cô bây giờ không muốn nhìn thấy con người này

-Hôm nay em sẽ ở công ty-Cô lạnh nhạt rồi bước xuống xe. Còn anh ngồi trong xe, anh không biết cô gái này đang nghĩ gì? Vừa nãy còn đang vui vẻ vậy mà giờ đã thay đổi thái độ. Anh thật muốn hỏi cho ra lẽ nhưng rồi lại thôi nếu bây giờ anh bước xuống xe đuổi theo cô thì chắc chắn sẽ bị chú ý. Làm như vậy cả cô và anh đều sẽ gặp rắc rối.

Cô muốn biết hôm qua họ đã nói những gì? Tại sao anh lại nói dối cô? Nếu anh thẳng thắn nói với cô có phải tốt hơn không? Nếu anh nói thì bây giờ cô đã không có loại cảm giác bị phản bội này rồi. Anh cuối cùng vẫn không thể vì cô mà bỏ rơi Trang Thuý, cô biết nghĩ vậy rất ích kỷ nhưng trong tình yêu thì không có sự nhường nhịn.

-Không định về hả?-Tiếng nói trong trẻo của Lan Anh kéo cô về thực tại. Cổ nờ nụ cười thật tươi cô gạt đầu rồi nhanh chóng lên xe trở về công ty.

Anh không hiểu quản lý hôm nay sao lại căng thẳng thế này? Từ lúc bước vào công ty, anh đã thấy có cái gì khác khác, mọi người trong công ty kể cả các đàn em cũng nhìn anh rồi to nhỏ điều gì đấy. Anh và quản lý đã ngồi trong phòng được rất lâu rồi nhưng không ai nói với ai tiếng nào. Anh vì không biết chuyện gì đang xảy ra nên không nói còn quản lý vì đang rối trí không biết phải nói như thế nào

-Nếu anh không có gì nói thì em đi đây-Anh vốn là người không kiên định chờ đợi lâu quá thì anh sẽ tự mình rời đi

-Em không giải thích sao?-Anh quản lý lên tiếng khi anh có ý định rời đi. Nhưng câu nói của anh quản lý quá đỗi khó hiểu

-Giải thích?-Gương mặt anh hiện rõ hai từ khó hiểu. Quay trở lại chiếc ghế đối diện quản lý đôi mày đẹp của anh có phần chau lại. Quản lý lấy một tờ báo từ trong balo chứa đồ riêng của mình ra tức giận ném mạnh xuống bàn

-Em chưa bao giờ bị dính những nghi án tình cảm như thế này-Trong lời nói của anh quản lý mang theo sự thất vọng. Anh không ngờ một người vốn lạnh lùng như Đình Phong lại có lúc ngồi nói chuyện vui vẻ với một cô gái như thế này và hơn hết anh không ngờ một người cẩn thận trong mọi việc lại có thể để phóng viên chụp được những bức ảnh như thế. Đình Phong đưa mắt nhìn vào tờ báo, hình ảnh của anh và Trang Thuý trong quán cafe ẩm cúng được lên trang nhất của báo kèm theo dòng chữ anh và cô ta đang hẹn hò. Có phải bọn nhà báo quá rảnh rồi rồi không? Ngã người ra sau ghế anh hít thật sâu để lấy lại tinh thần. Phải nói thế nào đây, liệu rằng mọi người sẽ tin anh và cô ta không có chuyện gì. Ngẫm nghĩ một lúc anh chợt nhớ đến lời nói lạnh nhạt cùng ánh mắt đầy thất vọng của cô, không lẽ cô đã biết rồi sao? Không thể

nào, cô không phải là đứa con của công nghệ, cô không thường xuyên cập nhật tin tức. Cô sẽ không biết đâu, anh cố nghĩ thế thậm chí mong cô sẽ không biết. Anh nhớ có lần anh hỏi cô

-Nếu lỡ sau này anh lừa dối em thì sao?

Lúc ấy cô vô cùng tự tin mà nói

-Em tin anh- Cô còn nhấn mạnh

-Em sẽ không bao giờ tha thứ cho những người từng dối gạt em và tất nhiên anh không phải ngoại lệ. Nếu đều anh nói một ngày nào đó sẽ xảy ra thì em nhất định không nhìn mặt anh

Cuối cùng thì ngày đó đã đến anh vẫn là không giữ được lời hứa. Bây giờ anh phải làm sao? Cô nhất định sẽ không nghe anh giải thích nhưng im lặng cũng không phải cách. Sao khi nghĩ thông mọi chuyện anh thở hắt ra một hơi đứng dậy

-Anh giúp em ngăn những tin này lại còn phần tiếp theo em sẽ tự giải quyết. Bây giờ em có việc

Anh bước ra ngoài đi thẳng đến kí túc xá của nhóm cô. Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa chắc cô có ở trong phòng

Cốc cốc

Cô ở bên trong nghe thấy tiếng gõ cửa nhưng chẳng buồn quan tâm. Diệp Vi thấy cô không có ý định mở cửa thì lười biếng đi đến mở. Nhìn thấy Đinh Phong, Diệp Vi vô cùng mừng rỡ bởi từ lúc về đến giờ cô lúc nào cũng ủ rũ không nói không rằng mọi người đều rất lo. Diệp Vi nghĩ người có thể làm cô cười chỉ có mỗi anh nhưng Diệp Vi đâu biết vì anh mà cô mới thế

-Anh vào đi. Hân nó đang ở bên trong đấy-Nói rồi Diệp Vi tìm cơ hội ra ngoài để tiện cho hai người nói chuyện

Cô ở bên trong nghe Diệp Vi nói thế cũng biết người đến tìm là ai, liền trùm chăn lại giả vờ ngủ. Anh bước vào tiến đến ngồi cạnh mép giường của cô. Anh biết chắc là cô chưa ngủ chỉ là không muốn nhìn thấy anh

-Nghe anh giải thích được không?-Anh đưa tay kéo nhẹ tấm chăn nhưng bị cô kéo lại, đành bất lực nhìn cô trùm kín người trong khi thời tiết ở bên ngoài vô cùng oi bức.

-Anh và Trang Thuý không như em nghĩ

Cô nằm trong chăn nghe hết những lời anh nói nhưng không trả lời vì cô không biết mình phải nói gì, đối mặt với anh như thế nào

-Anh xin lỗi

-Anh không hề muốn nói dối em-Anh cứ thế ngồi đọc thoải mái một mình. Đến lúc không thể chịu được cô mới tung chăn, ngồi bật dậy nhìn anh với hai hàng lệ dài

-Anh đã nói dối em còn gì?-Cô lạnh nhạt kéo tay anh ra khỏi phòng rồi đóng sầm cửa lại như trút hết mọi buồn bực của mình vào cánh cửa.

52. Chương 52

Anh bất lực đứng trước cửa phòng kí túc xá gọi cô, mọi người đi ngang qua đều nhìn anh với ánh mắt đầy khó hiểu. Nhưng anh không quan tâm điều quan trọng nhất đối với anh bây giờ là giải thích cho cô hiểu nhưng con người cô quá cố chấp. Cô ở bên trong phòng tâm trạng không tốt lắm, cô nghĩ mình đối với anh chẳng khác nào người ngoài, anh đi đâu làm gì cô cũng không biết. Nhưng tồi tệ nhất là việc anh nói dối cô. Một người ở bên trong một người ở bên ngoài chỉ cách nhau mỗi cánh cửa nhưng sao cô thấy anh xa cách đến lạ. Cô đã từng cho rằng bản thân mình hiểu anh nhất, nắm bắt mọi thứ liên quan đến anh nhanh nhất nhưng cô sai rồi, giữa anh và cô vẫn còn một khoảng ngăn vô hình nào đó. Cô vẫn mãi không hiểu rõ anh, cũng giống như anh chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô. Trong tình cảm nếu tồn tại hai từ “dối trá” thì hai người mãi không hoà hợp. Bây giờ cô và anh đang bị hai từ “dối trá” làm cho duyên phận trở nên không kiên định. Cô không còn đặc niềm tin vào anh nữa rồi, cô tự trách bản thân sao trước kia nhất nhất tin vào anh để bây giờ khi mọi thứ dần đi lệch quỹ đạo thì chính cô là người đau đớn và thất vọng. Trước

đây cô vì anh mà thay đổi cuộc sống của mình nhờ có anh mọi thứ xung quanh cô trở nên có sức sống và ngập tràn màu hồng cũng nhờ có anh mà mọi thứ trước mắt cô bây giờ trở nên u tối đầy rẫy dối gian.

-Cái nhau sao?-Trở lại phòng Diệp Vi nhìn thấy anh đang chán chường ngồi ngoài cửa, bước vào trong lại thấy cô ngồi bó gối khóc liên hồi ra vấn đề. Diệp Vi bước đến vỗ vai cô an ủi. Cô cứ thế ôm lấy Diệp Vi mà nức nở rồi kể hết những chuyện buồn bực trong lòng. Người mình yêu có thể lừa dối mình nhưng một người bạn thật sự sẽ không dối lừa mình.

-Chuyện này không nghiêm trọng như mày nghĩ đâu. Con người mà đâu ai có thể sống thành thật mãi-Diệp Vi đều đều nói cho cô hiểu.

-Vậy nếu anh Đăng Dương nói dối mày thì sao?-Giọng có phần hơi lạc vì khóc quá nhiều cô nói trong tiếng nấc

-Cũng vì không muốn mày nghĩ lung tung nên anh Đình Phong mới chọn cách nói dối mày. Yêu nhau thì phải tin nhau chứ-Diệp Vi không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ tìm cách lí giải cho cô hiểu nhằm hàng gằng đoạn duyên này. Cô ngẩn người sau câu nói của Diệp Vi đúng rồi yêu nhau thì phải tin nhau nhưng nếu tin tưởng quá nhiều thì sẽ trở nên mù quáng.

-Chuẩn bị đi quay tiếp kìa. Chuyện gì cũng phải gạt qua một bên mà tập trung cho công việc-Thấy cô không trả lời mà cứ ngồi ngẩn người ra Diệp Vi phải lên tiếng

Bước ra ngoài cô không nhìn thấy anh, anh vẫn là không kiên nhẫn nhưng vừa quay lưng đi, điện thoại báo có tin nhắn “Cho dù em có tha thứ cho anh hay không thì anh vẫn công khai chuyện của bọn mình. Anh yêu em”

-Xem xem ai nhắn kìa-Diệp Vi cố ý nhắc cô xem tin nhắn. Còn cô thì một tay lấy điện thoại nhưng miệng luôn miệng nói là do tổng đài nhắn

Xem xong phần tin nhắn cô hơi lo lắng không biết anh đang định làm gì. Nếu công khai chuyện của hai người liệu rằng sẽ tốt hay lại mang về muôn vàng những rắc rối. Cô gạt bỏ mọi suy nghĩ sang một bên lấy lại vẻ tươi cười như thường ngày. Anh muốn làm gì đó là việc của anh cô nghĩ mình không cần can dự đến. Anh đứng trong một góc khuất nhìn bóng lưng mỏng manh của cô không khỏi tự trách nếu anh nói thật cho cô biết rằng đã đi gặp Trang Thuý thì mọi chuyện đã không như thế này, tất cả do anh mà ra. Anh quay trở về phòng nghỉ dành cho SK suy ngẫm một lúc cuối cùng anh cũng đưa ra quyết định sẽ công khai chuyện của hai người. Liền lấy điện thoại ra rồi đăng hình ảnh cô và anh mặc đồ đôi, anh choàng tay qua eo cô thân mật còn cô thì nở nụ cười hạnh phúc lên trang cá nhân với dòng trạng thái “Tình yêu của tôi”

Ngày sao đó nhận được rất nhiều lời bình luận

+ Không phải anh đang hẹn hò cùng chị Trang Thuý sao?

+ Hai người thật sự yêu nhau sao

+ Hai người rất xứng đôi

Ngoài những lời chúc phúc của fan ra thì cũng có một số ít người không đồng tình với lí do đơn giản cô chỉ là cô bé mười sáu tuổi mới bước vào làng giải trí chưa được bao lâu thì không có tư cách gì để yêu đương với Đình Phong. Nhưng anh đã lên tiếng rằng anh mong fan hãy tôn trọng và yêu thương cô như chính anh vậy. Cuối cùng mọi người cũng đã đồng tình việc anh và cô yêu nhau.

Sau khi quay xong cô liền bật điện thoại lên xem thông tin không ngờ anh làm thật. Anh đã công khai, đã thừa nhận cô là người mà anh yêu thương trước fan như vậy cũng đồng nghĩa với việc anh thật lòng yêu thương cô anh chưa bao giờ có ý định quay lại với người cũ còn việc anh nói dối cô cũng bởi vì anh sợ cô nghĩ lung tung thôi. Anh đã làm đến mức đó thì cô cũng nên tha thứ cho anh một lần. Cô đang nghĩ đến anh thì đúng lúc anh gửi tin nhắn đến “ Tha lỗi cho anh lần này được không? Sau này anh sẽ không như thế nữa”

Cô cũng nhanh chóng trả lời “Xem như em rộng lượng bỏ qua cho anh lần này”

Cuối cùng cô và anh vẫn như trước kia, trong tình yêu đôi lúc cần phải có một chút sóng gió nếu cùng nhau vượt qua, cả hai đều biết cảm thông và bỏ qua mọi lỗi lầm của đối phương thì tình cảm mới trở nên bền chắc hơn.

53. Chương 53: Hiểu Lâm

Những ngày sau đó là những ngày vô cùng hạnh phúc đối với anh và cô. Họ không còn hẹn hò nhau trong bí mật nữa, anh thương mến tải lên trang cá nhân của mình những hình ảnh yêu đương ngọt ngào giữa hai người. Lúc thì hình ảnh cô cười ngây ngô nhìn anh, đôi lúc là hình ảnh hai người quay quần cùng gia đình hai bên đón tết. Cho dù lịch diễn dày đặt bao nhiêu đi nữa thì họ vẫn không quên dành thời gian cho nhau. Nhưng dạo gần đây cô có một việc không hài lòng về anh đó là anh liên tục đi quay về trễ đôi lúc lại bị đạo diễn gọi dậy nửa đêm để đi quay. Hôm nay cũng vậy, chỉ mới 3 giờ sáng anh đã phải loay hoay chuẩn bị ra ngoài trong cái thời tiết lạnh lẽo đầu năm này. Cô vì thức giấc không có anh bên cạnh sẽ không thể nào ngủ tiếp được nên làm nũng đòi anh chở đi cùng cho bằng được

-Anh cho em đi cùng nha. Hứa sẽ ngoan mà-Cô chuẩn bị quần áo tươm tất ngồi trên giường phụng phịu.

-Không được. Bây giờ ra ngoài lỡ em bị cảm thì sao đây. Anh sẽ phải chăm sóc em nữa mệt lắm-Anh cương quyết không cho cô đi cũng chỉ vì lo cho cô, sức khỏe của cô vốn không tốt thường xuyên bị cảm nên phải cẩn thận mới được.

-Em ngồi trong xe chờ anh, em hứa sẽ không ra ngoài đâu. Cho em đi theo đi được không anh?-Cô nắm lấy tay anh lay lay rồi làm vẻ mặt đáng thương khiến anh xiêu lòng mà đồng ý.

-Thôi được-Anh xoay đầu nhìn cô đầy sững sờ. Cho dù anh có tỏ ra lạnh lùng trước bao nhiêu cô gái đi nữa nhưng đối với cô anh vẫn không tài nào tỏ ra thờ ơ được. Anh tưởng chừng như trên người cô có một lực hút vô hình nào đấy, nó khiến mọi chú ý của anh đổ dồn vào cô. Mọi thứ xung quanh trở nên lu mờ trước cô có lẽ cả đời này anh chỉ có thể cưng chiều mãi cô.

-Em không ngồi yên được hả?-Anh nhíu mày, cô đúng thật là con tiểu yêu nghịch ngợm, tay chân luôn hoạt động cho dù đang ngồi trên xe. Cái gì có thể chơi được cô đều mang ra nghịch đến mức anh phải lên tiếng cô mới dừng lại

-Em đang kiểm tra xe anh có tốt không-Cô tỉnh nghịch chóng chề

-Em không kiểm tra thì mọi thứ sẽ tốt

Đến địa điểm quay mọi người đã có mặt đầy đủ, cảnh quay này sẽ diễn ra trên sân thượng anh thật không yên lòng khi để cô ở ngoài xe một mình nên mang cô theo. Cô gái nhỏ này chỉ cần một phút không ở trong tầm mắt của anh thôi cũng có thể gây ra tai họa. Cô yên phận ngồi cạnh đạo diễn chăm chú xem tài diễn xuất của chồng mình nhưng thật không vui khi đứng xem chồng mình diễn cảnh yêu đương rồi nói những câu thoại sến sẩm với người yêu cũ nhưng biết làm sao được nghệ thuật là thế. Anh đang chỉ tay lên bầu trời đầy sao cười hạnh phúc nói rằng anh yêu Trang Thủy rồi anh lấy từ trong túi áo ra một sợi giây chuyền đeo vào cổ cô ta, khi anh chuẩn bị hôn Trang Thủy thì hành động trở nên cứng nhắc anh hướng ánh nhìn về phía cô để xem biểu hiện. Cô mím chặt môi gật đầu với anh

-Đạo diễn em không hôn được không ạ-Anh lặp lại câu nói hệt như lần quay ở biển

-Đây là lần thứ hai em không đồng ý hôn rồi đó. Tôi biết là em không có tình cảm với Trang Thủy nhưng em làm ơn nhớ rằng chúng ta đang làm phim em là đang yêu nữ chính mãnh liệt-Đạo diễn không hài lòng lớn tiếng với anh. Cô ngồi cạnh nhìn thấy anh bị khiển trách mà thấy có lỗi vô cùng. Cũng bởi vì sự có mặt của cô mà làm ảnh hưởng đến diễn xuất của anh. Cô biết anh nghĩ gì cũng như cô không muốn nhìn anh hôn người con gái khác nhưng đây là phim chứ không phải thực, cô nhỏ giọng nói với đạo diễn đang nóng giận ngồi bên cạnh

-Để em khuyên anh ấy-Cô tiến đến kéo tay anh lại một góc của sân thượng

-Em biết anh không hề muốn cũng biết anh là đang nghĩ cho em nhưng nếu anh kiên quyết giữ lập trường của mình thì sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều thứ-Cô dịu dàng, đối với anh phải dùng biện pháp xoa dịu thì mới thoả hiệp được. Cô đúng thật rất có tầm ảnh hưởng với anh chỉ một câu nói đã khiến anh gật đầu đồng ý. Buổi quay kết thúc tốt đẹp, anh bước đến chỗ cô khoát chiếc áo ngoài của mình cho cô vô cùng ôn nhu

-Ồ trên này gió nhiều lắm em mau vào xe chờ anh

Mọi cử chỉ cùng lời nói yêu thương mà họ dành cho nhau đều bị Trang Thuý thu vào tầm mắt. Hai tay siết thành nắm đấm cô ta ích kỷ không muốn nhìn thấy anh hạnh phúc càng không cam tâm khi bản thân không còn là người anh yêu thương, cô ta cho rằng nếu không có sự xuất hiện của Hân chắc hẳn bây giờ cô ta đã có anh lần nữa. Nhìn thấy cô đi gần đến bậc thang Trang Thuý nhanh chóng bước đến phía cô ghé tai nói thật nhỏ đủ cô nghe

-Tôi sẽ cướp lấy Phong bằng mọi giá

-Cô nghĩ mình có thể?-Cô nở nụ cười khinh bỉ nói với chất giọng tự tin cùng thách thức. Cô không còn kính trọng Trang Thuý như những người đi trước nữa, trong mắt cô Trang Thuý đúng thật là con người mù mờ, đối với loại người này thì không cần phải kính trọng hay nể phục gì cả. Trang Thuý bỗng dưng lao mình xuống cầu thang, cô ta muốn chết sao? Cô nhắc thời không biết làm gì chỉ đứng bất động ở đó cho đến lúc mọi người chạy lại, ai nấy đều vây quanh quan tâm Trang Thuý cả anh cũng vậy. Riêng về Trang Thuý liên tục khóc lóc nói là do cô ghen vì anh hôn cô ta mà nhần tâm xô cô ta ngã cầu thang. Vô tình cô trở thành kẻ xấu xa trong mắt mọi người ai nấy đều nhìn cô với ánh mắt dè chừng không mấy thiện cảm. Anh cũng vậy, ánh mắt anh nhìn cô dừng dừng để lại, anh cũng giống họ không tin cô. Cô không biện minh vì cô biết bây giờ có nói gì đi nữa thì mọi người cũng không nghe họ vẫn là tin vào những gì mình thấy hơn. Trong lúc mọi người quan tâm đến Trang Thuý thì cô lăm lăm trở về xe, cô nhớ đến ánh mắt của anh mà đau lòng. Một lúc lâu sao anh đã trở lại xe, ngồi vào ghế lái. Anh không hỏi cô chuyện gì đã xảy ra vì anh muốn nghe cô tự mình giải thích. Im lặng cũng không phải cách cô nói với giọng gấp gáp

-Em không có làm

-Không làm, không lẽ cô ấy tự làm mình đau sao?-Anh dừng dừng

-Đúng vậy cô ấy tự lao xuống-Cô mở to mắt chân thành

-Cô nghĩ mình có thể nghĩa là gì?-Anh vẫn không nhìn cô. Thái độ của anh bây giờ khiến cô không khỏi chạnh lòng đến cả anh cũng không tin cô

-Tuỳ anh vậy. Em vốn không phải loại người có dã tâm hại người khác mà nếu có thì cô ta cũng không đủ tư cách để em hại-Cô khoanh tay trước ngực, thở dài một tiếng rồi nhắm mắt lại mệt mỏi ngã người ra sau

-Em làm anh rất thất vọng. Người con gái đơn thuần của anh vì một chút ghen tỵ trở nên toan tính, anh nghĩ mình nên suy nghĩ lại-Những việc làm của cô ngày hôm nay đã làm anh vô cùng thất vọng, chỉ vì một chút ghen ghét mà cô không trừ thủ đoạn cũng mai mà Trang Thuý chỉ bị trật chân nếu có gì nghiêm trọng thì anh không biết phải làm sao, chuyện lần này cô gây ra không như những lần trước đơn thuần là đùa giỡn. Cô nghe câu nói của anh tâm trạng liền chùng xuống, anh chỉ nhìn sự việc một phía mà đã kết tội cô.

-Dừng xe-Cô lạnh giọng đề nghị. Anh tỏ ra không nghe cứ thế phóng nhanh hơn

-Nếu không dừng thì em nhảy xuống đó-Cô đưa tay định đẩy cửa xe thì anh dừng lại, không một lời cô nhanh chóng bước xuống xe, cô không muốn ngồi cùng xe với người không tin mình. Cô cứ đi cứ nghĩ đến những lời anh nói mà nước mắt giàn giụa, anh không xuống ôm lấy cô an ủi mà chỉ âm thầm lấy xe theo cô. Một trên xe, một đi bộ cứ thế cô về đến nhà mẹ từ bao giờ cũng không hay. Bây giờ cô chỉ muốn sà vào lòng ba mẹ khóc một trận cho thoả mọi uất ức trong lòng nhưng thật không may ba mẹ đã đi du lịch ở nhà chỉ còn mỗi Nam nhìn thấy anh song dinh của mình cô liền ôm chầm lấy mà oà khóc. Đứa em gái này kể từ ngày Kỳ Thư ra đi đã không còn khóc thương tâm như thế nữa, cuối cùng điều gì khiến em gái bảo bối của Nam khóc như thế

-Dừng khóc, chuyện gì nói anh nghe-Nam lo lắng hỏi, cương chiều vuốt lại mái tóc bị gió làm cho rối đi đôi phần

-Em phải làm sao đây Nam, Phong không tin em. Anh ấy vì Trang Thuý mà nói phải suy nghĩ lại chuyện của bọn em-Cô nức nở trong vòng tay của anh trai mình

-Kể rõ mọi chuyện anh nghe

Cô nức nở kể lại mọi việc, Nam cũng hiểu phần nào. Nam tin em gái mình không phải loại người ác tâm như thế, cậu nhất định sẽ làm sáng rõ chuyện này

-Tạm thời em ở lại đây đi-Nam đưa cô vào phòng nghỉ ngơi, rồi lấy xe đến nơi quay phim mà cô kể. Đó là toà chung cư lớn bậc nhất ở đây chắc chắn trên sân thượng cũng sẽ có lắp camera, cậu sẽ không để bất kì ai tổn thương đứa em gái mà cậu hết mực cưng chiều này

54. Chương 54: Chấm Dứt. Không Liên Quan

Đến lúc thức giấc mặt trời cũng đã lên cao, cô vươn vai đón những tia nắng sớm còn sót lại. Ngủ một giấc mọi muộn phiền gần như tan biến, cô thôi không nghĩ đến chuyện ban sớm nữa tinh thần thoải mái cô đi xuống tầng. Nhìn quanh đi quanh lại chỉ có mỗi cô, có lẽ Nam ra ngoài đi quay hay chạy chương trình rồi ở nhà một mình nhất định sẽ sinh buồn chán nhưng ra ngoài một mình cũng không được. Sống cuộc sống của người nổi tiếng thật khổ sở, muốn ra ngoài hóng chút gió trời ăn các món ăn lễ đường cũng phải suy nghĩ cả ngày xem có nên đi hay không. Cuối cùng ở nhà vẫn là cách tốt nhất, cô bước ra khoảng sân có thể xem là khu vườn nhỏ của nhà cô cũng lâu rồi cô không dành thời gian cho những khóm hoa. Công việc gần như chiếm trọn thời gian của cô đến cả việc đơn giản nhất là tưới cho mấy chậu oải hương cũng không rảnh mà làm. Định sẽ tưới cho chúng nhưng lại bị tiếng chuông cửa phá rối, buồng bình nước xuống cô chạy ra xem ai đến hoá ra là Nam, ông anh nay đúng thật là về nhà mình mà cũng nhấn chuông nữa cô hậm hực mở cửa, giọng đầy trách mắng

-Anh không tự mở cửa được hay sao mà phải nhấn chuông

Nam bẽn lẽn nhìn cô, nghe cách nói chuyện như thế là biết cô không còn buồn chuyện bị hiểu lầm nữa rồi, cậu cũng không muốn nhắc lại

-Em ở lại nhà với anh đi tuần sau ba mẹ mới về, anh ở nhà một mình rất buồn-Nam giữ cô ở nhà là vì không muốn cho cô về nhà của anh. Bây giờ trở về nhà chỉ làm cho mối quan hệ của hai người trở nên căng thẳng tốt nhất cả hai không nên ở cùng nhau cho nhau thời gian nghĩ suy lại mọi chuyện. Cô đủ nhạy bén để hiểu ý anh trai mình

-Chỉ có mỗi Nam hiểu em-Cô ôm lấy Nam

-Anh không cho phép bất kì ai làm em gái bảo bối của anh phải khóc-Nam xoa xoa đầu nhỏ

Bây giờ cô mới hiểu thế nào là tình thân, là mái ấm. Những lúc mệt mỏi, bất lực không biết nên làm gì phải đi đâu thì về nhà là tốt nhất. Cho dù mọi người xem thường hay nghi ngờ cô thì người nhà vẫn luôn hướng về cô một lòng tin tưởng cô.

-Anh đưa em đi ăn sáng-Nam cương cường nhìn đứa em gái nhỏ

-Bây giờ đã trưa rồi đó Nam-Tuy tâm tình không vui nhưng cô vẫn còn có thể tinh nghịch chọc cậu

-Vậy đi ăn trưa-Nam kéo cô vào xe, lấy đến một nhà hàng gần đó

Cả hai sẽ vui vẻ dùng bữa nếu không bắt gặp cảnh tượng trước mắt. Một nam một nữ vui vẻ dùng bữa, anh tận tình chăm sóc Trang Thuý, vô tình nhìn thấy cô hành động có đôi phần cứng nhắc, anh cố tình phớt lờ cô vui vẻ cười nói. Trang Thuý thấy thế lòng vui không tả nổi, không quên nhìn cô bằng ánh mắt của người chiến thắng. Anh đã tỏ ra xa cách hà cơ gì cô phải thân quen, xem nhau là người lạ cũng tốt thôi. Cô nghĩ mình đã có quyết định cho đoạn tình này rồi. Một người đã từng dối lừa cô bây giờ lại không tin tưởng cô thì không nên lưu luyến. Kết thúc sẽ giải thoát cho cô cũng như tạo nhịp cầu để anh đến với người cũ.

-Hay mình đến nơi khác nha!-Nam nhận thấy sự khó chịu trên gương mặt xinh đẹp của cô

-Không cần đâu. Ăn xong anh đưa em về nhà anh ta nha-Cô kéo ghế ngồi vào chiếc bàn đối diện anh

-Em định về đó sao? Anh ta đã dối với em như thế rồi.....-

Lời nói chưa dứt đã bị cô chen vào

-Em về để lấy đồ

Nam gật gù hài lòng

Sau khi ăn xong như lời đã nói Nam đưa cô về nhà anh lấy đồ. Cô mang đi hết mọi thứ trước đây từng mang đến và trả lại hết những gì anh đã tặng dù là một món đồ nhỏ của anh cô cũng không mang theo.

Bước đến cửa nhà vừa lúc anh về đến. Nhìn cô tay phải một giỏ, tay trái một giỏ rồi cả cái balo to dùng trên vai anh đủ thông minh để biết cô đang muốn làm gì.

-Em đi đâu?-Anh thật ngớ ngẩn cô tất nhiên là trở về nhà ba mẹ mình rồi

-Đi đâu là việc của tôi anh không phải quản-Cô thay đổi thái độ với anh hoàn toàn, lạnh nhạt và xa cách. Nghe câu nói không phần thân thuộc này anh thật không quen. Cô vùng cánh tay bị anh nắm chắc bước đi trong lạnh nhạt, nước mắt cũng theo cái quay lưng kia mà tuông rơi. Hết thật rồi giữa cô và anh đã kết thúc thật rồi. Anh bất lực buông thõng đôi tay, có phải lần này người sai lại là anh không?

Cô xót xa nhìn bóng lưng cao lớn của anh qua tấm kính xe. Cô và anh không còn bước cùng nhau trên một con đường nữa rồi. Cô bây giờ không thể mạnh mẽ nước mắt được lúc tuôn ra. Nam ở cạnh không biết nên an ủi như thế nào cho phải.

-Em sẽ kết thúc hợp đồng với JK. Em không muốn trở thành ca sĩ nữa đã đến lúc quay trở về là Gia hân của một năm trước rồi-Cô lao đi những giọt nước mắt còn vương lại.

Nam có đôi phần bất ngờ vì quyết định này của cô. Làm ca sĩ đó là ước mơ là niềm khao khát cháy bỏng của cô ấy vậy mà cô lại dễ dàng nói từ bỏ ngay lúc sự nghiệp đang thăng tiến

-Em đã nghĩ kĩ chưa?

-Em sẽ đăng kí khoá học chuyên ngành thời trang ở Pháp khoảng ba năm. Em nghĩ ba mẹ sẽ đồng ý-Cô không rõ mình đã suy nghĩ kĩ hay chưa mà chỉ cần đi đâu đó thật xa khỏi cái nơi có quá nhiều kỉ niệm giữa hai người. Quên một người không phải là chuyện một sớm một chiều vậy nên cô sẽ cho bản thân mình thời gian ba năm để dứt bỏ mọi thứ, xoá sạch những gì liên quan đến con người đó.

Mình đang viết truyện Thiên Thần Của Riêng Anh đã up 2chap rồi hi vọng các bạn sẽ đón đọc

55. Chương 55

Sáng nay mặt trời còn chưa ló dạng cô đã thức dậy, chuẩn bị mọi thứ từ đầu tóc cho đến quần áo rồi ngồi thẩn thờ trên giường. Tuy nói là cô đã quyết định rõ ràng mọi chuyện nhưng thật tâm cô vẫn đang phân vân, con đường ngôi sao đang rộng mở với cô còn cả Diệp Vi và Lan Anh hai người bạn hai người đồng đội đã đồng hành cùng cô trong suốt thời gian qua cô không nỡ rời bỏ họ. Nhưng ảnh hưởng lớn nhất vẫn là Fan những con người xa lạ mà cô chưa từng gặp mặt đã vì cô làm biết bao nhiêu việc từ tổ chức đi dọn dẹp thành phố rồi gây quỹ ủng hộ trẻ em khuyết tật cô thật không nỡ. Không được cô đã quyết rồi sẽ không thay đổi, trong suốt thời gian làm người nổi tiếng cô đã không còn là cô, cô không còn nhiều thời gian dành cho gia đình, bạn bè và cả thanh xuân của riêng cô. Nghĩ thông mọi chuyện cô đi đến công ty đi thẳng lên phòng giám đốc

-Em muốn rút khỏi giới giải trí ạ-Trong lời nói có đôi phần tiếc nuối nhưng không kém phần kiên quyết.

Giám đốc hơi bất ngờ về quyết định này của cô. Ông thừa biết tài năng cùng nhiệt huyết của cô thật không dễ gì cô đưa ra quyết định này nhưng ông không nỡ phí hoài một người như cô. Một cô gái có nghị lực cùng niềm yêu thích mãnh liệt với âm nhạc

-Con nghĩ kĩ chưa?-Giám đốc chỉnh lại gọng kính, nghiêm giọng

Cô mím chặt môi gật gật đầu

-Con đã nói thế thì ta cũng đồng ý. Nhưng hãy nhớ JK luôn mở rộng vòng tay chào đón con-Vị giám đốc giọng buồn buồn, cô là đứa trẻ mà ông đặt hết kì vọng vào.

Cô luyến tiếc bước ra khỏi phòng giám đốc, cố tình đi lòng vòng trong công ty quan sát mọi thứ, nơi này cô đã gắn bó rất lâu rồi không ngờ hôm nay phải rời đi. Chính cái phòng tập xung quanh chỉ toàn kính này là nơi đầu tiên chào đón cô, cô đã từng vui vẻ khi bước vào đây cũng đã từng ở đây ngồi bó gối khóc một mình những ngày đầu khi mọi người còn chưa đón nhận The Sun. Đến căn phòng dành riêng cho The Sun, nơi này từng rất thân thuộc từng đầy ắp tiếng cười của cô của Lan Anh và cả Diệp Vi. Nếu biết tin này có lẽ hai người bọn họ sẽ giận cô lắm vì không giữ được lời hứa cùng nhau bước đến vinh quang.

Thu dọn đồ dùng cá nhân xong một mình cô lặn lẽ bước ra khỏi công ty trong thâm tâm thốt lên hai từ “tạm biệt” chưa xót. Đang lúc định bước lên xe cô vô tình chạm mặt anh người mà cô không muốn gặp nhất lúc này

-Em mang những thứ này đi đâu?-Anh kéo tay cô lại vô tình làm rơi đồ dùng được gói gọn trong thùng. Anh không rõ cô gái này đang muốn làm gì, những vật này là đồ dùng cần thiết trong phòng kí túc của cô mà sao lại mang đi

-Liên quan-Hôm nay cô lạnh lùng, xa cách hơn cả hôm qua, cô cuối người nhặc nhanh mọi thứ cho vào thùng

-Anh là chồng em-Anh gần như hét lên, cô quá đỗi trẻ con chỉ vì một câu nói đã khiến cô như thế. Anh chỉ đơn thuần giận quá hoá rồi vậy mà cô lại để ý đến không ở cùng anh đã đành bây giờ lại tỏ ra không quen biết anh

-Chồng,hình như anh nói sai rồi thì phải. Tôi và anh chưa từng là gì của nhau, hơn hết anh còn có người yêu làm sao tôi là vợ của anh được-Cô nở nụ cười chua xót quay lưng bước lên xe.

Một giọt, hai giọt, ba giọt.... nhiều giọt nước mắt thi nhau lăn chả trên mặt cô.

Nhìn chiếc xe mang cô đi xa dần, anh cụp mắt xuống thở hắt ra. Anh sẽ cố chờ cô nguôi giận rồi sẽ xin lỗi, nhất định cả hai sẽ như xưa. Nhưng anh đâu biết chỉ còn một tháng nữa cô sẽ bay khỏi đất nước này đến một nơi xa xôi khác sống một cuộc sống khác không ồn ào không bon chen mà êm đềm dung dị.

Vài giờ sau, thông tin Gia Hân chính thức rời khỏi làng giải trí lang nhanh đến chóng mặt. Cộng đồng Fan The Sun gần như dậy sóng, anh hoang mang tột độ cô là vì không thể trụ nổi trong thế giới tai tiếng này hay vì anh mà cô làm thế, Lan Anh đang đi quay ở xa nghe tin liền xin trở về nhà để gặp cô, Diệp Vi đang hẹ hò bí mật cùng Đăng Dương vì thông tin này mà bỏ anh chạy đến tìm cô

-Mày điên rồi Hân-Lan Anh vào nhà chưa kịp ngồi xuống đã lớn tiếng

Cô chỉ biết lắc đầu cười như không

-Cuối tháng này tao bay rồi

-Đi đâu-Diệp Vi như không tin vào tay mình liền hỏi lại. Mỗi ngày nào còn bận rộn với lịch diễn vậy mà dùng một cái cô nói không hoạt động nữa đã vậy còn bay, bay đi đâu chứ?

-Tao đã đăng kí khoá học thiết kế bên Pháp, nó thích hợp với tao hơn so với việc ca hát mày ạ-Cô thở dài ngã người ra sofa thở dài, cô cũng không muốn như thế nhưng cũng không nên phí hoài thời gian công sức quan trọng nhất là nếu cô còn ở mãi trong công ty ngày nào cũng gặp anh làm sao cô quên anh đây? Chuyện lần này không đáng để cô đưa ra quyết định này nhưng cô nghĩ mình không đủ lòng tin và sự kiên định để bước tiếp cùng anh

-Vậy còn bọn tao mày định cứ vậy mà đi à-Lan Anh gần như muốn khóc, không hiểu sao lại thế chỉ biết muốn khóc mà thôi

-Tao có đi luôn đâu. Ba năm chỉ ba năm thôi tao sẽ trở về-Cô với tay ôm lấy hai người bạn thân nhất của mình mà vỗ về

Sau màn khóc lóc thảm thương Lan Anh và Diệp Vi cũng đồng ý để cô đi với điều kiện phải gọi điện về thường xuyên nếu không hai người sẽ bay qua Pháp buộc dây dắt cô về.

Hai người kia về rồi còn mỗi cô trong căn nhà rộng lớn. Nhân dịp này, cô sẽ dọn dẹp lại mọi thứ trong nhà, nơi này đã lâu rồi cô không thay mẹ dọn dẹp cũng sẵn tiện ngắm nhìn lại nơi cô đã từng lớn lên. Có vẻ như dọn dẹp nhà cửa là biện pháp giải tỏa nỗi buồn tốt nhất.

Dọn dẹp xong cô lại bận rộn nấu ăn, đây là lần đầu tiên cô tự mình vô bếp một mình nấu nướng. Loay hoay mãi cuối cùng cũng xong, không ngờ nấu ăn cực đến mức này vậy trước đây ngày nào anh cũng nấu ăn đều đặn ngày ba bữa cho cô, lại nghĩ đến anh nữa rồi. Tự đánh vào đầu mình cô đúng là ngu ngốc miệng nói muốn quên mà tâm lúc nào cũng hướng đến anh

-Hôm nay nhóc con của anh nấu ăn luôn đấy-Nam từ ngoài vào ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt từ phòng bếp, bụng liên biểu tình

-Nam mau ăn đi, em nấu đó-Cô kéo ghế cho Nam ngồi, rồi bê đồ ăn ra nao là thịt, cá, rau củ mọi thứ đều được chế biến tinh tế

-Em cũng có lúc nấu cho anh ăn nữa-Nam bắt đầu trêu cô

-Sao này em đi rồi sẽ không nấu cho Nam ăn nữa đâu, tranh thủ mà ăn đi lèm bèm mãi-Người ta có lòng tốt nấu cho ăn mà nói cái kiểu đó có đáng giận không

-Anh sẽ đi cùng em-Nam nhìn cô giọng chắc nịch

-Vậy còn.....

-Ba luôn muốn anh đi du học, bây giờ không đi sau này cũng phải đi-Nam nói một hơi không để cô nói.

Nam nói thế cũng đúng cô nên thuận theo ý, cậu không đơn thuần đi du học theo ý ba mà là muốn đi theo chăm sóc cho đứa em gái duy nhất này, tìm đâu ra người anh trai tốt như thế chứ?

Nam đang phân vân không biết có nên đưa đoạn ghi hình mà cậu tìm được hay không. Đoạn băng đó có thể chứng minh cô không hề đẩy Trang thủy, đoạn băng ấy có thể cứu giải được đoạn tình giữa cô và anh nhưng Nam chọn cách im lặng. Cậu nghĩ cả cô và anh đều cần thời gian để xem hai con tim có thật sự hướng về nhau hay không. Nếu thật lòng yêu nhau cho dù xa cách bao lâu bao xa đi nữa đến cuối cùng hai trái tim cũng tìm về bên nhau.

56. Chương 56

Cuộc sống vô thường không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra cũng như lần này vậy. Cứ ngỡ cô sẽ vui vẻ mà đi đến đất nước xa lạ bắt đầu cuộc sống mà cô mơ ước nhưng không ngờ anh lại làm cô đau đớn đến tận tâm can một lần khắc cốt ghi tâm

Đêm nay bầu trời trong xanh cao vút nhưng không một ánh sao, có lẽ bầu trời đang cùng cô nếm trải nỗi buồn. Đồng hồ điểm 8 giờ cô chuẩn bị đi ngủ chợt điện thoại có tin nhắn, một dãy số quá đỗi thân quen “Em bỏ quên một thứ rất quan trọng, anh chờ em đến lấy”

Dòng tin nhắn chỉ vồn vện có thể cũng đủ làm cô rối bời. Anh là muốn đưa cho cô đồ gì sao phải đến giờ này. Lí trí không cho phép nhưng con tim lại đập liên hồi như thôi thúc cô. Con người vốn mâu thuẫn thế, đáng đo một lúc lí trí vẫn không thắng nổi con tim cô lấy vội chiếc áo khoát mỏng bước ra ngoài, bắt xe đến nhà anh.

Cửa nhà không khoá, cứ như anh biết cô sẽ đến mà mở chờ sẵn, đẩy nhẹ cánh cửa đi theo lối dẫn vào nhà, đôi chân thon dài tưởng chừng như không thể đứng vững được nữa khi cô thấy anh ôm lấy Trang Thuý ngay phòng khách luôn miệng nói anh yêu em.

Hoá ra thứ đồ cô bỏ quên chính là sự thật, vậy ra bấy lâu này anh không hề yêu cô, anh chỉ xem cô như người thay thế một người thay thế hoàn hảo. Bây giờ cô nhận ra có phải quá trễ rồi không đáng lí ra cô phải nhận ra từ khi anh ôm lấy cô trên sân thượng nói những lời bóng gió trăng hoa.

Cổ không để nước mắt rơi, cô nén nỗi căm giận chạy một mạch ra khỏi nơi đó. Cái nơi đã từng là thiên đường hạnh phúc của riêng anh và cô. Đôi chân cứ chạy chạy mãi, ông trời thật khéo trêu ngươi mà, vừa nãy trời còn trong xanh không một bóng mây bây giờ lại kéo mưa tầm tã, mưa như trút nước. Nước mưa hoà vào nước mắt mặn đắng, mưa rơi vào mặt đau rát nhưng cô vẫn chạy mặt sức mưa gió. Cô có nên cảm ơn cơn mưa này hay không bởi mưa thật đúng lúc, kéo đến che đi những giọt nước mắt yếu đuối không đáng có.

Mưa làm ướt chiếc áo mỏng lạnh buốt da thịt, cô không nhớ mình đã chạy bao lâu bao xa chỉ biết khi dừng lại cô đã đứng trước gốc cây cổ thụ trong công viên tình yêu. Mưa đã tạnh từ bao giờ, cô ngồi xuống ghế đá dưới gốc cây, đôi mắt hệt hần nhìn lên lọ thủy tinh đang khế động trên cành cây.

Không ngờ cô và anh lại trở thành đôi tình nhân xấu số mà Lan Anh nói. Không hẳn là xấu số nói cách khác là không duyên nợ. Người xưa cho rằng vợ chồng lấy nhau là do căn nguyên vô hình nào đấy, nếu tốt đẹp là duyên, trái lại là nợ. Vậy cô và anh là tốt đẹp hay bi thương đây. Nhìn lọ thủy tinh cô lại nhìn xuống chiếc nhẫn ở ngón áp út, cũng đến lúc cô trả nó về với chủ nhân vốn có nhưng cô không muốn, cô vẫn còn vương vấn mối duyên này. đành gửi nó vào lọ thủy tinh để nó nằm mãi ở bên trong cùng giấy đỏ. Cô cố vươn mình với lấy cành cây nơi có lọ thủy tinh của anh và cô nhưng mãi vẫn không được, lúc treo lên nhờ có anh mà trở nên đơn giản bây giờ đơn độc lấy xuống sao khó đến lạ. Mãi một lúc sau cô mới lấy xuống cho chiếc nhẫn vào trong rồi trả lại chỗ cũ. Nếu anh còn nhớ đến nơi này thì nhất định anh sẽ nhìn thấy còn nếu không cứ để nó ở mãi nơi này.

Nhìn từng dòng xe thưa dần thưa dần, trời đã về khuya mà cô vẫn còn lang thang mãi ngoài đường. Suy nghĩ vẩn vơ nhiều chuyện trong tương lai, cô sẽ sống thế nào làm việc ra sao có thể nói cười vui vẻ như lúc có anh không, nghĩ đến đây cô tự trách mình vô dùng chưa gì đã sợ không thể sống nổi nếu không có anh thì làm sao rời xa anh. Cô lấy điện thoại ra xem, rất nhiều rất nhiều gọi nhớ từ Nam vẫn là anh trai quan tâm cô nhất, chán chường cô gọi cho ba.

-Ba giúp con đặt vé đi Pháp sớm nhất vào ngày mai nha!-Cô mệt mỏi, nghe ngạo

-Sao vậy? Ba nghĩ cuối tháng con mới đi chứ-Giọng ba cô ầm áp trầm đều vang bên tai

-Con nghĩ mình nên sang đây tập thích nghi với môi trường sống bên đây-Cô rầy muốn nói “con không muốn ở đây vì nơi này có người con trai đó, cô sợ mình ngạt thở nếu cùng anh ấy mỗi ngày hít cùng một bầu không khí” nhưng không nói vẫn tốt hơn, nếu nói ba mẹ sẽ nhất quyết không cho cô đi còn cả ba mẹ của anh nữa

-Thằng Phong nó biết chuyện này chứ?

-Ba đừng nói với anh ấy, con sợ mình không thể rời đi được-Nói đến đây cô không cầm được nước mắt vội tắt điện thoại.

Cả người thờ thần cô bước vào nhà, chợt giật mình nhìn lên đồng hồ đã hơn 10 giờ rồi sao? Còn cả Nam nữa, Nam đang rất giận

-Em đi đâu đến giờ này mới về? Sao lại để quần áo ướt như thế này?-Nam không kìm được, gần như hét vào mặt cô

-Em xin lỗi-Cô bước đến ôm lấy Nam thút thút, cho dù cậu có giận đến nước nào đi nữa nhưng cũng sẽ không bỏ mặt cô không giống như người nào đó.

-Sao lại khóc?-Nam như cuống lên khi thấy cô khóc, cậu thật rất sợ nhìn thấy đứa em gái này rơi nước mắt

-Ngày mai em bay rồi, vui quá nên khóc vậy thôi

-Anh sẽ đi cùng em-Nam vuốt vuốt lưng cô vỗ về

Khóc rồi nín, nín rồi lại khóc cả đêm cô gần như không ngủ được chỉ mong trời mau sáng. Qua ngày hôm nay thôi cô sẽ trở thành người xa lạ với anh. Cô không giận không trách anh chỉ giận bản thân mình ngu ngốc tin anh hết lần này đến lần khác.

10 giờ sáng tại sân bay quốc tế, chuyến bay đi Pháp đã cất cánh mang theo nhiều hoài vọng, nỗi nhớ nhưng cùng những giọt nước mắt mong ngày đoàn tụ của những người con xa xứ trong đó có cô. Chuyến bay này không đơn thuần là mang cô đến một nơi xinh đẹp khác cô chưa từng biết đến mà là mang cả tấm chân tình, con tim rạo rực yêu thương của cô đi xa thật xa để lại một Nguyễn Bảo Gia Hân băng lạnh vô hồn.

Anh tỉnh dậy sau cơn say vật vờ ngày hôm qua, anh nhớ hôm qua cô quay về nhà. Anh đã ôm cô rất lâu, còn hôn cô rất cuồng nhiệt nhưng cô đâu? Có lẽ cô đã dậy từ sớm đang ở dưới nhà, anh chạy vội xuống nhà tìm mãi vẫn không thấy cô, đúng lúc Trang Thuý đi xuống. Sao cô ta có mặt ở đây? đó là câu hỏi đang hiện hữu trong đầu anh

-Anh không cần ngạc nhiên vậy đâu. Do hôm qua em đến thấy anh say khướt không thể để anh một mình. Còn bây giờ em về đây-Nói rồi Trang Thuý ra về, cô ta thật rất vui hôm qua có lẽ cô đã rất thất vọng khi nhìn thấy cảnh ấy.

Nhìn Trang Thuý ra về anh cố lục lại trí nhớ nhưng hoàn toàn trống rỗng. Điện thoại réo gọi kéo anh về thực tại, Đăng Dương gọi anh làm gì?

-Nam và cả Hân hai người họ đi rồi-Anh còn chưa mở lời Đăng Dương đã gấp gáp

-Đi... mà đi đâu-Anh hoan mang cực độ, cô rốt cuộc đang muốn gì đây?

-Tao chỉ biết là đi rất xa còn đi đâu thì.... chịu-Đăng Dương buồn buồn, một người từ lâu đã trở thành em gái một người là bạn thân cùng gắn bó trong công ty một lúc ra đi không nói một lời không buồn sao được

Anh nghe xong đôi tay rung rung buông thõng điện thoại. Có quên rồi sao, cô chính là mặt trời của anh nếu mặt trời không còn bên cạnh, anh biết phải thế nào đây. Cô ghét anh đến mức từ bỏ tất cả sự nghiệp, bạn bè, gia đình mà rời đi để không thấy anh sao? Anh gần như suy sụp đôi chân ngã quỵ xuống sàn nhà lạnh ngắt

Một giọt

Hai giọt

Ba giọt

Anh đang khóc, khóc vì người anh yêu thương.

57. Chương 57

Thời gian tựa như chuyến tàu, nghĩ nó nhanh sẽ rất nhanh, nghĩ nó chậm sẽ rất chậm. Một tháng đối với người khác chỉ là 4 tuần nhưng đối với anh là hàng vạn thế kỉ. Cô xa anh một tháng không tin tức, không gì cả, cô tựa bọt biển biến mất khỏi đời anh không một chút dấu vết. Đã nhiều lần anh lựa lời hỏi ba mẹ cô rồi cả Lan Anh và Diệp Vi nữa nhưng cũng bằng không. Một tháng, anh cố bận thật nhiều, hết giờ làm ở công ty liền đi diễn đến tận khuya mới về, ngày chủ nhật anh cũng bảo quản lí xếp lịch kín hết chỉ để không có thời gian trống nghĩ đến cô. Anh gần như phát điên lên được, những lúc như thế anh liền đến góc cỏ thụ trong công viên tình yêu ngồi hàng giờ ở đó hoài niệm về một thời đã qua.

Lọ thủy tinh đó, anh đã nhìn hàng trăm hàng ngàn lần rồi, anh thấy, thấy chứ thấy rất rõ chiếc nhẫn đang lấp lánh trong lọ nhưng anh không mang nó về, anh sẽ chờ, chờ đến lúc cô trở về sẽ một lần nữa lồng nó vào ngón áp út của cô dùng nó mà buộc chặt cô bên mình.

Hôm nay, anh vô tình nhận được một phong thư, nó được gửi đến từ một người vô danh. Anh không rõ người đó là ai chỉ tiện tay lấy từ trong phong thư ra một CD nhỏ. Bất ngờ đến nỗi đơ người, cái CD đó là toàn bộ hình ảnh Trang Thủy thì thầm gì đó vào tai cô rồi tự mình lao xuống cầu thang, thì ra bấy lâu nay anh trách nhầm cô.

-Điều tra người gửi thư đến sáng nay là ai-Anh lạnh lùng khiến người thư kí đối diện không dám ngẩng nhìn

Ở bên kia đại dương có một người mang tâm trạng nhớ thương gia giết, qua đây đã được một tháng rồi nhưng cô vẫn thấy không quan. Từ nhỏ cô đã được tiếp xúc với tiếng Anh từ sớm đã thông thạo nhưng cô vẫn có cảm giác xa lạ khi giao tiếp bằng loại ngôn ngữ này. Cô thêm được nói tiếng việt, cô nhớ quê hương, nhớ giàn hoa quỳnh đơn điệu mẹ vẫn trồng nơi vườn nhà, nhớ món phở đặc trưng Việt Nam cô nhớ nhớ nhiều lắm. Hơn hết vẫn là nhớ đến anh, người con trai từng làm cô đau lòng, mỗi tối cô vẫn thường xem thông tin về anh, hôm nay anh đi diễn ở đâu chuẩn bị tham gia phim gì, có dự sự kiện gì không? Mọi thứ về anh cô gần như nắm rõ chỉ là không rõ nỗi lòng của anh.

Đang loay hoay với mấy chậu oải hương, Nam trở về nhà gỡ trò con nít hù cô

-Em có một cái mạng thôi, anh hù kiểu đó chắc đi gặp ông bà sớm-Những lúc chỉ có hai anh em như thế này cô mới có dịp nói tiếng Việt thoải mái.

-Anh đùa.....lại đây anh cho xem cái này nà -Nam kéo tay cô từ ban công vào phòng khách rồi lôi từ trong cặp ra cái máy tính bảng lướt lướt gì đó rồi chìa về phía cô.

Xem xong cô chỉ biết lắc đầu, thiệt hết nói nổi ông anh này, suốt ngày ôm laptop rồi máy tính bảng chờ Lan Anh gọi sang, lâu lâu lại mang ảnh mới của Lan Anh ra khoe với cô. Đôi lúc cô cảm thấy ghen tỵ với anh trai mình ghê, Lan Anh và cô làm bạn với nhau cũng gần năm năm rồi mà không một lần nó gọi qua quan tâm hỏi han gì cả.

- Đình Phong anh ấy....- Nam ngáp ngừng, cậu biết rõ đứa em này vẫn còn nặng tình với anh rất nhiều chỉ có điều bản thân quá cố chấp. Cậu thấy cô thu mình trong góc phòng nhìn vào màn hình điện thoại nước mắt trực trào, rồi đôi lúc lại mon men lên mạng để xem thông tin về anh không phải mọi chuyện cô làm điều là vì anh sao kể cả việc cô quyết định đi du học cũng là vì anh

- Nam muốn em nói bao nhiêu lần nữa đây, em không muốn Nam nhắc đến con người đó- Đang vui vẻ, tự dưng Nam nhắc đến anh làm không khí trở nên căng thẳng cô cũng không còn tâm trạng để nói chuyện phím cùng cậu nữa, cô bước một mạch vào phòng còn có tình đóng mạnh cửa để Nam biết cô là đang rất giận

Nam thật hết cách với cô, nhiều lúc anh thật muốn nói cho Đình Phong biết chỗ ở của cả hai để anh sang đây trị cái tính bướng bỉnh cứng đầu này của cô nhưng rồi lại sợ. Cậu sợ cô sẽ giận cậu không còn xem cậu là người anh trai tốt nữa nên đành thôi để cô muốn làm gì thì làm. Nhưng cậu tin không lâu nữa cô sẽ chịu không được mà quay về cũng có thể anh sẽ sớm tìm ra cô mà đến mang về. Thở dài một tiếng, Nam lặng lẽ ngồi một mình trong phòng khách chờ đến giờ để gọi về cho Lan Anh cũng vì cậu quá thương em gái mà chấp nhận rời bỏ tình yêu của mình đến một đất nước xa xôi như thế này Nam thật nhớ Lan Anh những lúc nhìn thấy Lan Anh khóc nức nở bên màn hình điện thoại cậu chỉ muốn bay ngay về Việt Nam ôm lấy Lan Anh vào lòng mà vỗ về.

Hết xuân, hạ, thu rồi lại đông, nỗi nhớ anh dành cho cô dường như ngày một nhiều thêm.Cô rời bỏ anh đến một phương trời mới đã 4 năm liệu rằng ở nơi xa xôi đó có ai vô tình chen chân vào cuộc sống của cô không, liệu rằng bên bờ đại dương kia cô có đang nhớ về anh như anh đang nhớ về cô không?.. Có lẽ câu hỏi này quá dư thừa rồi, cô làm sao nhớ đến một người đã từng hiểu lầm cô đã từng không tin tưởng cô chứ. Nở nụ cười tự giễu, anh lạnh lùng bước ra khỏi văn phòng làm việc lái xe đến JK hôm nay anh có buổi gặp gỡ

thực tập sinh mới của công ty. Kể từ ngày cô rời đi anh đã không còn là Đình Phong hay cười đùa nữa anh bây giờ đã trở thành con người lạnh lùng, vô tình anh đóng cửa lòng không để bản thân mình rung động trước bất kì cô gái nào cũng bởi trái tim này từ lâu đã đông đầy hình ảnh của cô không còn chỗ trống cho người con gái khác nữa.

Hôm nay là một ngày quan trọng đối với cô từ sớm cô đã đến trường, đi lang thang nhìn ngắm lại toàn cảnh sân trường bởi vì sau hôm nay cô sẽ trở về Việt Nam về nơi mà cô vẫn nhớ mong, về lại nơi có anh tuy rằng giờ đây anh và cô đã không còn liên quan đến nhau. Sau 4 năm trốn chạy khỏi anh cô mới nhận ra một điều cô chỉ cảm thấy vui vẻ hạnh phúc khi sống cùng một thành phố với anh. Cô thừa nhận, cô vẫn còn yêu anh, yêu anh như ngày đầu một chút cũng không thay đổi nếu có cũng chỉ là yêu anh nhiều thêm thôi nhưng cô nguyện mang tình này dấu tận sâu trong lòng.

58. Chương 58: Hi Vọng Ngày Trở Về

Cô ngắm nhìn lại mọi thứ nơi đây, một lần mà ghi tạc nó vào trí nhớ, con người đen lầy chăm chú nhìn mọi người đang tất bật cho buổi lễ tốt nghiệp trọng đại.

Từ xa Nam đã thấy bóng lưng nhỏ quen thuộc của đứa em gái song sinh, con nhỏ này đang nghĩ gì mà thần thờ vậy nhỉ? Còn cả đôi mắt tình nghịch kia nữa. Nam cho tay vào túi quần thong dong bước đến cạnh cô, đưa mắt theo ánh nhìn của cô

-Đang nhìn gì đấy, nhóc con?

-Nhìn trường của mình một lần thật kĩ để sau này không thể quên-Cô cười tình nghịch, nhìn cô bây giờ thật yêu nghiệt. Nếu Nam không phải anh trai của cô thì chắc sẽ đổ bởi nụ cười nay ngày lần đầu tiên mất.

Nghe cô nói thế cũng đúng, hôm nay là ngày cuối cùng làm học viên ở đây. Tuy nơi này không thân thuộc như trường ở Việt Nam nhưng dù gì cậu cũng đã gắn bó với nơi này suốt bốn năm rồi còn gì, nghĩ đến việc phải rời đi thật không nỡ.

-Vậy sao không chụp ảnh lại-Nam lắc đầu, cô quả thật rất ngốc, chỉ cần chụp hình lại mọi thứ sẽ được lưu lại mãi, giữ gìn kĩ sẽ không bao giờ mất đi

-Vậy Nam chụp giúp em nha-Cô lắc lắc cánh tay Nam

Vậy là cả hai đã có một loạt ảnh về trường của mình, không phải sợ sẽ quên nơi này.

Buổi lễ tốt nghiệp kết thúc trong niềm hân hoan vui sướng cùng một chút luyến tiếc của những học viên từng gắn bó với nơi này. Sau buổi lễ hôm nay, những du học sinh giống như cô, một số sẽ trở về nước nhưng cũng có một số lưu lại đất nước xinh đẹp này tiếp tục làm việc. Nghĩ đến đây cô chợt nhớ nhà da diết, cô sẽ sả vào lòng mẹ mà nũng nịu hay ôm lấy cổ ba kể những chuyện cô đã trải qua trong suốt bốn năm qua. Cô đúng thật là đứa con bất hiếu của ba mẹ, đi du học suốt bốn năm trời chưa một lần về thăm họ nhưng nói đi cũng phải nói lại đối với những du học sinh nhờ học bổng mà đến đây cũng không về thăm gia đình được nói vậy cô đâu phải đứa con bất hiếu.

-Ngày mai mình về nước-Cô xoay người, đầy nghiêm túc nói với Nam

Cậu cười hài lòng, đây là câu nói mà Nam chờ đợi trong suốt thời gian qua. Cậu thật rất muốn trở về ngay sau khi qua đây nhưng vì đứa em cố chấp này cậu phải ở lại.

-Phải về chứ, anh nhớ Việt Nam lắm-Nam cười nịnh nọt

-Nếu nhớ không lầm, lễ tình nhân, kỉ niệm ngày yêu nhau, sinh nhật Lan Anh và cuối năm nữa Nam luôn đều đặn về thì nhớ cái nỗi gì. Nếu nói nhớ, em nói sẽ hay hơn-Cô khinh bỉ nói, người anh này đúng thật hết nói vừa mới về cách đây vài tuần mà nói nhớ quê hương. Nhưng cô không thể không khâm phục Nam, cô biết anh rất giỏi kiếm tiền nhưng không cần phải dư giả đến mức cách nhau vài tháng lại bay đi bay về giữa Việt Nam và Pháp, rất tốn kém

-Đối với những người yêu tổ quốc như anh, cho dù có đang sống ở trên quê hương của mình cũng sẽ rất nhớ biết không, nhóc con-Nam vênh mặt lên, chóng chế

Cô lắc đầu bước ra trạm xe buýt trở về nhà, cô còn phải thu xếp hành lí rồi bao nhiêu việc phải làm đâu có thời gian đâu mà đôi co với Nam.

Nhìn thấy cô phớt lờ mình, Nam nhanh chân đuổi theo, đứa em gái này càng lớn tính khí càng khác thường.

Máy bay hạ cánh trời cũng đã về chiều, cô vươn vai đón những ánh nắng chiều riêng biệt của Việt Nam, nắng vẫn là nắng thôi nhưng sao cô thấy nó đặc biệt đến lạ. Ba mẹ đã đến từ bao giờ đang tươi cười nhìn anh em cô. Nếu bình thường cô sẽ chạy lại ôm lấy mẹ nhưng ở đây có rất nhiều phóng viên, chắc là công ty đã đưa tin Nam trở về nên nơi này mới thu hút cánh báo giới như vậy, cô vẫn không nên xuất hiện ở đây nếu không, anh sẽ biết chuyện cô về mất.

-Nam nói với ba mẹ em sẽ về nhà báo cáo sau-Cô tinh nghịch đưa balo cho Nam, cúi đầu bước vào chiếc taxi phía trước.

Cô vẫn còn một nơi nhất định phải đến. Bốn năm một khoảng thời gian không quá dài đủ để cô quên đi nhiều thứ nhưng vẫn có một thứ trường tồn mãi trong tim thức. Nhìn xem công viên tình yêu đã thay đổi biết chừng nào nhất là cây cổ thụ này. Ngày cô rời đi nó đã to lớn bây giờ trở về nó càng lớn hơn, rợp bóng hơn. Ngược nhìn những lọ thủy tinh đang đung đưa trong gió, cô nở nụ cười. Giữ muôn vàn những lọ thủy tinh kia có một lọ vô cùng nổi bật. Không phải vì nó nhiều màu sắc hay tinh xảo hơn những lọ khác mà đơn thuần nó đã từng là minh chứng cho mối duyên sớm đã không còn của cô và anh. Chiếc nhẫn đó vẫn còn cuộn mình cạnh giấy đỏ bên trong lọ thủy tinh, vậy ra anh đã quên chúng thật rồi. Anh bây giờ đang hạnh phúc cùng Trang Thủy thì nhớ đến làm gì? Nở nụ cười chua xót, cô bước đi nhanh rời khỏi công viên.

Cô vừa rời đi cũng là lúc anh đến, bao năm qua vẫn vậy cho dù bận cách mấy anh cũng dành một ít thời gian đến nơi này, không để làm gì cả chỉ là thu mình trên ghế đá dưới gốc cây lặng nhìn những đôi tình nhân hạnh phúc cùng nắm tay nhau mắc lọ thủy tinh lên cây với lời nguyện ước bước cùng nhau đến trọn đời như anh và cô ngày ấy. Đưa đôi mắt u buồn nhìn lên lọ thủy tinh và chiếc nhẫn. Anh vẫn tin ngày nào đó có thể lồng chiếc nhẫn này vào tay cô một lần nữa. Anh đã nhìn thấy chiếc nhẫn ngay sau khi cô rời đi, anh không hề lấy nó xuống bởi anh muốn sẽ cùng cô lấy chúng xuống, cùng cô bắt đầu đoạn tình mới. Nhưng đã đợi chờ trong suốt bốn năm qua, là vì cô giỏi trò trốn tìm hay giữa anh và cô đã không còn duyên phận để có thể tìm được nhau lần nữa. Dưới ánh đèn đường, in tạc bóng lưng đơn độc của anh. Bóng lưng ấy đang hối hả đuổi theo một bóng lưng khác, anh vừa nhìn thấy ai đó rất giống cô.

Chỉ sau vài tiếng đồng hồ thông tin Hoài Nam thành viên nhóm SK đã chính thức trở về nước sau bốn năm du học khiến cộng đồng Fans một lần nữa dậy sóng. Nam không tuyên bố rời khỏi làng giải trí vì vậy thông tin trở về lần này đã thấp nên ngọn lửa hi vọng lớn trong lòng những người từ trước giờ vẫn luôn ưu ái cậu. Và cũng thấp nên ngọn lửa hi vọng lớn trong lòng anh, Nam trở về đồng nghĩa với việc cô đã trở về. Anh đã không nhìn nhầm, sau bao nhiêu năm cô cuối cùng cũng trở về. Anh nhất định không để cô rời bỏ anh bất cứ lần nào nữa.

59. Chương 59

Cô trở về nhà trong mơ cảm xúc hỗn độn, người con trai đó có phải đã nhìn thấy cô, phải chăng anh vẫn còn nhớ thương cô hay đơn thuần chỉ là một phúc lành tưởng. Cho dù là gì đi nữa cô nhất định không yếu lòng trước anh. Gạt bỏ nỗi suy tư sang một bên, cô đẩy cánh cổng trắng đơn điệu, mấy giỏ lan của mẹ đã đơm hoa, nhìn xem từng cánh hoa lan tím mỏng manh nhẹ rung trong gió cô cảm thấy yêu mến nơi này đến lạ, cho dù đi bao xa, bao lâu, cho dù có đến một nơi xinh đẹp nào khác thì nhà vẫn là nơi cô muốn gắn bó nhất, muốn trở về nhất. Vươn đôi vai, ngược mặt lên bầu trời đêm đầy sao tận hưởng không khí quê hương. Đôi mắt đen tròn, khẽ nhắm lại, đôi môi mỏng không tự chủ tạo nên một đường cong tuyệt mỹ khi

nhìn thấy mẹ đang dang rộng đôi tay chào đón cô. Không phải nghĩ ngợi cô lao nhanh vào lòng mẹ hít lấy mùi bồ kết trên mái tóc dài của mẹ, cô yêu lắm mùi hương này.

-Con nhớ mẹ-Bây giờ không còn cứng cổ nữa rồi, bao nhiêu nhớ mong cứ thế mặc sức mà tuôn theo dòng nước mắt.

-Đã hai mươi tuổi đầu rồi mà cứ như con nít-Mẹ vỗ nhẹ vào tấm lưng cô, cứ thế âu ếm. Đứa con gái này của bà vẫn trẻ con, vẫn cần mẹ như ngày nào nếu có khác cũng chỉ là cô trở nên xinh đẹp hơn xưa thôi.

-Hai mẹ con có thôi sụt sướt không? Ba con anh đói quá rồi-Ba cô từ trong bếp nói vọng ra

Đưa tay lao đi nước mắt, cô chạy ngay vào phòng bếp. Hôm nay ba và Nam vào bếp, thật lạ nha! Cô tình nghịch đưa tay xoa xoa cằm

-Ba con có sở thích vào bếp từ bao giờ ta?

-Con bé này, đi thì thôi về lại.... trêu ba-Ba cô vừa nêm canh vừa bắt lỗi con gái. Hôm nay, ông rất vui mà niềm vui của ông chỉ đơn giản là nhìn thấy hai đứa con của mình như thế này. Quan trọng nhất vẫn là nhìn thấy đứa con gái vui vẻ như trước, thực ra ông đã biết chuyện từ khi cô đi du học. Ông không trách Phong chỉ trách lòng tự tôn của con gái ông quá cao.

-Con nhớ ba-Cô cười trừ rồi buông lời nịn nọt

-Ăn cơm thôi-Nam không cầm lòng được trước sức hút của thức ăn, nhanh miệng gọi mọi người vào ăn cơm. Một nhà bốn người, cười nói vui vẻ dùng cơm không khí này rất lâu rồi cô và Nam mới cảm nhận được.

Bình minh gọi nắng về, chim cũng không ngừng ríu rít. Trong căn phòng nhỏ màu xanh cô gái nhỏ lười biếng cuộn mình trong chăn không có ý định bước xuống giường cho đến khi Nam vào phòng kéo chăn khỏi người

-Em có chịu dậy không?- Nam rất ghét những lúc gọi cô dậy như thế này

-Ummm..... Nam để em ngủ một lúc được không?- Cô lười biếng quơ tay lung tung tìm chăn bông

-Anh điếm tới ba không dậy thì.....-Nam chưa nói hết câu cô đã ngồi bật dậy chạy vào nhà vệ sinh. Muốn gọi cô dậy chỉ còn một cách uy hiếp. Nam cười hài lòng, ngồi xếp chăn giúp cô.

Bước ra ngoài với váy chữ A kẻ sọc đen, mái tóc được cô buổi gọn gàng, cô bây giờ rất ra dáng một thiếu nữ 20 tuổi đầy sức sống. Nhưng sâu tận trong lòng là cả một nỗi đau cùng sự chịu đựng mà cô gái 20 xuân không nên có

Ở một nơi khác, bên trong căn nhà trồng thật nhiều hoa oải hương, người con trai với đôi mắt u buồn nhưng chứa tận sâu trong đó là vô vàng yêu thương đang say sưa ngắm nhìn những tấm ảnh đủ sắc thái đủ biểu cảm của cô gái hoàn mỹ tựa thiên thần. Anh lạnh lùng bước ra ngoài phóng xe đến trước nhà cô.

Nhìn thấy cô chăm chú cho mấy giỏ lan anh thật muốn bước đến ôm lấy cô cho thỏa mong ước nhưng rồi lại thôi.

Một người trong xe, một người ngoài xe. Một người nhìn thấy, một người không. Anh nhìn cô mãi cho đến khi cô quay trở vào trong nhà, đánh lái xe đến công viên tình yêu, thâm trầm đứng cách cây cổ thụ một khoảng. Đôi mắt có một chút dao động khi nhìn thấy bóng lưng quen thuộc. Đôi chân mạnh mẽ tiến về phía cô, kéo đến chỗ khuất người.

-Mau thả tôi ra-Cô khựng người khi nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của anh, người con trai này từ bao giờ lại trở nên vô hồn đến vậy.

-Nói chuyện với anh được không?-Anh kéo cô đến bức tường nhỏ gần đấy, giọng nói thành khẩn

-Tôi với anh có gì để nói?-Cô cố tỏ ra hờ hững không quan tâm đến người con trai mà cô nhớ thương trong suốt bốn năm qua

-Có

-Những chuyện cần nói chúng ta đã nói xong cách đây bốn năm rồi-Cô toang bước đi nhưng cánh tay đã bị đôi bàn tay lạnh lẽo kia giữ lại

-Em cho anh một cơ hội được không?-Giọng anh nhỏ lại, từ trước đến giờ anh chưa từng cầu xin ai bất cứ điều gì

-Cơ hội, tội đã cho anh quá nhiều cơ hội là do bản thân anh không biết nắm giữ nó-Cô gần như hét lên rồi bước đi thật nhanh không để anh thấy đôi mắt đã sớm đỏ ửng vì những giọt lên cay nóng kia.

Nhìn cô đi xa dần xa dần, anh cũng chỉ bất lực đứng đấy cũng như bốn năm trước bất lực để cô rời xa anh nửa vòng trái đất.

Anh phải làm sao đây? Làm sao cho cô hiểu đây?

Cô muốn dùng cách này dày vò anh trong nỗi đau khổ tuyệt vọng hay sao?

Trung thu rồi (@-@). Chúc các bạn đọc giả một mùa trung thu vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình nha! Vì trung thu là tết đoàn viên mà “cười“. Tác giả không biết dùng nhiều từ hoa mỹ nên chỉ biết chúc thế thôi, quan trọng là ở tấm lòng “ngưng”

60. Chương 60

Những lời anh nói vừa rồi liên hồi hiện về trong tâm trí cô, đôi chân không rõ phương hướng bước đi trên đường, cô khựng người nhận ra mình đang đứng trước nhà anh, tự nhủ sẽ dứt khoát với anh vậy mà đôi chân không an phận mà hướng đến nơi có hình bóng của anh. Từ bao giờ mà nơi này đã được phủ lên mình sắc tím của loài oải hương thanh sơ. Phải chăng chủ nhân của ngôi nhà này vì cô mà trồng nó? Nhưng nơi này từ lâu đã không còn thuộc về riêng cô. Ánh mắt vô hồn hướng đến căn phòng trên lầu, mỗi sớm cô vẫn hay đứng bên cánh cửa sổ đỏ cùng anh tận hưởng sớm mai.

Sợ anh sẽ vô tình bắt gặp cô, đôi chân thong dãi vội rời đi. Nhưng ông trời thật khéo sắp đặt, vừa rồi cho cô gặp anh ở công viên bây giờ lại cho anh gặp cô trước cổng nhà. Cô vẫn là chận hơn anh một bước

Anh đẩy mạnh cửa xe, chạy đến níu tay cô. Anh tin, anh tin cô vẫn còn lưu luyến chỉ vì cô không thể chấp nhận việc anh đã từng không tin tưởng cô mà tỏ ra xa cách với anh.

-Đừng chạm vào tôi-Cô gạt tay khỏi tay anh vô tình bước đi

-Anh đã làm gì sai để em đối xử với anh như vậy?-Anh ôm lấy cô từ phía sau, đầy ôn nhu

-Làm gì? Tôi nghĩ anh phải rõ hơn tôi chứ?-Cô xoay người, bước lùi về sau thoát khỏi cái ôm của anh, cô sợ mình sẽ vì cái ôm ấm áp kia mà xoay người lại ôm chặt lấy anh, cả đời nhất nhất tin vào anh.

-Anh biết, lúc đó là anh đã sai, anh không tin tưởng em nhưng..... anh nghĩ chuyện đó không đáng để em rời xa anh từng ấy năm-Anh hụt hẫng, cô chưa bao giờ như thế. Tưởng chừng như người trước mắt anh không phải là Gia Hân của anh, người con gái này sao lại sao có thể đối với anh như thế.

-Tuỳ anh-Cô bỏ lại hai từ “tuỳ anh” vô tình bước đi, nước mắt lại nức đầu rơi. Cô sao lại yếu đuối đến mức này.

Cuối cùng anh đã làm gì sai? Anh thật không hiểu. Nhìn đôi vai mỏng manh kia đang rung lên không biết vì lạnh hay là do cô đang khóc. Anh thật muốn chạy đến ôm lấy cô.

Một mối, cô lao thẳng lên phòng đóng sập cửa lại mặt tình Nam ở ngoài có gọi thế nào cũng không lên tiếng. Vừa đúng lúc diên thoại reo, một dây số lạ hiện lên, chán chường cô nhấc máy

-Ai vậy?

-Là tôi Trang Thuỳ đây-Đầy giấy bên kia vang lên giọng nữ đều đều

Cô ngồi bật dậy, nhìn lại màn hình điện thoại rồi lại áp tai nghe

-Cô gọi tôi có việc gì không?-Cô chẳng mấy thiện cảm với con người này

-Chúng ta có thể nói chuyện được không? Tôi đợi cô tại caffe Sky-Nói rồi Trang Thuỳ tắt máy, làm như cậ chẳng khác nào đang buộc cô đến

Thở dài, bước vào phong tắm, cô chọn đại một chiếc áo phông, quần jean mài rách năng động ra ngoài. Nghĩ mãi cô vẫn không rõ nguyên nhân Trang Thuỳ hện cô ra. Không phải là để cảnh cáo cô không được đến gần Đình Phong của cô ta sao? Nếu như vậy thì không cần đâu.

Bước đến cái bàn khuất trong góc quán, cô ngồi đối diện Trang Thuỳ, cô ta bây giờ đã thay đổi rất nhiều từ dáng vẻ cho đến nét đẹp đều ra dáng một người phụ nữ thành đạt không kém phần quyến rũ. Trên tay Trang Thuỳ còn bế thêm một bé trai khoảng chừng 2 tuổi, chắc đây là con của cô ta và anh nhưng bấy lâu nay cô đâu nghe thông tin gì liên quan đến việc hai người đã kết hôn đâu

-Có việc gì cô nói đi?-Không vòng vo cô đi thẳng vào vấn đề

-Thật ra tôi... tôi muốn xin lỗi cô-Trang Thuỳ ái ngại

-Xin lỗi chuyện gì?-Cô ngạc nhiên vô cùng, không ngờ con người vốn tự cao như Trang Thuỳ đây cũng có lúc nói lời xin lỗi

-Chuyện giữa tôi và Phong

-Nếu chuyện đó thì cô không cần phải lo tôi nhất định không đến tìm hay dành giật anh ấy từ tay cô đâu-Cô lắc đầu, đúng là cho dù ngoài hình có thay đổi đến đâu nhưng tính cách của Trang Thuỳ vẫn không thay đổi.

-Không không phải vậy. Cô hãy nghe tôi nói hết đã-Trang Thuỳ xua tay. Cô gạt đầu ý bảo cô ta nói tiếp

-Thật ra, chuyện của tôi hôm ấy, tất cả là do tôi từ tin nhắn cho đến cảnh cô nhìn thấy đều là do tôi một tay sắp đặt nên, Phong hoàn toàn không biết gì cả-Bao năm qua Trang Thuỳ vẫn rức chuyện này cũng vì bản tính hiếu thắng muốn chiếm hữu Phong cho riêng mình mà cô ta đã chia rẽ mối duyên tốt đẹp giữ hai người bọn họ.

Cô như không tin vào tai mình thì ra mọi chuyện là vậy, anh không hề lừa dối hay phản bội cô tất cả chỉ là hiểu lầm

-Vậy còn đứa bé?-Cố giữ bình tĩnh cô hỏi Trang Thuỳ

-Đây là con trai của tôi và chồng tôi-Trang Thuỳ cười trong niềm hạnh phúc khi nhắc đến gia đình

-Nhưng tôi không hề nghe tin cô kết hôn-Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác làm cô không kịp sắp xếp mọi thứ đang ngổn ngang trong đầu mình

-Thật ra từ khi cô đi, Phong cũng phớt lờ tôi xem tôi như kẻ phá hoại mà xa lánh tôi. Lúc ấy tôi gần như mất đi hi vọng thì vô tình anh ấy xuất hiện bọn tôi yêu nhau rồi kết hôn sau đó 2 năm. Bọn tôi không muốn công bố cho báo giới biết nên đã âm thầm tổ chức lễ cưới.

Mọi chuyện xảy ra trong bốn năm qua cứ như một bộ phim và kết thúc thật bất ngờ. Trong lúc cô còn đang ngỡ ngàng thì Trang Thuỳ đã rời đi.

Hiểu lầm bao năm qua bây giờ đã được hoá giải, chỉ vì một hiểu lầm đã làm cô và anh xa cách nhau trong bốn năm thật không đáng. Bây giờ biết rồi cô rất muốn khóc, khóc một trận thật đã cho bao nhớ thương cho bao tuổi hờn đã qua.

Cô vui mừng chạy đến nhà anh, căn nhà không một chút ánh sáng, cửa cũng khoá anh không có ở nhà. Cô liền chạy đến công viên nhưng vẫn không thấy anh, rốt cuộc anh đã chạy đi đâu rồi không biết? Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, anh chỉ có thể đến ngọn đồi bỏ công anh mà anh cho nó là của riêng anh.

Thật không sai, từ xa cô đã thấy tấm lưng rộng lớn mà đơn độc kia đang đứng im lìm ở đó

-Phong

Chỉ cần anh quay lại cô sẽ chạy nhanh về phía anh ôm lấy anh mãi không rời.

61. Chương 61

Âm thanh này, tiếng gọi này chỉ có thể là cô, chỉ có cô mới gọi anh ầm ập yêu thương như thế. Anh quay lại, con tim đập dồn dập, người con gái đó đang đứng trước anh nở nụ cười ầm ập với anh. Phải chăng anh đang mơ? Nếu là mơ hãy cho anh đắm chìm mãi trong giấc mơ này, chỉ cần được nhìn thấy nụ cười đó đã là quá đủ với anh. Nếu như... nếu như có ai đó kéo anh ra khỏi giấc mơ này, nhất định anh sẽ đuổi đánh người đó đến tận cùng.

Người đó đang từng bước từng bước tiến về phía anh.

Khoảng cách giữa anh và cô bây giờ là 5 bước chân

4 bước

3 bước

2 bước

1 bước

Khoảng cách bây giờ là không, cô ôm anh ôm anh thật chặt như sợ nếu buông ra một lần nữa anh sẽ mãi mãi không còn là của cô.

Anh ôm cô ôm cô thật chặt, ôm trọn hạnh phúc của anh vào lòng.

-Hãy nói cho anh biết đây không phải là mơ-Anh ấp áp, ôn nhu

-Không phải, không phải mơ. Tất cả đều là thật-Từng giọt nước mắt ấm nóng làm ướt cả mảng áo sơ mi của anh. Những giọt nước mắt ấy bây giờ không chứa đựng niềm đau mà là ngàn phần vạn phần yêu thương

-Xin lỗi..... -Câu nói anh vừa thốt ra đã bị đôi môi ấm của cô ngăn lại.

Trên ngọn đồi ngập tràn bỏ công anh có đôi uyên ương hôn nhau say đắm. Đã bao lâu rồi hai trái tim yêu này lạc nhau bao lâu rồi.

Nếu hai người thực sự thuộc về nhau cho dù có đi đến cùng trời cuối đất thì vẫn mãi thuộc về nhau.

-Anh không làm gì sai cả-Cô đưa ánh mắt long lanh chân thành nhìn anh

Anh không nói chỉ nhìn cô khẽ cười rồi ôm lấy cô. Cả hai nằm cạnh nhau trên bãi cỏ xanh, cô gối đầu lên tay anh tham lam ôm lấy anh.

-Em có biết trong thời gian không có em anh đã khổ sở như thế nào không tiểu yêu-Anh xoa xoa đầu cô, từng câu từng chữ mang vạn lần yêu thương

-Em cũng rất khổ sở khi không có anh-Hoá ra bao lâu nay cô vẫn không thay đổi, vẫn trẻ con vẫn ỉ lại vào anh.

-Tiểu yêu, anh nhất định sẽ trừng phạt em

-Em muốn về nhà-Cô ngồi bật dậy, nói sẽ chuyện khác

-Anh sẽ đưa em về nhà của chúng ta-Anh cầm tay cô, bước đi khỏi ngọn đồi.

Họ không nói gì thêm, nắm chặt tay nhau cùng về nhà của họ.

Qua bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu thử thách họ đã thực sự tìm được hạnh phúc.

Đôi mắt đen láy chợt bừng sáng khi nhìn thấy khu vườn oải hương trong sân nhà anh. Đôi chân thon dài lao đến những khóm hoa, đôi tay trắng nõn nâng niu những bông hoa nhỏ xinh như nâng niu vật báu.

-Anh trông chúng sao?-Cô ngược nhìn bóng dáng cao lớn đang thông dong bước về phía cô.

Anh cười ôn nhu, xoa lấy đầu nhỏ của cô

-Nghĩ xem-

Không cần nghĩ cũng biết là anh rồi

-Thích không?

Cô gật đầu liên tục, đảo mắt nhìn cả khoảng sân tất cả đều được phủ kín bởi sắc tím rất tao nhã.

-Anh rất giỏi trồng vườn-Cô thuận miệng khen anh một tiếng anh liền cười vui không ngừng được. Tất cả những việc anh làm đều xuất phát từ cô.

-Vào nhà nào tiểu yêu-Anh ngang bướng kéo tay cô vào nhà mặc sức cô có la hét không muốn vào đi nữa

-Em muốn ở ngoài xem hoa

Anh thật hối hận vì ngày trước kì công mang loài hoa kia về trồng để bây giờ vì nó mà con tiểu yêu này phản kháng lại anh.

Đảo mắt nhìn tổng thể căn nhà, nơi này một chút cũng không thay đổi. Ngạc nhiên hơn nữa khi nhìn thấy căn phòng của anh và cô. Ngày rời đi nó vẫn chỉ là căn phòng đơn thuần, ngày cô quay về nó đã biến thành phòng trưng bày ảnh của cô.

-Tác phẩm của anh?-Cô nghiêng đầu ngờ vực hỏi

-Nhờ nó anh mới có thể kiên trì mà chờ đợi em-Anh bước đến ôm lấy cô ấm áp vô cùng

Bàn tay cô siết chặt cái ôm hơn, tất cả cũng chỉ vì cô.

-Nhưng sau này không cần nữa- Anh vỗ nhẹ tấm lưng mỏng manh kia

Cô đã trở về bên anh, anh có thể ôm cô, hôn cô cả đời này cũng chiều cô. Không cần ngày nào cũng trốn trong phòng một mình nhớ về cô.

62. Chương 62

Bình minh hôm nay không u uất nặng nề, bình minh hôm nay như bừng sáng một màu sống mới. Cô tung chăn, lăn qua lăn lại trên giường, đôi mắt khẽ động, hôm nay bầu trời thật đẹp. Cao hứng ngân nga một vài câu hát không rõ lời bước vào nhà về sinh. Nở nụ cười hài lòng khi nhìn mình trong gương cô nhí nhảnh nhẩy chân sáo xuống tầng. Hình ảnh anh mang tạp về, chú tâm vào việc bếp núc đã bao lâu rồi không được nhìn thấy.

-Kể từ ngày mai em sẽ nấu bữa sáng cho anh-Cô dựa lưng vào tường

-Anh không muốn chết vì trúng thực-Anh cười thích thú khi nhìn thấy gương mặt cau có đến khó coi của cô

-Trong thời gian đi du học em toàn nấu cho Nam ăn không đấy-Cô vênh mặt kể anh nghe về sự nghiệp làm bếp của cô

-Mau ăn đi, từ bao giờ em trở nên lắm lời vậy hả?-Nói xong anh mới biết mình nói nhảm cô thì bao giờ cũng vậy, tay chân không hoạt động thì miệng cũng hoạt động.

Cô phụng phịu ngồi vào bàn thưởng thức buổi sáng.

-À..... Nam nói Diệp Vi và Lan Anh tìm em có việc nhưng không liên lạc với em được-Anh nhớ ra việc quan trọng cần nói liền buông nửa xuống nhìn cô

Cô sờ soạn cả người không thấy điện thoại đâu, nghĩ mãi mới nhớ ngày hôm qua vì vội đến gặp Trang Thuý mà để quên điện thoại trong phòng.

-Em để quên điện thoại ở nhà mà hai đứa đó tìm em làm gì nhỉ?-Cô cười rồi cắm đầu vào đĩa thức ăn không màng đến việc gì cả.

Nhìn cô anh thật muốn cắn cho một phát, người gì đầu lớn rồi mà cứ như con nít vậy đó.

Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình cô liền ngẩng đầu lên.

-Anh không ăn?

Anh không nói chỉ chăm chú nhìn cô. Bị anh nhìn như thế cô cảm thấy có chút ngại ngùng liền cúi xuống cắt một miếng bít tết chia ra trước mặt anh, nói

-Aaaaaaa

Anh không có dấu hiệu gì muốn ăn, trong phút chốc anh vươn người về phía cô hôn lấy cánh môi mỏng đang chúm chím. Bị hôn bất ngờ không kịp phản kháng đến khi anh rời khỏi

-Rất ngon-Anh cười đắc thắng nhìn cô làm cô tức đến không nói nên lời hai tay đưa nắm đấm trước mặt anh cảnh cáo

-Coi chừng em

Rồi cô chạy một mạch lên phòng, anh nhìn theo bóng lưng nhỏ đầy sùng nịnh.

Cô thật hết nói nổi tên này người gì đầu mà tùy tiện nghĩ gì là làm vậy không cần hỏi ý kiến ai báo hại bây giờ má cô đang đỏ lên như hai quả cà chua chín vì ngượng. Đưa tay xoa xoa hai má, hít một hơi thật sâu cô đẩy cửa bước ra ngoài lớn tiếng gọi anh

-Phong ơi! Đưa em về nhà-Cô chạy một mạch ra gara xe chờ anh

-Nhà em ở đây còn về đâu nữa-Anh nói với theo cô

Bước vào xe đã thấy gương mặt không hài lòng của cô

-Không cho em về nhà mẹ, không cho em lấy đồ à

-Ra dáng vợ trẻ rồi-Anh xoa xoa đầu cô

-Có đi không?-Cô gạt tay anh khỏi đầu mình rồi nghiêm mặt

Anh ngoan ngoãn lái xe đưa cô về, từ xa đã thấy Nam đứng chờ sẵn ở cửa.

-Lớn rồi đừng để người khác phải lo-Nam không nóng không lạnh nói với cô nhìn như thế cũng biết cậu đang rất giận rồi. Không giận làm sao được khi em gái ra ngoài gấp gấp cả đêm không về nhà. Nếu anh không gọi báo chắc cậu sẽ lạc tung cái thành phố này lên mà tìm cô mất.

Biết Nam đang giận cô liền giở trò thảo mai, cười lấy lòng

-Anh hai..... đừng giận mà-Cô dụi dụi đầu nhỏ vào tay Nam

Nam không tài nào giận nổi đứa em này mỗi lần cô gọi “anh hai” nhất định sẽ làm anh xiu lòng, biết làm sao được cậu cười trừ xoa đầu cô

-Vào nhà đi-Nam đẩy cô vào nhà rồi mở rộng cửa cho anh lấy xe vào. Nhân lúc cô không có mặt, Nam liền hỏi đến chuyện của hai người, cậu thật sự rất tò mò. Mới hôm nào, cô còn dứt khoát nói không muốn liên quan đến anh nhưng hôm nay lại ân ân ái ái đi cùng nhau làm người anh này như cậu rất hứng thú.

-Anh và nhóc con nhà em cuối cùng là sao đây?

-Sao?-Anh cố tình không nói mà có nói anh cũng chẳng biết nói gì vì chính bản thân anh đây còn không rõ tại sao cô lại quay về với anh.

-Sao con nhóc đó lại chấp nhận quay về với anh?-Nam kiên định lặp lại câu hỏi một lần nữa

-Thật ra, anh cũng rất muốn biết-Anh nhúng vai một cái rồi bước vào nhà bỏ Nam đứng ngây ngốc trước cửa

Cô lên phòng thu xếp mọi thứ chuẩn bị mang về nhà riêng của hai người, lòng mừng vui khôn siết. Nhìn chiếc điện thoại bị vức vào một góc phòng, cô thầm cảm ơn người gọi cô hôm qua và cũng thầm mong Trang Thuý sẽ có một gia đình hạnh phúc. Màn hình điện thoại hiện lên rất nhiều gọi nhớ của Lan Anh, từ khi về nước đến giờ cô chưa có thời gian gặp gỡ hai con bạn thân của mình nghĩ lại thấy có lỗi quá! Liền nhấn gọi Lan Anh, đầu dây bên kia vang lên tiếng Lan Anh

-Bạn hiền-Cô cười rõ to

-Bây giờ mới nhớ đến tao-Lan Anh giận dữ

-Cho tao xin lỗi. Khoảng 30 phút sau gặp nhau ở cafe cũ nha-Nói rồi cô cúp máy không để Lan Anh kịp trả lời. Nếu còn giữ máy chắc chắn cô sẽ bị Lan Anh lam nhăm cho xem

Cô đến điểm hẹn đúng giờ nhưng Lan Anh và Diệp Vi vẫn luôn đến sớm hơn cô

-Bọn mày đến sớm thế?-Cô ngồi xuống bàn cạnh cửa kính nhìn ra đường.

-Rùa như mày chắc-Bao lâu nay không gặp vừa gặp Diệp Vi đã đá đểu cô

-Giờ mày tính sao?-Lan Anh đệm thêm một câu không liên quan gì mấy làm cô không kịp định thần hỏi lại

-Chuyện gì?

-Quay về The Sun tiếp tục ước mơ và ước định còn bỏ dở của ba chúng ta-Lan Anh không dơ dài vào thẳng vấn đề

-Ừ thì quay lại- Thực ra niềm mơ ước được đứng trên sân khấu vẫn luôn cháy trong cô nhưng chỉ vì không muốn có một chút liên quan nào đến thế giới của anh cô mới rút lui bấy giờ đã giả quyết ổn thoả thì việc gì cô không tìm đến ước mơ của mình.

Lan Anh và Diệp Vi bất ngờ như không tin vào tai mình. Cô đúng thật quyết định rất mau lẹ, muốn rời đi một khắc cũng không ở lại, muốn quay lại cũng nhanh chóng chẳng khác gì lúc rời đi.

Sau câu nói quay lại của cô đã khiến giới truyền thông tốn không ít giấy mực. Sau nhiều năm cuối cùng The Sun vẫn là sự cộng hưởng của ba người thật không phụ lòng những người đã và đang yên mến ba cô gái này. Sắp tới đây chắc chắn cô sẽ phải bận rộn chuẩn bị cho buổi họp báo về việc trở lại giới giải trí nhưng trước mắt vẫn phải đi gặp anh trước đã, vội chào Diệp Vi và Lan Anh cô bước ra chiếc audi đen bóng đã chờ sẵn từ lâu.

-Anh sẽ đưa em đến một nơi rất quan trọng-Anh vòng tay thắt dây an toàn cho cô.

Chiếc xe lao đi trên đường, hàng cây xanh, những ngôi nhà cao tầng mọi thứ đều rất thân thuộc, con đường này chẳng phải con đường dẫn đến công viên hay sao?

-Đến công viên hả anh?

Anh mỉm cười gật đầu

Anh và cô tay trong tay đưa nhau đến gốc cổ thụ, nơi đã từng chứng kiến khoảng thời gian tươi đẹp nhất của hai người và cũng chính nơi này đã chứng kiến những nỗi đau không thành lời trong tận hai trái tim đã từng vì nhau mà sầu thương.

63. Chương 63

Anh cười hiền nhìn cô, vươn đôi tay lấy lọ thủy tinh từ trên cành cây cổ thụ xuống. Cô không khỏi ngạc nhiên nhìn anh hoá ra anh đã nhìn thấy chiếc nhẫn. Anh đang từng bước một lấy chiếc nhẫn ra, rồi lồng nó vào ngón áp út của cô.

-Cuối cùng nó đã được về nơi thuộc về chính nó-Anh đặt lên tay cô một nụ hôn nhẹ nhàng

-Anh thấy nó?

Anh gật đầu, ôm lấy cô

-Em có biết chiếc nhẫn này có giá trị lắm không nếu không nhờ bốn năm qua ngày nào anh cũng đến trông chừng thì chắc nó không còn rồi

Cô không khỏi bật cười, anh đúng thật rất giỏi làm hỏng bầu không khí lãng mạn mà.

-Kết hôn lần nữa nha vợ-Anh mắt mong chờ nhìn cô. Anh thật rất muốn tổ chức một buổi hôn lễ không ép buộc không gượng gạo như trước đây.

Không cần phải suy nghĩ cô liền gật đầu đồng ý, cho dù sao này hạnh phúc hay buồn đau cô cũng không hối hận vì cái gật đầu ngày hôm nay.

Hai tuần sao cô chính thức trở thành cô dâu của anh. Cô bây giờ chẳng khác nào một nàng công chúa tràn đầy sức sống trong bộ lễ phục. Còn anh, anh tựa như chàng hoàng tử bước từ trong tranh ra một nét đẹp cuốn hút.

Tiệc cưới của họ không phô trương như những cặp đôi trong giới nghệ sĩ, nó rất ấm cúng.

Sau hôn lễ của anh và cô, hai đôi trẻ còn lại cũng chính thức về chung một nhà. Ông trời thật khéo sắp đặt khi cho những người tài hoa trở thành một cặp, đó là tiếng lòng của những người mến mộ họ.

Trong khi Nam và Lan Anh dắt tay nhau đi đến Pháp tận hưởng tuần trăng mật, Đặng Dương và Diệp Vi cũng tranh thủ đăng lên mạng xã hội những bức ảnh ở biển Tình thì anh và cô phải tất bật với công việc. Có phải bất công quá không?

-Mệt chết đi được-Cô ngã người xuống sofa miệng không ngừng than mệt

-Uống nước đi bà xã-Cô nói mệt anh liền mang nước cam ép mà cô thích ra, thật biết cách cưng chiều vợ mà Không phụ lòng anh, cô liền một hơi uống hết.

-Ông xã sắp tới em được nghỉ hai ngày, mình đi đâu đó chơi nha!-Cô nũng nịu dụi dụi đầu vào ngực anh, không quên nhìn xem thái độ của anh

-Không được?-Anh không những không bị cô làm lung lay mà còn kiên quyết phản đối thật làm cô tức chết mà

-Ông xã-Cô liền chưng khuôn mặt cún con ra nhìn anh. Nhưng hình như không có tác dụng rồi

-Anh còn phải đi làm sao này nuôi con của chúng ta nữa-Anh cười ma mãnh nhìn cô

-Em nhất định không sinh con cho anh-Cô không phải đang giận anh mà nói thế. Thực lòng cô không muốn có em bé ngay lúc này, cô chỉ mới 20 tuổi sự nghiệp đang thăng tiến nếu có em bé chắc sẽ vướng bận nhiều điều lắm

Mỗi lần nhắc đến chuyện này anh liền tức không chịu được, ai đời kết hôn mà không sinh em bé anh nhất định sẽ dạy dỗ lại cô.

Hai năm sau tổ ấm của Nam và Lan Anh liền đón thêm một tiểu thiên thần mọi người đều vui không tả nổi. Người sôi nổi đón tiểu thiên thần nhất không phải là ba mẹ của nó mà là cô

-Mọi người nhìn xem, thằng bé giống em chưa kìa-Cô ôm lấy đứa trẻ không rời

-Nếu thích thì sinh một đứa đi, đây là con anh-Nam bế đứa bé khỏi cô, đứa trẻ như hiểu ý ba mình liền cười khanh khách

-Em không sinh em bé đâu-Cô trê môi, lắc đầu nguây nguẩy

-Em có tin anh phạt em không? Năm nay phải sinh con cho anh-Không biết anh từ đâu xuất hiện đúng lúc, khuôn mặt trở nên không hài lòng. Từ trước đến giờ anh và cô luôn tranh cãi với nhau về việc sinh con. Không những anh mà gia đình hai bên đều hối thúc chỉ có cô là không để tâm đến.

-Hai năm nữa đi anh-Cô đưa hai ngón tay, cười lấy lòng anh

-Ở tuổi của mày người ta đã làm mẹ của hai đứa con rồi đó.-Lan Anh từ nãy giờ không lên tiếng bây giờ cũng phải cắt lời vì con bạn của mình

-Thôi đi mày. Mọi người nói tiếp đi em phải đến bệnh viện thăm con trai nuôi của em rồi-Cô tìm cách rời đi nếu ở đó chắc bị ba con người kia lên án chỉ trích cho xem. Thực ra con nuôi mà cô nói là con của Diệp Vi, sau khi Lan Anh sinh em bé khoảng một tháng, gia đình Diệp Vi cũng chính thức đón thêm thành viên mới.

Cô tranh thủ đi khám sức khỏe trước khi vào thăm Diệp Vi. Dạo gần đây cơ thể cô có nhiều điều bất thường, cả ngày mệt mỏi chỉ muốn ngủ đã vậy còn buồn nôn nữa, cứ nghĩ là chứng đau dạ dày nên cô không quan tâm đến không ngờ càng ngày càng khó chịu hơn. Cô lại không dám nói cho anh biết, anh sẽ cuốn cuộn lên cho xem tốt nhất là tự mình đi khám.

Phải công nhận một điều là bác sĩ ở đây rất chú trọng việc khám sức khỏe nha. Chỉ là khám tổng quát thôi cũng bắt cô vào khoa sản phụ khám, đâu phải cô đang mang thai đâu? Ngồi chờ một lúc, vị bác sĩ nữ cũng mang phiếu kết quả ra

-Chúc mừng, cô đã có thai được hai tuần-Bác sĩ cười trong niềm hân hoan, tay đưa cho cô phiếu kết quả

Trong phiếu là hình ảnh một chấm nhỏ, cô như không tin vào mắt mình. Hoá ra cảm giác biết mình sắp làm mẹ lại tuyệt đến thế, trong tận đáy lòng chợt dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả vậy mà trước đây Lan Anh nói cô lại không tin bây giờ mới thấu

-Đây là con tôi sao?-Cô vui mừng chỉ tay vào chấm nhỏ trên ảnh

-Đúng vậy. Cô nhớ đến kiểm tra định kì, sau này đi đứng cũng phải cẩn thận-Bác sĩ ôn tồn dặn dò cô

-Cảm ơn bác sĩ-Miệng cô không ngừng cười được, nhanh chóng đi ra xe trở về nhà quên cả việc vào thăm Diệp Vi. Cô rất muốn cùng anh đón niềm vui này

Cô gấp gấp đi vào nhà, nhìn thấy anh liền chạy đến ôm chầm lấy anh cười hạnh phúc

-Anh xem, đây là con của chúng ta-Cô lấy tấm ảnh siêu âm vừa nãy đưa anh xem. Biểu hiện của anh thật giống với cô, ước mong bấy lâu nay của anh cuối cùng cũng trở thành hiện thực rồi.

-Có thật em đang mang thai không?-Anh vui mừng hơn cả cô

-Thật-Cô cầm lấy tay anh đặt lên bụng mình

-Con chúng ta ở đây này

-Vợ, anh yêu em-Anh không kiềm được, hôn chụt vào má cô cưng chiều

-Yêu em hay yêu con

-Yêu cả hai

Hai người ôm lấy nhau tận hưởng niềm hạnh phúc mới.

Từ ngày biết mình mang thai, cô liền gạt bỏ công việc sang một bên toàn tâm toàn ý chăm chút cho đứa bé đang từng ngày từng ngày lớn lên trong bụng cô.

Anh cũng vậy, sao giờ làm việc anh nhanh chóng quay về nhà chăm sóc vợ. Mặc kệ cô muốn ăn cái gì vào giờ nào anh cũng có thể chạy đi mua.

Cô đang ở tháng cuối đi đứng cũng rất khó khăn, anh nhìn thấy rất xót nhưng không còn cách nào giúp cô chỉ có thể ở cạnh quan tâm cô nhiều nhất có thể

Hôm nay, anh nhìn thấy cô khó khăn đi xuống tầng nhưng vô tình cô bị trượt chân. Anh chỉ biết đứng đó nhìn thấy cô ôm bụng lăn trên bậc cầu thang mà không thể làm gì khác. Xung quang cô chảy rất nhiều máu, anh cuống cuống không biết nên làm gì đến cả gọi cứu thương cũng phải mất khá lâu để nhớ số cứu thương là bao nhiêu

-Hân à, em không sao chứ? Đừng làm anh sợ

Anh ôm chặt lấy cô, gọi tên cô trong tuyệt vọng nhưng đôi mắt xinh đẹp kia vẫn nhắm nghiền không có ý định nhìn anh.

Bác sĩ đưa cô vào phòng phẫu thuật, họ nói với anh chỉ có thể cứu mẹ hoặc con. Anh nên làm thế nào đây, cả thân người cao lớn tuyệt vọng dựa vào tường

-Làm ơn hãy cứu cô ấy giúp tôi-Anh cần cô rất cần cô.

Trong phòng phẫu thuật cô khó khăn lắm mới nói lên được

-Hãy cứu đứa trẻ giúp tôi-Cô ngắt liệm đi sau câu nói.

Vài tiếng đồng hồ sau, vị bác sĩ bế đứa trẻ từ phòng phẫu thuật bước ra, đôi mắt có phần xót xa nhìn người nhà bệnh nhận nhất là chàng trai với chiếc áo sơ mi trắng sớm bị nhuộm đỏ đang ngồi sụp dưới sàn, vị bác sĩ bước đến trước mặt anh

-Tôi chỉ có thể cứu được đứa trẻ

Anh như hoá đá sau câu nói của vị bác sĩ, nhìn đứa trẻ ngây dại mới chào đời lòng anh đầy hỗn loạn. Anh nên vui hay nên buồn đây. Cô bảo anh phải làm sao khi để lại đứa trẻ mới chào đời chưa được mẹ ấp ôm mà rời đi.

-Con của chúng ta đang rất cần em, sao em nỡ rời bỏ ba con anh? Em bảo anh sống như thế nào đây?-Anh gần như hét lên, có nỗi đau nào bằng nỗi đau mất đi người mình yêu chứ.

Trong phần mộ nhà họ Vũ, anh đang bế đứa bé trạc chừng 2 tuổi. Đặt bó oải hương xuống phần mộ mang tên cô, anh nỡ nộ cười mắt nhắm

-Em xem, con của chúng ta đã lớn nhường này rồi-Anh vuốt đầu đứa trẻ, đứa trẻ nhìn anh cười ngây thơ

-Em vẫn xinh như thế vợ à

Anh đặt lên tấm ảnh của cô một nụ hôn. Trong ánh hoàng hôn, có bóng lưng cô tịch đứng lặng trước phần mộ của cô gái nào đó Ánh mắt vô hồn nhìn vào bức ảnh trên phần mộ, bất giác từng giọt nước mắt rơi xuống.

Đứa trẻ trên tay anh không biết là vô tình hay nó cố ý muốn thay mẹ lao đi những giọt nước mắt của ba nó. Đôi tay nhỏ, quơ lung tung trên mặt ba nó, môi nhỏ cất tiếng gọi

-Ba... ba

Còn một chương nữa là end nha mn. Đón xem cái kết sẽ như thế nào (cười)

64. Chương 64: Kết Thúc Viên Mãn

Anh giật mình tỉnh giấc, hốc mắt còn vương lại một thứ nước ấm nóng. Đôi mắt khê động, anh nhìn thấy cô ngủ yên trong vòng tay anh. Hoá ra tất cả chỉ là mơ, một giấc mơ mà cả đời này anh không muốn nhắc đến. Thật mai, cô và con của anh vẫn bình bình an an ở bên cạnh anh. Đôi bàn tay rắn chắc bắt giấc ôm chặt cô hơn.

Như nhận thấy điều khác lạ, cô liền nhoài người lao đi những giọt nước trên mắt anh, dường như anh thấy điều gì đó bất ổn trong giấc mơ

-Anh không sao chứ?-Nhìn anh, tâm cô không khỏi lo lắng

-Không sao, không sao rồi, em vẫn ở đây-Anh cười ôn nhu, ôm lấy cô. Nếu như giấc mơ kia là thực, anh không biết bản thân có thể gượng dậy sống tiếp hay không?

-Anh gặp ác mộng sao?-Cô vuốt lại mái tóc rối của anh, miệng không ngừng hỏi

-Từ bây giờ cho đến lúc em sinh con, anh sẽ không đi làm, sẽ ở nhà chăm sóc em và con. Quan trọng nhất là em muốn đi đâu, làm gì cũng phải nói anh không được tự ý làm biết chưa?-Anh từng câu từng chữ đều lo cho cô, anh nhất định không để giấc mơ đó trở thành hiện thực.

-Anh bị chạm ở đâu hả?-Cô cười trêu chọc, anh rõ ràng là người tham công tiếc việc, tự dưng sáng ra lại nói bỏ công bỏ việc vì vợ vì con có tin được không đây?

-Anh nói thật-Con nhỏ này bao lâu nay vẫn vậy, anh nghiêm túc thì nghĩ anh đùa còn nói đùa thì lại nghĩ người ta nghiêm túc thật hết nói mà.

-Aaaaaa..... em đau quá!-Cô ôm lấy bụng, gương mặt đau đớn

-Vợ, em sao vậy, tháng sao mới sinh mà-Anh lo lắng, không biết nên làm gì?

-Con đạp em đau-Cô cười khoái chí khi trêu được anh

-Nè,..... lần sao đứng giống cái kiểu đó-Anh giận thật rồi, đây có phải chuyện muốn đem ra đùa là đùa được đâu

-Anh đừng giận-Cô ôm lấy cổ anh nũng nịu. Cứ mặt kệ con người kia, anh một mực không mở miệng

-Làm sao đây ba của con giận mẹ rồi-Cô xoa xoa cái bụng của mình, thủ thủ với đứa trẻ trong bụng. Dường như đứa trẻ đó hiểu cô nói gì liền đạp nhẹ bụng cô cố ý trả lời mẹ.

Nhìn cô đang ngồi ủ rú trên giường làm anh mắt cười không chịu được, không tài nào giận cô gái nhỏ này được.

-Ngồi yên đây, anh làm bữa sáng xong sẽ mang lên-Anh xoa xoa cái bụng của cô rồi hôn lên trán cô

Cô tiếp tục lười biếng vùi đầu vào chăn bông ngủ ngon lành cho đến khi anh mang thức ăn vào tận phòng mới chịu dậy. Ăn no rồi, buồn chán cô liền mang đồ cô chuẩn bị cho đứa trẻ sắp chào đời. Nghĩ đến viễn cảnh đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu vận lên người chiếc đầm nhỏ xinh này miệng không ngừng hiện lên ý cười.

-Em vui đến thế sao?-Đứng nhìn điệu bộ mân mê những bộ đồ trẻ con cẩn thận của cô, anh cảm thấy rất ấm áp chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy cô an nhiên như thế là quá đủ với anh rồi.

-Vâng ạ. Ông xã mau lại đây, chụp hình đăng lên khoe với Fans của em-Một tay cô chỉ chỉ xuống chỗ bên cạnh mình, tay con lại chìa chiếc điện thoại về phía anh

Thật hết nói nổi cô gái này, sắp làm bà mẹ trẻ rồi mà lại trẻ con chịu không nổi. Anh chịu ý vợ liền đi đến ngồi cạnh chụp hình cùng cô. Mọi người không khỏi trầm trồ khi xem những bước ảnh hạnh phúc của hai người.

Thời gian cứ trôi nhanh không một khắc dừng lại, mới đó đã đến ngày sinh. Bên trong phòng sinh, có cô gái nào đó đang đau đớn tột cùng, ngay thời khắc này cô chỉ mong được có anh ở cạnh cùng cô vượt qua nỗi đau để chào đón tiểu sinh linh bé bỏng. Bên ngoài, không khí bỗng trở nên ngọt ngào, mỗi người một nỗi lo. Anh cũng vậy, chưa bao giờ anh cảm thấy lo lắng như thế này. Phải chăng anh được vào bên trong cùng cô, phải chăng anh có thể thai cô gánh vác một phần đau đớn thì tốt biết mấy.

Chờ đợi trong niềm hân hoan cùng lo lắng cuối cùng vị bác sĩ cũng bước ra, trên tay còn bé thêm bé gái đang cất tiếng khóc đầu đời

-Chúc mừng gia đình, là một bé gái rất khỏe mạnh-Vị bác sĩ không khỏi vui mừng khi được chào đón một sinh linh mới

-Cảm ơn bác sĩ, còn vợ tôi cô ấy có sao không?-Anh gấp gấp hỏi bác sĩ, trong phút chốc cái giấc mơ kinh hoàng đó lại hiện hữu trong anh, nó dấy lên một nỗi sợ khôn cùng.

-Chúng tôi đã chuyển cô ấy sang phòng hồi sức, mọi người yên tâm-Nói rồi bác sĩ bế đứa trẻ đến phòng của cô. Anh liền đi theo.

Mọi người nhất là bà và ba mẹ anh họ đều rất mừng vì cô đã mang đến cho họ một bé con khỏe mạnh và đáng yêu.

Cô ngủ rất lâu, đến khi thức giấc trời cũng đã về đêm. Trong khi mọi người đều về nhà thì anh lại loay hoay đút sữa cho con.

-Ông xã-Cô yếu ợt gọi anh

-Em khỏe hơn chưa, có thấy đau ở đâu không?-Tất bật lo cho con nhưng anh không quên quan tâm cô.

-Em ổn, anh cho em bế con được không?

Anh nhẹ nhàng bế đứa trẻ đến cạnh cô

-Con hư nha! Đến giờ này vẫn chưa ngủ nữa. Ba vì con mà không thể ngủ kìa-Cô mắng yêu đứa trẻ

-Tên con là gì nhỉ?-Bây giờ anh mới nhớ mình vẫn chưa cho con một cái tên liền quay sang hỏi cô. Ngẫm nghĩ một lúc cô mới nói

-Vũ Gia Nghi, được không anh?

-Chào con, Gia Nghi-Anh cầm lấy bàn tay bé xíu của đứa trẻ.

Anh ôm lấy cô vào lòng, cả hai nhìn đứa bé đang say giấc bên cạnh nở một nụ cười hạnh phúc. Rồi đây những đứa trẻ như Gia Nghi sẽ viết nên một câu chuyện mới, về một cuộc sống mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-do-la-anh>